

881
C.X
1921

UNIVERSITY
OF ILLINOIS
LIBRARY

THE UNIVERSITY
OF ILLINOIS

LIBRARY

881

C.X

1921

CLASSICS

OTTO HARRASSOWITZ
BUCHHANDLUNG
LEIPZIG

KLEINE TEXTE FÜR VORLESUNGEN UND ÜBUNGEN
HERAUSGEGEBEN VON HANS LIETZMANN

145

Callimachus
"

CALLIMACHI FRAGMENTA

NUPER REPERTA

EDIDIT

RUDOLFUS PFEIFFER

BONN

A. MARCUS UND E. WEBER'S VERLAG

1921

PRAEFATIO

Callimachi quae post collectionem Schneiderianam ante hos L fere annos editam nobis innotuerunt fragmenta, omnia hoc libello comprehendi. Primo potiora tantum e papyris et membranis Aegyptiacis in lucem prolata congerere et edere mihi proposueram; ut etiam minora e scholiis, lexicis, papyris eruta adderem, et alii suaserunt et ipse in rem esse cognovi. Papyros Berolinenses denuo inspicere potui eximia illa Gu. Schubarti benevolentia semper adiutus, membranae Genavensis lectiones maxime dubias benignissime V. Martin iterum examinavit.

In fragmentorum ordine secutus sum antiquissimum codicem tertii saeculi magnum papyraceum, cuius tres miserae exstant reliquiae: Pap. Berol. 11347 (μῆλη) et 11629 (Aetia) et Pap. Soc. Ital. 133 (Hecala). Hic inter μῆλη et Hecalam Aetia fuisse e litterarum formis conclusit v. Wilamowitz (Sitz.-Ber. Preuss. Akad. 1914 I 222); Aetiis autem, ut in papyro Oxyrhynchia numero 1011 notata, iambs subiunxi. Cydippae novae paucas reliquias iam prius certissimis testimoniis huic elegiae vindicatas, iambs Oxyrhynchi repertis omnia quae praeterea supersunt, Hecalae papyro Florentinae et tabulae Vindobonensi nova tantum adieci fragmenta. In fine cetera fragmenta minora nova aut novis subsidiis aucta posui secundum ordinem scholorum et lexicorum, ubi inveniuntur omissis omnibus locis, qui nihil suppeditant nisi correcturas, dubiis et omnino spernendis breviter notatis. Appendicis loco denique scholia papyracea in hymnum tertium addidi, de hymni in Delum fragmento Alexandrino (Bulletin de l'Institut Égyptien III. Ser. No. 7, A. 1896, p. 120, Revue des études grecques XIV [1901] p. 203, G. Botti, Catalogue du Musée gréco-romain d'Alexandrie 1901, p. 326) nil amplius comperi.

In adnotatione non omnia, sed pleraque criticorum supplementa et commenta descripsi, fortasse nimis multa; meis ipsius coniecturis signum Pf. apposui. Quae in apparatu et in commentario omnino explicare non potui aut leviter significavi, accuratius in „Quaestionibus“ lingua vernacula scriptis, typis nondum mandatis tractata sunt. Simulatque haec poetae olim celeberrimi membra disiecta, quae per varios adhuc libellos dispersa tamquam latebant, coniuncta in omnium manus venerint, spero fore, ut larga succrescat seges observationum, quibus studia Callimachea promoveantur.

Ottone Crusio praeceptore, quem morte repentina et praematura nobis ereptum esse cum multis maxime maereo, assentiente et cohortante hanc editionem parare coepi, cum gravi vulnere affectus e bello infelicissimo redieram: quantum illius viri humanissimi disciplinae et benevolentiae debeam, hoc loco dicere non possum. Grato animo nominandus est in primis Hermannus Diels, qui schedas suas, quibus iamborum multa supplementa commendaverat, liberalissime mihi per litteras transmisit, deinde gratias ago quam maximas Eduardo Schwartz, Udalrico de Wilamowitz, Paulo Maas, qui operam meam multis adiuverunt consiliis.

Dabam Monaci non. Iul. a. 1921

R. PFEIFFER

881
C.X
1921

[ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΜΕΛΗ]

1. PAP. BEROL. nr. 13 417 A

U. v. Wilamowitz-Moellendorff, Neues von Kallimachos, Sitz.-Ber. d. Preuss. Akad. d. W. 1912, I 524—544. Papyrus, empta in Aegypto, fragmentum eiusdem libri papyracei esse videtur, ex quo Pap. Berol. nr. 11629 (infra nr. 6 et 7) et Pap. d. Soc. Ital. nr. 133 (infra nr. 33), Oxyrhynchi reperta, originem ducunt (cf. Wilamowitz ibid. 1914, I 222); asservatur in Museo Berolinensi, ubi ipse eam denuo inspexi. Saec. III. p. C. — A. Koerte, Archiv f. Papyrusforsch. V (1913) 545; Paul Maas, Berl. philol. Wochenschr. 1912, 959; H. Held, Herm. [russ.] 1912, 332 [non vidi]; St. Witkowski, Berl. philol. Wochenschr. 1916, 1190 sq.; Sitzler, Bursians Jahresbericht 174 (1919) 68.

Mortem Arsinoae, Ptolemaei Philadelphi sororis et uxoris, quae decessit mense qui dicitur Pachon anni a. C. 270 (v. Bissing ap. Prott, Rhein. Mus. 53 (1898) 464, 1), hoc carmine celebravit poeta.

Recto

[Ἀγέτω θεός, οὐ γὰρ ἐγὼ δίχ]α τῶδ' ἀσίδειν
[~ - ~ - ~ - π]ροποδεῖν Ἀπόλλων
]κεν δυναίμαν
κατ]ὰ χεῖρα βᾶσαι.

SCHOL. in marg. sup.]φοισ[in marg. rect. 1 τὸ μ(έν) μέτρ(ον) Ἀρχεβούλ(ειον) λογασιδ(ικόν) καλ(εῖται)· || πεντάμετρον· ἢ α' ἐπιδέχετ(αι) ἀνάπαιστ(ον) || σπονδεῖ(ον) ἴαμβ(ον)· αἱ ἐξῆς ἀνάπαιστ(οι)· || ἢ ἐσχάτ(η) βακχεῖον κ(αὶ) ἀμφίβραχον, || ἐπεὶ ἀδιάφορ(ος) (ΛΔΙΑΦΟΡΟΡ' pap.) ἢ τελευτ(αία) συλλαβή. (cf. Hephaest. VIII 9 p. 28 et Schol. B p. 276 Consbr.) De metro Archebuleo v. Wil. l. l. p. 525 et 542; Aug. Raabe, De metr. anapaest. . . . quaest. sel. Diss. Argentor. 1912 p. 28 sq. E. Fränkel, Rh. M. 72 (1918) 167 sq. 4 κατὰ χεῖρ(α)· ἀρμόδιαι τούτ(οις).

Supra textum scripturae vestigia. 1 suppl. Wil. ex Hephaest. p. 28, 16 Consbr. = Callim. fr. 146a Schn. ΤΩΝΔ' pap. superscr. ΤΩΙΔ' τῶνδ' Heph. corr. Bentley. 2 suppl. Wil. 3 KEN fort. in aut e KON correctum. ΔΥΝΑΙΜΗΝ pap. 4 ΑΧΕΙΡΑΒΑΜΟΙΚΑΙ pap. suppl. e schol. et corr. Wil. glossa Μοῖσαι dimidia in textum irrep̄sisse videtur

2 προποδεῖν novum cf. προποδίζων N 158. 806.

524091

I*

27 My 24 A.M.F.

classical Q.E.D. 29 My 23
Hannover, next 17 Jan 55 Engl

5 [νόμφα, σὺ μὲν ἄστερίαν ὄ]π' ἄμαξαν ἤδη
 κλεπτομέν]α· παρέθει σελάνα
] ἄτενεῖς ὄδουρμοί
] μία τοῦτο φωνά
 ἀμετέρα] βασιλεια φρούδα
 10 τ]ί παθῶν ἀπέσβη;
 ἄ δ]ὲ χύδα ἐδίδασκε λύπα
 μ]έγας γαμέτας ὀμεύνη
]αν πρόθεσιν πύρ' αἰθεῖν
] λεπτόν ὕδωρ

SCHOL. 5 τῆ Ἀρσινόῃ (titulus? Pf.) 6 κλεπτομέν(α) ἥρπασμένη (κλεπτομένῃ ἥρπασμένη Wil.) 7 (Wil. ad 6, sed sch. scriptum est iuxta vocem ὄδουρμοί) ὡς ἐν πασσαλην(ω) ἥρπασμένης (recte Diels ap. Wil. S.B. 1914 I p. 222; ΕΛΙΠΑΣΣΕΛΗ^N pap.; ὡς ἐλί (= ἐλεεῖ) πᾶς σελήνη(ην) ἥρπασμένην perperam Witk. ἥρπασμενης pap.) — ἄτενεῖς· ἐπὶ (ΕΠΕΙ pap.) πολὺ διήκοντες (ΔΙΗΚΟΝΤΕΙ Schubart ap. Witk. Pf.) 10 ἀν(τι τοῦ) ἤ Ἀρσινό(η) φῶς ὅσα ἡμῶν 11 ἢ δὲ ἐσπαρμένη κ(αὶ) σ[- - λύπη] 12 ἀν(τι τοῦ) τὰ κακ(ά) — Π[τολεμαῖος] (Wil.; potius Γ[quam, Π[Pf.) 13 πρόθ(εσιν) τὰ προφερό[μενα]

5 suppl. Wil. ex Hephaest. p. 28, 19 = Callim. fr. 146^b 6 ΑΠΛ-
 ΡΕΘΕΙ ΣΕΛΑΝΑΙ pap. [κλεπτομέν]α Pf. e schol. [κλεπτομέν]α Wil.
 9 e. g. suppl. Pf. 10 ΠΛΘ corr. e ΠΙΘ ΑΠΕΣΒΑ pap. suppl. et corr.
 ΤΑΣ
 Wil. 11 suppl. Wil. e schol. 12]ΑΜΕΤΑΣΓΑΜΕΟΜΕΥΝΩ
 super]ΑΜ vestigia litterae superscr., non Γ Wil., qui vocem γαμέτας
 ΤΑΣ
 bis scriptam esse suspicatus dittograph. del.],' . ΕΓΑΣΓΑΜΕ
 Pf. infra accentum vestigia litterae λ 13 ΠΥΡΡΑΙΘΕΪΝ pap. i. e. πύρ'
 αἰθεῖν fort. recte cf. Hesych. αἰθούμενου

6 sqq. Wil.: „σοὶ δὲ ὡσπερ ἐκλειπούση τῆ σελήνη παρηκολούθει πᾶς βοῶν, ἐπὶ πολὺ δὲ διήκον οἱ θρηνοὶ κτλ.“; at κλεπτομένα non ad lunam, sed ad Arsinoam a deis raptam (cf. etiam v. 46) spectat et in schol. 7 ἥρπασμένης scil. Ἀρσινόης supplendum est. Ante κλεπτομέν]α e. g. ἐπανερχεο cf. Hor. c. I 2, 45; παρέθει σελ. i. e. praetercurrebat lunam plenam scil. ψυχῆ. Plenilun. a. d. VII. id. Quintil. a. 270 (v. Ginzler, Handb. d. Chronol. II 564). Fusius egi de hoc loco in Quaestionum cap. I 10 cf. Diog. Laert. IV 65 ὅτι φάρμακον Ἀντίπατρός τι πίων ἀπέσβη (Pf.) 12 Ptolemaeus Philadelphus

	Θέτ]ιδος τὰ πέραια βωμῶν	15
] . [.]ωδε Θήβα	
] . ας	
[σὺ δὲ καὶ]] η	
	ἄ]φερτα	
] . θη ·	20
	τ]όλμας	
]α	
]ρειδης ·	
	ν]όμφας	
]πλοις	25
]αι	
]ει	
[στόματ' οἷς]]ου	
]	
]ας	30
	π]αντῶν	
]βας	
]μο(ν) ·	
] πόλις ἄλλ[α] τευξεῖ ·	
]φέρει θαλά[σσ]α	35

SCHOL. 15 τῆς νήσου) ἐν ἧ̄ Θετιδ(ος) [βωμοί] 18 ἄλ(λως) σὺ δὲ καὶ 20 ἐν μιᾷ γυναικί [21 τοῦτ(ο) πελειπτ (ΛΕΙ dispexit Pf. ΠΕ valde incert.; λέγει Πτ[ολεμαῖος] Wil., sed λέγει non est in pap.) 22 οὐ κατῆσχυνε δ[23 ὁ Ἡφαιστος 24 κλισίαν (εἶναι) τ(ῆς) καθ[26 ἀν(τὶ τοῦ) αἰ εἰωθούαι κ[28 ἀν(τὶ τοῦ) στόματα οἷς. [(i. e. quod in Dorica dial. persaepe conson. tenues prioris vocis servantur, ubi concurrunt cum spir. asp. alterius cf. Apollon. Dysc. Synt. 335^b = Gr. Gr. II 2 p. 483) 29 ν[32 ἦτ(οι) τὴν Φάρον κ[33 . . [35 εἶγε πάντα (Πλλλ. λ pap.) καθαίρει] (Wil. ΚΛΘΛίρ[pap.)

15 suppl. Wil. e schol. Πέρλια pap. (cf. Herodian. I 133, 30 sq. L.) 18 suppl. Wil. e var. lect. schol. 20 ἦθη prop. Wil.]ΡΗ Pf. 21 et 24 suppl. Wil. 25 e. g. δ]πλοις vel πέ]πλοις 28 e schol. Wil. 34 ΤΕΥΞΕΙ pap.

15 Insula (Nili fl. ?) cum Thetidis aris adhuc ignota 21 Ptolemaeum loqui e schol. concludi non potest

] ἄ παναγῆς ε . [. . .] ς .
] ν τὰ τάλαντα [. . .] .
] ων τὰ καλὰ πτ[. . .] ἄ

Verso

Πρωτῆι μὲν ᾧδ' ἐτόμοι κατάγο[ντο φᾶμαι].
 40 σαμάντρια ἃ δὲ πυρᾶς ἐνόησ' ἰ[ωάν,]
 ἄν οὐλα κυλινδομέναν ἐδίωκ[ον αὔραι]

 ἦδ' ἄμ μέσα Θρηϊκίου κατὰ νῶτα [πόντου,]
 Φιλωτέρα· ἄρτι γάρ οἱ Σικελὰ μὲν Ἔνν[α]
 κατελείπετο, Λαμνιακοὶ δ' ἐπατεῦ[ντο βουνοί]
 45 Δηοῦς ἄπο νεισομένῃ· σέο δ' ἦν ἄπ[υστος]

SCHOL. 37 ἢ Ἄρσεινό(η) 38 τὸν βωμ(ὸν) λέγου[σι:] in marg. infer.

] παγων Διὸς κ[.] πασθαι· ἐγένοντ(ο) (ΕΤΕΝΟΝΤ/ pap.) δ.
 [||]. ὁ δ(ὲ) Πτολεμαῖος κ(αὶ) θυγατ(έ)[ρ(ε)ς] ἢ μ(ὲν) ἐξ Εδρουδίκη[ς] (ΕΥ-
 ΘΥΔΙΚΗ pap.) || τ]ῶ Φιλαδέλ[φω]θαι· τῆς τετάρτης [(Pf.
 τῆ γ(άρ) τετάρτη δ nunc. Schub. τῆ τετάρτη δ Wil.). — (Ptolem. I. Sot.
 liberi; Eurydice erat tertia uxor, quarta Berenice). in marg. sinistr.
 43 πολ(ις) [το]υ τριοπου (dispexit P. Maas coll. Call. hy. VI 30 Τριόπα
 θ' ὄσον ὀκκόσον Ἔννα. Scholiastae ineptias non plane delevisse videtur
 corrector; sed fort. spectat ad vocem Τριόπιον, quae nunc deest cum toto
 versu post v. 41, cf. Schol. Theocr. XVII 68 et C. Wendel, Abh. Gött.
 GW. N. F. 17, 2 (1921) p. 128); ἀπὸ Ἐνν(υ)ης λέγεται || ἠρπάσθ(αι) ἢ
 Κόρη.

36 post Ε ante lac. hasta longa, fort. ρ 38 potius ΠΤ quam ΠΡ.
 39 ΠΡΩΤΗ ante corr. ΕΤΥΜΟΙ pap. suppl. Wil. 40 ἰ[ωάν]
 Wil. coll. Hesych. v. ἰωή . . . καπνός 41 ΕΔΩΚ ante correct.
 Post 41 versum deesse vidit Wil. e. g. „supra terras ad orientem et ad
 occidentem spectantes“ 42 ΘΡΗΙΚΙΟΥ Wil. ΘΡΗΙΚΙΟΥ Pf. suppl.
 Wil. 44 ΛΑΜΝΙΛΚΟΙ Wil. ΛΑΜΝΙΛΚΟΙ Pf. βουνοί suppl. Wil.
 cf. Herodot. IV 199 (Cyrenaeorum vocabulum) 45 ΑΠΟΝΕΙΟΜΕ-
 ΝΑΣ Wil. -ΑΣ· ἘΕΟ Pf. corr. P. Maas ἄπ[υστος] Wil. cf. hy.
 VI 9, IV 215 46 ἰδ[οῖσα] prop. Wil., sed ημ?

37 τάλαντα infelicia? (cf. Call. fr. 506 τάλας, τάλαντος) 40 cf. Try-
 phiod. 237 σημάντορι καπνῶ (Pf.) 43 Hephaest. p. 28, 21 = Call. fr.

ὦ δαίμοσιν ἀρπαγίμα, φάτο δ' ἡμιδ[
 „ἔξεν Χάρι τὰν ὑπά[τ]αν ἐπ' Ἄθω κολώ[ναν],
 ἀπὸ δ' αὔγασαι, ἐκ πεδίου τὰ πύρ' αἰ σα(φ)[ανῆ],
 [τ]ίς ἀπώλετο, τίς πολίων ὀλόκαυτος α[ἴθει].
 ἔνι μοι φόβος· ἀλλὰ ποτεῦ· νότος αὐ[
 νότος αἴθριος· ἦρά τι μοι Λιβύα κα[κοῦται;“]
 τὰδ' ἔφα θεός· ἀλλ' ὅποτε σκοπιὰν ἐπ[έπτα]
 χιονώδεα, τὰν ἀπέχειν ἐλάχιστ[ον ἄστρον]
 ἦκει λόγος, ἐς δὲ Φάρου περίσαμο[ν ἀκτάν]
 ἐσκέφατο, θυμολιπῆς ἐβόα[σε τήνα·]
 „ναὶ ναὶ μέγα δῆ τ[ε] κακὸν
 ἄ λίγνυς ἀφ' ὕμετ[έρας πόλιος φορεῖται.“]
 ἂ δ' ἦνεπε „ταῦτα[
 τὰν μοι πόλιν ἄ με[

50

55

SCHOL. 47 ἡ σύνεσι τῶ Ἡφαίστῳ Χάρις (cf. Σ 382 et Schol.).
 Cetera scholia desunt papyri margine usque ad initium versuum abscisso.

47 ΧΑΡΙ Wil. ΧΛΡΙ Pf. 48 CAΠ[pap. αἰ (x)' ἀπ[οπτά] conl.
 Wil., qui Sitz.-Ber. 1914, I p. 222 „aegyptismum“ agnoscens scripsit
 σα(φ)[ανῆ] 50 ΕΝΙΕΜΟΙ pap. ΠΟΤΕῩ pap. ΝΟΤΟC correct. e
 ΠΟΤΟC 51 ΛΙΒῩΑ Pf. suppl. Wil. 52—57 suppl. Wil. 52 ΕΦ̄Α
 pap. 53 ΧΙΟΝΩΙΔΕΑ Pf. ἄστρον Pf. coll. Nicandr. fr. 26, 1
 ἄρκτου Wil. 57 ΛΙΓΝΥC pap. de accentu cf. Herodian. I p.237, 17 L.
 58 ΗΝΕΠΕ cf. Pind. Pyth. IV 97, IX 29, Nem. X 79, Bacchyl. XIV 9
 (Sappho P. Oxy. 1231, fr. I col. 2, 23 ἦνεπην 59 ΛΙ pap.

146c. De Philotera, Philadelphi sorore, iam ante Arsinoam mortua et
 divinis honoribus culta v. W. Otto, Priester u. Tempel in Aegypten I
 p. 347 sq. Dittenberger, Or. Gr. Inscr. sel. I p. 60 nr. 35. Meineke,
 Callim. p. 228 cf. Quaestionum mearum cap. 2 46 ἀρπαγίμα cf. hy. VI 9
 47 ὑπάταν Catull. 66, 43 (Athos) quem maximum in oris. Ἄθω κολώναν
 Apoll. Rhod. I 601 ἦρι δὲ νισσομένοισιν Ἄθω ἀνέτελλε, κολώνη Θρηακίη,
 ἦ . . . Λῆμνον . . . ἀκροτάτῃ κορυφῇ σκιάει Nonn. Dionys. III 216
 Ἄθωιάδος . . . νῶτα κολώνης. cf. Iunonem de Atho monte Lemnum
 venientem Ξ 229 sq. (Malten, Arch. Jahrb. 1912, 252) cf. Soph. fr. 708
 Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός 48 cf. hy. IV 125 ἀπαύγασαι,
 οἶος ἔφεδρος οὔρεος ἐξ ὑπάτου σκοπιῆν ἔχει (Mars ex Haemo monte)
 51 νότος αἴθριος (Theophr. frg. V, 4) i. e. Δευκόνωτος cf. Hor. c. I 7, 15
 55 θυμολιπῆς Nonn. Dionys. 37, 540 cf. ψυχολιπῆς Epigr. Sam. Abh.
 Preuss. Ak. 1909 II 62 = Geffcken nr. 214, 1

- 60 κείρουσιν· ὃ δ' ἐς φιλι[
 πόσις ῥήχεται πενθερ[
 ἄκουσά τε Μακροβίω[ν
 ὄφρα δύσποδας ὥς ἐ π[
 θεὸς ἔδραμεν· αὐτίκ[α
- 65 ἤξει δόμον.“ ἂ μὲν [
 οὐκ ἤδεε· τᾶ δὲ Χάρ[ις βαρὸν εἶπε μῦθον·]
 „μή μοι χθονός — οὐχί [τεὰ Φάρος ἀθάλωται·] —
 περικλαίσο· μηδὲ τι[
 ἄλλα μέ τις οὐκ ἀγαθ[ὰ φάτις οὐαθ' ἦκει.]
- 70 θρηῆνοι πόλιν ὑμετέρ[αν κατέχοντι πᾶσαν·]
 οὐχ ὡς ἐπὶ δαμοτ[έρων δ' ὀλέθρῳ κέκοπται]
 χθών· ἀλλά τι τῶ[ν] μεγάλων ἐ[δάμασσε μοῖρα]
 τάν τοι μίαν οἰχομ[ένα]ν ὁμόδελφον [αὐτάν]
 κλαίοντι· τὰ δ' ἄ[κεν ἴ]δησ μέλαν [ἀμφίσται]
 75 χθονὸς ἄστεα· ν[ωιτ]έρων τὸ κράτ[ος]

61 πενθερ[ὸν δν vel πενθερ[ικὸν prop. Wil., fort. πενθερ[ικὸν i. e. Eurynoma, Vulcani socrus, quae una cum Thetide recepit eum Σ 398, cf. Schol. Γ Εὐρυνόμη] ἐπαναλαμβάνει, ὡς τῆς Χάριτος μητρὸς οὔσης Εὐρυνόμης· „οἱ δ' ἔνεκ' Εὐρυνόμη Τιτηνιαὸς εἶπαν ἔτικτεν“ (Callim. fr. 471) Pf. **63** ΩC pap. **65** ΗΞΕΙ pap. **66** ΗΙΔΕΕ, ante correct. ΗΔΕΕ e. g. suppl. Wil. **67** sqq. suppl. Wil. **68** ΓI vel Π pap. μηδὲ τί [μοι πόσιν vel μηδὲ π[όσιν Wil. **69** ΟΥΚ' pap. ἀλλ' ἀμέ τις improb. Wil. fort. οὔατ' cf. v. 28 et schol. **73** ΤΟΙ corr. e ΜΟΙ ΟΜΟΔΕΛΦΥΝ dispexit Schubart. In fine huius paginae versuum numerus subscriptus est ΛΖ

61 πόσις i. e. Vulcanus, ad quem spectare videtur δύσποδας **62** Hes. μακρόβιοι· αἱ νόμφαι· ῥόδιοι (Wil.) fort. Macrobianae, incolae oppidorum in Atho monte (Plin. IV 37, alii)? Pf. **63** δόσπους novum cf. Nic. Ther. 458 et Schol. χαλαίπους Catull. c. 36, 7 tardipes **67** οὐχί — ἀθάλωται parenthesis **68** περικλαίεσθαι novum; de formis medii generis pro activo adhibitis v. exempla a Schneidero allata I p. 160 **71** δαμοτέρων cf. Apoll. Rh. I 783, III 606 **73** ὁμόδελφον cf. Et. M. p. 16, 11 et p. 255, 2. Callim. fr. 168 εἰνατίην ὁμόδελφον ἐπ' ᾧδίνεσσιν ἰδοῦσα

2. PAP. BEROL. nr. 13417 B

U. v. Wilamowitz-Moellendorff, l. l. p. 537—539. De papyro v. supra nr. 1. — Fragmentum Pervigilii.

[Παννουχίς]

frg. 116 [ἔνεστ' Ἀπόλλων τῷ χορῶ· τῆς λόρης ἀκούω·
καὶ τῶν Ἐρώτων ἠσθόμην· ἔστι κἀφροδίτη.]

— — — — — || τὴν [. . .]λ[
θυμηδίην τ[ε — ∪ —] || δεῦτε παννουχ[ίσειν·]
ὁ δ' ἀγρουπνήσας [ἦνεκὲς] || μέχρι τῆς κορώνης 5
τὸν πυραμοῦ[ντα λήφεται] || καὶ τὰ κοττάβεια]
καὶ τῶν παρ[ουσῶν ἦν θέλει] || χῶν θέλει [φιλήσει].

Titulus ap. Athen. XV 668 c Καλλιμάχος (Wil. Κάλλιπος codd.) ἐν Παννουχίδι v. infra ad v. 6 sq.

1 sq. Hephaest. p. 53, 10 Consbr. = Callim. fr. 116 τὸ καλούμενον Ἐδριπίδειον τεσσαρεςκαιδεκασύλλαβον· . . . παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ· ἔνεστ' κτέ. Fort. carminis initium, cf. hy. II init. 4 παννουχ[ίσειν vel παννουχ[ισταί Wil. 5 e. g. suppl. Wil. 6/7 suppl. Wil. ex Athen. XV 668 c ἦν δέ τι καὶ ἄλλο κοτταβείων εἶδος προτιθέμενον ἐν ταῖς παννουχίσειν, οἷ μνημονεύει Καλλιμάχος (Κάλλιπος codd.) ἐν Παννουχίδι διὰ τούτων· ὁ δ' ἀγρουπνήσας τὸν πυραμοῦντα λήφεται (καὶ) τὰ κοττάβεια καὶ τῶν παρουσῶν ἦν θέλει φιλήσει (CAF III p. 378 K.) in marg. sinistr. vestigia schol. 6 ΠΑ[Wil. ΠΑΡ[Pf. 7 ΧΟΝ pap. χόν Wil. corr. Pf.

De pervigiliis cf. Daremberg-S. Dict. v. Pervigilium (O. Navarre) 5 ad μέχρι τῆς κορώνης cont. Wil. Posidipp. 5, 1 Schott p. 31 Φυρόμαχον τὸν πάντα φαγεῖν βόρον οἷα κορώνην παννουχικῆν. Quid sit haec „cornix pervigilii“, nondum perspectum est (κορώνην ἐπιθεῖναι i. e. κορωνίδα ἐ. cf. Fritzsche ad Luc. Per. 33 et Wytttenbach ad Plut. VI p. 511) 5/6 cf. Schol. Aristoph. Equ. 277 καὶ ὁ διαγρουπνήσας μέχρι τῆς ἔω ἐλάμβανε τὸν πυραμοῦντα. De placentis cf. etiam Athen. XIV 647 b; Poll. VI 108, Hesych. v. σησαμόντ' ἄρτον Artemidor. I 72 Et. M. p. 533, 21 v. κοτταβίζω (H. Diels, KZ 47 [1916] 194 sqq.) 7 De osculis cf. Soph. fr. 494 N.² φιλημάτων φόφος τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια; Eubul. ap. Athen. XV 668 d (CAF II p. 165 K.) ὅτι δὲ καὶ φίλημα ἦν ἄθλον ἐξῆς λέγει ὁ Εὔβουλος; Plato Com. ap. Athen. XV 666 d (CAF I p. 662 K.) παίζωμεν δὲ περὶ φιλημάτων (Pf.); Plat. Rep. 468 C cont. Wil.

ὦ Κάστορ [- υ - υ -] || καὶ σὺ Πωλόδ[ευκας]
καὶ τῶν α[- υ - υ -] || καὶ ξενωί[

De ceteris quae ad μέλη pertinere videntur fragmentis cf. Wilamowitz l. l. p. 540 sqq. et infra fr. 58 (Κορηναϊκόν); satis certa P. Maasii coniectura nunc etiam versus trochaici, in P. Oxy. 1011 iambos subsequentes, infra 9, 369—448, huic carminum parti tribui possunt. Illos esse tetrametros (ut apud alios iambographos cum iambis coniunctos) editores ceterique crediderant mirati sane, quod diaeresis quae dicitur legitima nonnunquam neglecta esse videbatur. Eiusmodi tetrametros trochaicos Callimachum scripsisse plane ignotum fuerat, sed duos pentametros trochaicos Callimachi servaverat Anth. Pal. XIII 9 (= fr. 115 Schn.)

Ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας ἀπ' οἰνήρης Χίου
ἀμφορέυς, πολὺς δὲ Λεσβίης ἄωτος νέκταρ οἰνάνθης ἄγων.

(αωτωννεκταρ cod. Pal; sed ἄωτον = ἄνθος iuxta νέκταρ οἶν. vix tolerandum; ἄωτος Pf. Hesych. ἄωτος . . μὴ ἔχων οἶς; Philet. fr. 39B ap. Athen. XI 783 A ποτήριον οἶς οὐκ ἔχον. E Philet. sumpsit vocab. Callimachus; opp. ἀμφορέυς i. e. ὁ δίωτος στάμνος Moer. p. 44). Hoc eiusdem carminis fragmentum esse, cuius novi versus trochaici, inde mihi veri simillimum esse videtur, quod iam antea eorum dictionem tragicam e miseris reliquiis elucentem proxime ad Arsinoae genus dicendi accedere animadverteram. Postea etiam cognovi illam tetrametrorum diaeresin non nisi falsis supplementis illatam, a poeta autem omnino evitatam esse; immo eisdem locis versus satis longos Call. discidisse videtur, quibus duos pentametros ex Anth. allatos.

[ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΑΙΤΙΩΝ Α]

3. PAP. RYLAND. 13

A. S. Hunt, Catalogue of the Greek Papyri in the John Rylands Library, Manchester, vol. I (1911) p. 22sq. (cum imagine phototypica, tab. IV): „Epic fragment“. Papyrus, reperta Oxyrhynchi et empta ab A. Hunt, asservatur in bibliotheca urbis Manchestri Rylandiana. Saec. II p. C. ineuntis. — Callimachi Aetiorum fragmentum esse cognoverunt et U. de Wilamowitz, Ein neues Bruchstück der Aitia des Kallimachos,

8 suppl. Wil. 9 post λ fort. O vel C vel Φ ἀ[οίκων] prop. Wil. ΞΕΝΩΙ[l fort. hasta litterae Κ vel Ν ξένων Wil. l vel Κ, non Ν Pf.

8 Dioscuri φιλόξενοι (Pind. O. III 1, 71) aut ad θεοξένια invitati?

Herm. XLVI (1911) 471—473, et eodem tempore A. Koerte, Arch. f. Papyrusforsch. V (1913) 544 sq.

In honorem Lini, Apollinis Psamathesque filii, a canibus dilacerati, Argivi diem festum *Κυνοφόντιν* (Athen. III 99 e) vel *Ἄρνηϊδας ἡμέρας* mense, qui dicitur *Ἄρνεϊος*, instituerunt; quam fabulam in primo Aetiorum libro rettulit Callimachus cf. O. Schneider, Callimachea II p. 63, G. Knaack, Analecta Alexandrino-Romana 1880 p. 14 sqq.

Col. I

]ν

]

]ν·

]

]

5

Col. II

ἀρνεϊος μ[

ἀρνηϊδας [

καὶ θάνε. [

τοῦ μὲν α[

καὶ τὸν ἐπ[ι ῥάβδῳ μῦθον ὕφαινόμενον]

ἀνέρες ε[

πλαγκτὸν [

10

6 μ[ήν K. 7 ἈΡΝΗΔΑΣ l mutum om. pap., ἀρνεϊδας Callim.? Wil. 9 Ἀ[πόλλων K. 10 et 13 suppl. Wil. e schol. Pind. N. II, 1 = Call. fr. 138 τοὺς ῥαψωδοὺς οἱ μὲν ῥαβδωδοὺς ἐτυμολογοῦσι διὰ τὸ μετὰ ῥάβδου δηλονότι τὰ Ὅμηρου ἔπη διεξιέναι. Καλλίμαχος· καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὕφαινόμενον ἠνεκὲς ἀεῖδω δευδεγμένος.

6 Conon. c. 19 μῆνά τε ὠνόμασαν (scil. οἱ Ἄργεῖοι) ἀρνεῖον, ὅτι ἀρνάσι Λίνος συνστράφη. 7 Clearchus Sol. ap. Aelian. nat. an. XII 34 ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις, αἷς καλοῦσιν Ἄρνηϊδας οἱ αὐτοί (sc. Ἄργεῖοι), ἐὰν κύων ἐς τὴν ἀγορὰν παραβάλῃ, ἀναιροῦσιν αὐτόν. cf. Conon c. 19 ἑορτὴν ἀρνηϊδα (ἀρνίδα cod.) 10 Eust. ad II. p. 6, 18 12 πλαγκτὸς novum; voces in τὸς Callimacho usitatissimae (cf. ἀγιστὸς, ἀρπακτὸς, παστὸς, ἀφραστὸς, ἀλητὸς, γελαστὸς, δικωκτὸς, μαστὸς)

ἦγενκὲς ἀε[ίδω δειδεγμένος
 οὐδὲ μὲν α[
 15 νόμφης αἰ[
 παιδοφόνῳ [
 ἦκεν ἐπ' Ἄρ[γείους
 ἦ σφρων [
 μητέρας [ἐξεκένωσεν, ἐκούφισθεν δὲ τιθῆναι]
 20 οὐχ οὔτω [
 Ἄργος ἀνα[

4. PAP. BEROL. 11521

U. v. Wilamowitz-Moellendorff, Neues von Kallimachos, Sitz.-Ber. d. Preuss. Akad. 1912 I 544—547. — Fragm. voluminis papyracei, lectum difficillimum, emptum in vico Gizeh, asservatur in museo Berolinensi. Saec. II p. C. — A. Koerte, Arch. f. Papyrusforsch. V (1913) 546.

Commentarium esse primus vidit Guil. Schubart, ad Callimachi Aetia pertinere Wil.; sed id quod Wil. affirmavit unam ex Medae ancillis pervigilium in Anaphe insula celebrantibus hic male dicere Graecis heroibus, non est cur credamus. Nam has mulieres Phaeacias fuisse ut

13 AC[Hu. AE[Wil., quod legi posse Hu. denuo pap. inspecta concessit 14 Hu. οὐδ' ἔμνα[ι (K.) vel οὐδὲ μὲν α[(Wil.) 16 litterae Ω maior pars deest, tamen nil aliud legendum 17 suppl. Wil. et K. 19 suppl. W. et K. e Grammat. de barbarismo ad calcem Ammonii a Valckenaerio edit. p. 197 = Call. fr. 424 ἀκυρολογία, ἥτις περὶ τὸ σημερινόν ἀμαρτάνεται. τῆς δὲ κακίας μέρος ἐστὶ καὶ ἡ ἀκυρολογία, ὡς παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ ἐπὶ τῶν ἀπολομένων νηπίων „μητέρας ἐξεκένωσαν, ἐκούφισαν δὲ τιθῆνας“, τοῦνατίον γὰρ ἐβάρυναν ἀπολέσαντες τὰ δὲ ἀδῶν τρεφόμενα βρέφη. Greg. Cor. Schol. in Hermog. VII p. 1133 Waltz ἐκούφισθησαν δὲ τιθῆναι. corr. Bergk Anth. lyr. 2 p. 144 21 ἄνα K.

13 Hesych. δε[ι]δεγμένοι· δεξιόμενοι 15 νόμφης i. e. Psamathes cf. Anth. Pal. VII 154, 6 τὰς κείνου νόμφας σῆμα καὶ ἱστορίη 16 παιδοφόνῳ scil. Crotopo, qui filiam occidit cf. Con. 19, Ov. Ib. 573 et schol., Stat. Th. I 594 17 Paus. I 43, 7 Ἀπόλλων δὲ Ἀργείοις πέμπει Ποινὴν· ταύτην τοῦς παῖδας ἀπὸ τῶν μητέρων φασὶν ἀρπάζειν. Anth. Pal. VII 154, 3 Κῆρ τυμβοῦχος Ov. Ib. 575 ea Pestis Stat. Th. I 601 dira lues 20 fort. explicat acyrologiam οὐχ οὔτω κουφισθῆσεσθαι ἐλπίσασαι (Wil.)?

Cono c. 49 et Apollod. I 9, 26, 1, ita Apollon. Rhod. IV 1722 tradiderunt (cf. Knaack, Callimachea 1887, p. 1 sqq.); qui autem in papyro loquitur, nemo nisi Colchus quidam esse potest (v. infra 13 sq.); hunc Colchum Aetem regem ipsum esse et papyrum ad initium Argonautarum reditus spectare alio loco demonstratur coll. Apoll. Rhod. IV 225 sqq. v. Quaest. mearum cap. 3

] ὑπὲρ τῶ[ν]ν: φοινικ[
 [. . . .] . κοθωράκων ἢ [. . . .:] ὑπέροπλοι π[
]γνηταιγια [.]οντες· Κυτα[ίους
]ς τῆς Μηδεί[ας, Κό]λ(χ)οὺς ὕστερ[ον
 5 [ὄν τρόπον ἢ] νῦν Θετταλία τ[ὸ] παλαιὸν Ἑλλά[ς
] . γις ἐστὶν αὐτῆς, Κόλχοι δὲ καλοῦ[νται οἱ]
 [ἐν] τῇ Αἴᾳ πολιταί, ἢ δ' ὅλη χώρα Κολχίς [. . .]
 [. . .] κα[. . . .] θ[α]ίος, Ἰήονες ἀλλὰ μεν . . . σα [. . .]
] πάντα δ' ἀνατρέπε[ται] σο . . . [. . .]
 10 [ἐ]ποιήσαντό με φόρτον σοῦ[μενοι
] . γ ὅ σφε φέρει αὐταν. [. . .]
] Ἥλιος ἴστω καὶ Φᾶσις, [ποταμῶν]
 [ἢ με]τέρων βασιλεύς: νῦν τοὺς Ἑλληνας Ἰή[ονας]
 κέ[κλ]ηκεν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων πάντ[ας κοι-]
 νῶ[ς]· οὗτοι γὰρ πρότερ[ον] Ἰάονες ἐκαλοῦν[το· καὶ]
 15 Ὀμηρος ἐπὶν λέγει Ἰάονες ἐλκεσίπεπλοι

2 ante ΚΟΘ Λ vel Λ, non l χαλ]κοθωράκων Pf. 3 [ρί]γνητ⁹ αἰγια[λῶ] prop. Wil. 4 sqq. suppl. Wil. ΛΗΟΥC pap. post lacunam omnia valde incerta 8 μεν vel μ' ἐν, fort. ΜΕΝΕΥCΑ Wil. 9 ΑΝΑΤΡΑΠΕ [. . .] Pf. 10 suppl. Wil. 11 [νήιο]ν e. g. Pf. de Argo nave pereunda? αὐταν[δρον]? Wil. 12 sq. suppl. Ed. Schwartz [πατέ-ρων ἡμε]τέρων Wil. coll. Schol. Theocr. XIII 75 13 vocem ΒΛΑCΙ-ΛΕΥC in pap. dispicere vix possum; etiam Schubart nunc dubitat

1 sq. φοινικ[et ὑπέροπλοι e textu; explicantur sequentibus verbis 3 sq. cf. Steph. Byz. v. Κύτα, πόλις Κολχική, πατρίς Μηδείας e Schol. Apoll. Rhod. II 399; Call. fr. 113b ἀπ' Αἰήταιο Κυταίου 8—13 in tria disticha distribui possunt 8 Ἰήονες „Hyperionismus“ v. infra 13 9 ἀνατρέπεται cf. O. Hoffmann, Gr. Dial. III 234 sqq. 10 Schol. Soph. Ant. 1036 = Callim. fr. 529 κἀκεφόρτισμαι· πεπραγμάτευμαι, προδέδομαι, φόρτος γεγένημαι· ἐποιήσαντό με φόρτον. Καλλιμαχος 14 sq. Apud Callim. is, qui loquitur, omnes Graecos more Asiatico „Iones“ nominat, quod non intellexerat grammaticus 16 N 685 Ἰάονες ἐλκεσί-

τοὺς Ἀθηναίους λέγει, ποδῆρ[εις γὰρ] [χιτῶνας ἐ-]
 φόρ[ου]ν κατ' ἀρχὰς ὃν τρόπον καὶ Πέρσα[ι Σ]ύρ[οι Καρ-]
 χη[δ]όνιοι. ἱστορεῖ δὲ ταῦτα Κλειδ[ημος ἐν]
 20 Ἀτθίδι, ἀπὸ μέρους οὖν τοὺς Ἑλ[ληνας Ἀθηναίους]
 εἶρηκεν ὃν τρόπον καὶ Πίνδαρος: Ἑ[λλάδος ἐ-]
 ρεισμ' Ἀθῆναι, Ἰάονες δὲ κέκληντα[ι ἀπὸ Ἴωνος]
 τοῦ Ξούθου τοῦ Αἰόλου τοῦ Ἑ[λληνος - -
 . . [. . .] . . . ἀντὶ τοῦ ἕκτανον. [
 25 κ[αθάπερ] καὶ Ὀ[μ]ηρος [

5. PAP. GEN. 97

Jules Nicole, Un fragment des Aetia de Callimaque, *Revue des Études grecques* XVII (1904) 215—229. Fragmentum membranaceum, in vico Gizeh repertum, asservatur in bibliotheca publica urbis Genavae; superior pars media schedae duplicis exstat cum reliquiis quattuor columnarum. Saec. V/VI p. C. — Fr. Blass, *Arch. f. Papyrusforsch.* III (1906) 482 sq.; Sitzler, *Bursians Jahresbericht* 133 (1907) 147; cf. U. v. Wilamowitz, *Herm.* 46 (1911) 473. Vict. Martin denuo fragmentum inspexit et benignissime nonnullas lectiones mecum communicavit; ceterum scholiorum scripturam paene evanuisse et editionis principis lectiones saepe maxime dubias esse statuit.

Argonautarum reditum eorumque in insulam Phaeacum adventum in membrana referri cognovit N. e scholiis et Callimachi Aetiis fragmentum tribuit. V. 30 quamvis dubitanter supplevi e Callim. frag. 200. In Aetiorum libro secundo Callimachum de Argonautis redeuntibus narra-
 visse non certum, sed veri simile est. v. Quaest. mearum cap. 3

18 ΕΝΤΡΟΠΟΝ pap. corr. Wil. 22 prima littera ϐ in linea
 deest, superscripta esse videtur

τωνες et Schol. D (cf. Aristot. fr. 381 R.) λέγει δὲ τοὺς Ἀθηναίους;
 ἐλκεσίπεπλοι error scribae, non grammatici (Wil.) 17 sq. Schol. B
 N 685 μέχρι τῆς Περικλέους στρατηγίας ποδῆρεις εἶχον χιτῶνας cf.
 Thuc. I 6, 3 21 Pind. fr. 76 22 sq. cf. Schol. D N 685 ἀπὸ Ἴωνος
 τοῦ Κρεούσης τῆς Ἑρεχθέως καὶ Ξούθου τοῦ Ἑλληνος et Schol. AD
 A 2 Ξούθος ὁ Αἰόλου παῖς ἀγαγόμενος Κρέουσαν . . . ἔσχεν ἐξ αὐτῆς
 Ἴωνα καὶ Ἀχαιόν

col. I (fol. 1^r)

οὐ μὲν [
 κείνον ὄτις ![
 κήδεά μοι μ[
 τρύομαι· εχ[
 νείσομαι· εσ[
 αὐτίκα· και φα[
 και νύ μοι ἀργυ[ρόπεζα
 πρηῦς ἀπ' Ἡφ[αίστου
 μηδ' ὃ γ' ἐκὼ[
 τουτάκι μη[
 ἀλλά μιν ἀμ[
 ἄ φίλος εἶρη[
 στέλλεο κα[
 σήμερον α[
 Ἴρις τοι κ[αλέει πόσιν
 . . . ποιῶν [

5

10

15

SCHOL. In marg. super. scholia legi non possunt, initium fort.
 θέτις In marg. sinistro et inter lineas 2 Αἰήτης (ΑΙΗΤΗC) 4/5 τὴν
 Νίσει||ανηνλ. || (Martin Νίκαιαν ἐν λγ Nic.) ἀπόψετο ἐκεῖ ἢ Ἀρήτη
 (coni. Pf. ἀπώλετο Nic.; non mortua erat Arete, sed tantum abierat cf.
 schol. 23 ἀπουσίαν τῆς Ἀρήτης. Iuno eam revocavisse videtur) 6 ἔαλ(εν)
 ἐτάρα||ξε· (N. . . Λ'ΕΤΑΡΛ . . M.) 8 Nota marg. non iam leg. 15
 τὸν Ζέφυρον· ἐκ||εῖνω γὰρ ἐγα||μήθη ἢ Ἴρις 16 Nota marg. non
 iam leg.

4 τρύομαι cf. Kaibel, Epigr. 1035, 11 7 et 8 suppl. N. fort.
 ἀφ', sed cf. Apollon. d. adv. p. 562 (Gr. Gr. II, I, 1 p. 152, 21) ἐπ'
 Ἡφαίστοιο θύρησιν 9 inter Δ et O littera incohata ὄγε κο[ιμήση? Pf.
 12 ἄφιλος N. sed cf. Herodian. I 521, 24 ἄ φίλος Pf. € in εἶρη omiss.
 et superscr. 15 ἴριC N. suppl. Pf. e. g. e schol. τοι = tibi Pf.

Iuno non iam Aeetam regem (1 sq.) sed maris pericula Argonautis
 imminencia timens (3 sqq.) Thetidi colloqui videtur, ut apud Apoll. Rhod.
 IV 783 sqq. (6 sqq.); Vulcanum et Irim Zephyrum maritum arcessentem
 illam adiuturos esse dicit, ut Argo navis incolumis ad insulam Phaeacum
 perveniat. (Pf.; aliter Nic.)

col. II (fol. I^v)

]ηδε . . .
]
 20]σε με νεῖσθαι
]φόρος
]ανάσ. αι
] πόλιν
 βεβολ]ημένος ἄζη
]ῆς
 25]ασα
]λύκον
] ἡγίνησε
]ους
]δε[.]λοισθον

SCHOL. col. II in marg. sup. ελασο vel ελεγο [πρ]οσεθήκετο (sic) in marg. recto 17/8 ἄρκ[τος]· διὰ τὸ ἐν||χειμῶ[νι] νηστεύειν (Et. Gen. cf. Et. Gud. p. 198, 15 Stef. παρὰ οὖν τὸ ἀρκῶ ἄρκτος ἐν πλεονασμῶ τοῦ τ, τὸ ἐπαρκοῦν ἑαυτῷ ζῶον· φασὶ γὰρ αὐτὸ ζῆν τὸν χειμῶνα ἐκτὸς ἐπεισάκτου τροφῆς cf. Et. M. 144, 18 Cram. AO IV 216, 34 Schol. Opp. Hal. I, 12. 2, 248) 21 Ἀθηναῖοι (fort. ad Iones spectat ut supra nr. 4, 14sq.) 23 ξηρασία, || λύπη διὰ τὴν ἀπου||σίαν τῆς || Ἀρήτης 27—31 πῖσυροι (Pf. ΠΙCΥΡON pap. M. πῖσυρον N. πισύροις Bl.) ἀπὸ || εὐθείας τοῦ πί||συρος, ἐὰν . . . || πῖσυρες || ὡς ἀπὸ εὐθείας τοῦ πῖσυρ κα||τὰ μεταπλα||σμὸν, ὡς χρυσαρμάτου (Pind. P. V 11) || ἐρυσάρματας (Il. O 354) (cf. Anth. P. XIV 7, 4 πισύροις Maneth. III 7 πισύροις Nonn. 39, 377 πισύραις) 29/30 schol. inter lineas non iam leg.

23 suppl. Pf. τετε]ημένος falso Nic. 26 Lycus aut fluvius in Mariandynorum finibus (Apoll. Rhod. II 724 etc.) aut, si schol. 32 huc pertinet, Rhyndacus 27 ΗΓΙΝΕΙCΕ ante correct. 29 δει ολοισθον N. .]ΔΕ [.]ΛΟΙCΘΟΝ, prima littera potest esse Λ M.]δε[α] vel]λε[α] λοῖσθον Pf.

17sq. In col. II nil certum est nisi quod Alcinous Aretam absentem luget (v. 23) 27 hexametris spondiacis ne in distichis quidem abstinuisse Callimachum apparet e fr. 103, 4 (cf. Schn. II p. 363) et e Cydippae v. 34 infra 9, 34

[- υ δς αϊζηῶν ἔγρασε κηδε]μόνας
]έχουσα
]

30

col. III (fol. 2^v)

Vv. 33—37 deleti

εσβλεπ[

μαλκ[

καιρο[

α . σ . . οσ[

40

Reliquiae parum clarae scholiorum in margine superiore et sinistro.

col. IV (fol. 2^r)

σί]δηρον

]ος

]ισ .

] . ευ .

]οε . .

45

SCHOL. 32 Κάλ(ος)· ποταμός τῆς Μυγδονί||ας περι Βιθυνίαν (vel καλὸς ποταμός N. . . Λ'ΠΟΤΑ^M M., primae litterae non iam legi possunt. In Mygdonia Bithyn. neque Κάλος neque Κάλης flavius notus est; καλὸς ποτ. quadrat fort, ad v. 26 Λύκον i. e. Rhyndacum, qui ut ait Plin. N. h. V 142 "ante Lycus vocatus" est)

In marg. sup. [ἀντιάνειραι· τοὺς ἄνδρας] ὡς ἐχθροὺς [ἔχουσαι] (suppl. N. Amazones, Chalybibus in sequenti scholio vicinae) 42—46 Σ]αλμ<υ>||[δησσία] (λλΜΙ pap.) καὶ || εγε || . [σιδή-ρ]εα ἔργα || Σαρμα|τίδες γὰρ αἱ || κατοικοῦσαι (N. suppl. coll. Aesch. Prom. 726 Σαλμυδησσία γνάθος apud Thamodontem et Themiscyram, Apoll. Rhod. II 376 τοῖ (sc. Χάλυβες) δ' ἀμφὶ σιδήρεα ἔργα μέλονται valde incertum; immo totum scholium ad Amazones spectare videtur et verisimile est voci Σαρματίδες praecedere nomen domicilii et singularem habitantium morem, qui explicatur eo quod genere erant Sarmatides)

30 suppl. Pf. e Call. fr. 200 κηδεμόνας Schol. A Φ 12 De var. lect. v. Dittrich, Jahrb. f. Phil. Suppl. 23 (1897) 212 42 suppl. Pf. — Argonautarum iter secundum meridionale Ponti litus (Amazones, Chalybes) narrari e scholiis conclusit N.

]...
]σαν
]...
]ος

50

6. PAP. BEROL. 11629 A

U. v. Wilamowitz-Moellendorff, Neues von Kallimachos II. Sitz.-Ber. d. Preuss. Akad. d. W. 1914, I 222—227 (cum imagine photographica: Recto). De papyro v. supra nr. 1; Iterum eam examinavi in Museo Berolinensi. — L. Castiglioni, Bollettino di filol. class. XXI (1914) 34—37; Powel, Class. Review XXVIII (1914) 88.

Ad Herculis apud Molorchum hospitium (Call. Aet. lib. III) pertinere fragmentum omnino incertum est; versa pagina finem historiae et αἴτιον aliquod continens posterior esse videtur. Homo Argivus (?) apud senem quendam devertens huic colloquitur; postridie abiit et hospitii asinum, quem pollicitus erat, misit. Cf. Callim. Hecal. p. 10 Kapp.

Recto

αὐτὸς ἐπιφράσσαιτο, τάμοι δ' ἄπο μῆκος ἀοιδῆ·

ὅσσα δ' ἀνειρομένῳ φῆ[σ]ε, τάδ' ἐξερῶ·

„ἅττα γέρον, τὰ μὲν ἄλλα πα[ρῶν ἐν δ]αίτι μαθήσει

νὺν δὲ τὰ μοι πύση Παλλὰ[ς ἔειπε θεή.]

5 [.]α[- - - - - - - - -]α

SCHOL. 47 καὶ Ὅμ(ηρος)· πλωτῆ ἐνὶ νήσῳ (x 3 cf. Apoll. Rhod. II 285 Dionys. Per 465) 48 ὕψηλά. || πρωτέρα. (sic) || Aliud schol. non iam legi potest 50]ομὸ

2 sq. suppl. Wil. 4 e. g. suppl. Wil. ante versum litterarum vestigia. [.] ∈ Pf. Desunt 32 fere versus, si computare licet ex pap. Arsonoam contin., supra nr. 1

1 αὐτὸς scil. ὁ ἀναγιγνώσκων vel ὁ ἀκούων ipse excogitet, quid aliud fecerint 3 ἅττα γέρον cf. Callim. epigr. 1, 3 4 ad inversionem cf. Vollmer, Lesungen u. Deutungen II, Sitz.-Ber. bayer. Akad. d. W. phil. Kl. 1918, 4, p. 4 sqq.

Verso

[νύ]κτα μὲν αὐτόθι μίμνεν· ἀπέστιχε δ' Ἄργος ἑῷος,
 οὐδὲ ξεινοδόχου λήσαθ' ὑποσχέσείης,
 πέμψε δε ο[.]τ[ρ][.]ο[.] . . . τῖεν] δέ ἐ ὡς ἕνα πηῶν
 [νύ]ν δ' ἔθ' [ό]π[η]νίκα τὴν οὐδα]μὰ παυσομένην
]λήγης.

10

7. PAP. BEROL. 11 629 B

U. v. Wilamowitz-Moellendorff, l. l. p. 227—244 (cum imagine phototypica: Recto). De papyro v. supra nr. 1. — L. Castiglioni, Bollettino di filol. class. XXI (1914) 34—37; Witkowski, Berl. phil. Wochenschrift 1916, 1191.

Thiodamas homo agrestis Herculi petenti cibum denegavit, hic autem illi bovem aratorem ademit totumque comedit rustici diras funebres pro nihilo habens. Sub finem de Lindiorum sacrificio refertur, ubi Hercules Βουθοίνας toto tauro mactato cum maledictis celebrabatur. Ad quem Aetiorum librum elegia pertineat, minime constat. In universum disputavi de hac fabula contra Georgium Knaack et Wil. in Quaest. cap. 4

Verso

σκῶλος ἐπεὶ μιν ἔτυψε ποδὸς θέναρ· αὐτὰρ ὁ πείνη
 θυμαίνων λάχνην στήθεος εἶλκε σέθεν

SCHOL. 8 τὸν ὄνον 9 τ(ου)τ(έστιν) αἰώ[νιον]

Δ³

6 ΑΠΕΣΤΙΧΕ[Ν] . . . ἘῶOC pap. suppl. Wil. 7 ΖΕΙΝΟ-
 ΔΟΚΟΥ pap. ξεινοδόχῳ conl. Wil. 8 ΟΙΠ[Wil. Ο[.]ΤΡ[Pf.
 πέμψε δ' <δ>π[οζύγιον] Powel, litteris Υ et Οἶ saepe commutatis in
 pap. (Mayer, Gramm. p. 111), vix credibile; desideratur „glossa“, quam
 schol. explicat τῖεν suppl. Wil. coll. Hecal. fr. 1 Kapp τῖον δέ ἐ πάντες
 ὀδῖται ἦρα φιλοξενίης 9 [ό]π[η]νίκα τὴν suppl. Pf. e. g., cet. Wil.,
 qui etiam proposuit [ό]⟨γ⟩' [ἐν θυσίῃσ' οὐδα]μὰ παυσομένην [τιμὴν
 δημοτελέσσιν ἔχει] 10 γα]λήνης vel σε]λήνης Wil.

6 μίμνεν scil. qui loquitur v. 3 sqq., fort. Hercules cf. fr. an. 166
 ἐσπέριον ξένον (Pf.) 8 cf. asinum in Callim. fr. 180 ἔστιν μοι Μάγνης
 ἐννεάμυκλος ὄνος et fr. 320 θῆρ οὐατόεις (Schn. II p. 84) 9 sq. In
 hospitii memoriam dies festus instituitur

1 Hercules Hyllum filium in manibus gestat: e. g. suppleas ἐδέξαιο
 κοῦρον ἀγοστῶ ut Nonn. 38, 159 (Pf.) σκῶλος (cf. Callim. Hecal. fr. 110
 Kapp ἐμπήξαιμι σκῶλους ὀφθαλμοῖσι) ex Il. N 564; Schol. B Ἄρισταρχος
 δὲ ἀκάνθης υἱ γένος. Apion ap. Ludwich, Philol. 75, 100 Apollon. lex.
 Hom. p. 143 Bekker cf. Arat. Phaen. 718 θέναρ ποδός 2 cf. Callim. hy. III
 76 Artemis in gremio Cyclopiis στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἐδράξαιο χαίτης

δραξάμενος· τιν δ' ὄνα γέλωσ ἀνεμίσητο λύπη,
 εἰσόκε τοι τρίπολον νεῖον ἀνερχομένην
 5 ὤμογέρων ἔτι πουλὸς ἀνήρ ἀβόλησε βοτείων
 [Θει]οδάμας· δεκάπ[ο]υν δ' εἶχεν ἄκαιναν ὄγε
 [ἀμφ]ότερον κέντρον τε βοῶν[ν κ]αὶ μέτρον ἀρούρης·
 [τὸν δ' ἦτ]οῦ „ξείνων χαῖρε [συναπτο]μένων,
 [οὔτος δ]᾿ ἤ μὲγ' ἀρητέ προσ[έπλασα]ς, αἰψα δ', ἄνωγα
 10 [εἴ τι κα]τωμαδῆς [κοιτίδος ἐστίν] ἔσω
 [τῶσσο]ν ὅσον τ' ἀπὸ πα[ιδι] κακὴν β]ούπειναν ἐλά[σσαι]
 [δός μοι]· καὶ φιλῆς [μνήσομ' ἀεὶ δός]ιος.“
 [αὐτὰρ ὅ]γ' ἀγρεῖον [καὶ ἀμείλιχον ἐξ]εγάλασσε
]τε βοῶν

SCHOL. in marg. recto 6 το[12 ε.[13 ε[14 τ[

5 ΒΟΤΕΪΡΩΝ pap. ρ delevit corrector, superscripsit litteras ΕΙ
 quae denuo deletae sunt; ad formam βοτείων cf. Hesiod. Th. 330
 οἰκείων, unde Theocr. XII 28 οἰκείετε etc. (Guil. Schultze, Quaest.
 epicae p. 364 sq.) 6 sq. ΑΚΑΛ[[ΛΙ]]ΝΑΝ pap. suppl. Wil. 8 suppl.
 Wil. coll. hy. III 161 τῆ ποτ' ἀροτριῶντι συνήνητο Θειοδάμαντι
 9 suppl. Wil. [οὔτος δ]᾿ ἤ coll. Pind. Ol. 4, 24 οὔτος ἐγὼ ταχυτάτι post
 CAI reliquiae litterarum ψ et λ vel O . post ANΩΓ litt. Ε vel Ω
 vel λ 10 sq. suppl. Wil. 10]ΤΩΜΑΔΪΗC [. .] . [Pf.
 11 in fine post ΕΛ λ vel Ω 12 [δός μοι] Castigl. [οὔσον] Wil. ante
 IOC in fine C dispexit Wil. 13 [αὐτὰρ ὅ] vix capit lacuna, suppl.
 Wil.

3 cf. hy. IV 217 φόβω δ' ἀνεμίσητο μῦθος 4 εἰσόκε cum in-
 dicativo v. Schneider, Call. I p. 286 cf. Σ 542 νεῖον . . . τρίπολον,
 ε 127 = Hesiod. Th. 971 5 ὤμογέρων Ψ 791 (v. Fresenius, De λέξεων
 Aristophan. et Sueton. excerpt. Byzant. p. 86 sq.) Philostr. Imag. II 24
 Thiodam. ἐν ὤμῳ τῷ γήρα (Pf.) ἔτι πουλὸς cf. Apoll. Rhod. I 760
 βούπαις οὔπω πολλός (Wil.) βοτεῖν cf. Nicand. Ther. 394 Hesych. v.
 βοτεῖν· βόσκειν 7 Schol. Apoll. Rhod. III 1323 = Callim. fr. 214
 ἀκαίνη : ἀντὶ τοῦ κέντρον. ἄκαινα δέ ἐστι μέτρον δεκάπουν Θεσσαλῶν
 εὔρεμα ἢ ῥάβδος ποιμενικὴ παρὰ Πελασγοῖς ἡδρημένη, περὶ ἧς Καλλι-
 μαχός φησιν „ἀμφότερον — ἀρούρης“ (cf. Et. M. p. 43, 49 v. ἄκαινα
 ex altera schol. Ap. recens.) Hesych. v. ἄκαινα· μέτρον τι ἢ κέντρον
 ἐν ᾧ ἀροτριῶντες κεντοῦσι (e schol. Callim.) 9 ἀρητέ vocativus praedi-
 cativus

]ε [τ]αῦροι 15
]ος·
[οἷ κεν βρωσεῖοντες ἐμὸν παρίωσι]ν ἄροτρον
]ων
Λ]έπ[αργε]

[ἔκλυε (καὶ) τῶν μηδὲν ἐμοῦς δι' ὀδόντας ὀλίσθαι 20
Πηλεῖς]

- [ἀδάμας]

Recto

ἀστέρα, ναὶ κεραῶν ῥῆξιν ἄριστε βοῶν“.

[ὦ]ς ὁ μὲν ἐνθ' ἠῤῥατο, σὺ δ' ὡς ἀλὸς ἦχον ἀκούει

[Σ]ελλὸς ἐνὶ Τμαρίοις οὔρεσιν Ἰκαρίης, 25

SCHOL. 15 ε[16 .[in marg. superiore 19 Λ[έπ]αργε ὄνομα
τ(οῦ) ταύρου· ἐὰν δὲ Λεπαργέ, λευκὸ κ(α)τ(ὰ) τ(ὸ) λέπα[ρ]ε ἀργόν
ἔχειν] (suppl. Wil. coll. Schol. Theocr. IV 45 p. 148 Wendel λέπαργος·
ὁ λευκὸς ἦ ὁ λευκοποίκιλος ἦ ὁ λευκόπλευρος. ἀλλ' ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ
λέπας ἔχειν ἀργόν, ὃ ἐστὶ λευκόν) 20 ἦκ(ου)σεν ὁ Πηλεῖς ὡς εἶη
φονεύσας τὸν ἑαυτ(οῦ) ἀ[δ]ελφὸν [Φῶκον] || ἦ ὅτι ἐφόνευσεν τ(ὴν) ἑαυτ(οῦ)
γυναῖκα Ἀντιγόνην (suppl. Wil. coll. Schol. Pind. Nem. V 25 = Callim.
fr. 136), ἐξ ἧς ἔ[σχε Πολυδώραν] || (suppl. Pf. coll. Pherecyd. in schol. Π
175; ΕΞΗCC vel ΕΞΗCE Wil., qui lemma esse versus sequentis con-
iecit) 22 οὐδ(έ)ποτε δὲ ὁ ἀδάμας ῥήσεται (ΛΔΙΜΑC ΡΗCTΕΤΑΙ
pap.) εἰ μὴ ὅτι προχέετ(αι) αἰμ[α] τράγου] (ΧΕΕ^T ΛΙΜ[Pf., suppl. Wil.
coll. Plin. H. N. 37, 59 adamas hircino rumpitur sanguine; fort. adden-
dum θερμόν vel ζέον cf. Boissonade, Anecd. II p. 432 Pf., potius
περιχέεται quam προχ. Wil.) 25 in marg. recto ἀπ(ὸ) Ἰκάρου τ(οῦ)

17 suppl. Wil. ex Apollon. lex. Hom. p. 125, 34 B = Callim. fr. 435
ὀψείοντες, ὀπτικῶς ἔχοντες . . . καὶ Καλλίμαχος „οἷ — ἄροτρον“ ἀντὶ
τοῦ βρωτικῶς ἔχοντες; iam Heckerus aliique ad hist. Thiodam. rettule-
rant 19 e schol. suppl. Wil. post 19 sedecim fere versus desunt cf.
Arsinoam. 20 Callim. fr. 136 in hac pagina fuisse e schol. con. Wil.
Thiodamantis in Herculem convicia comparantur cum contumeliis mulierum
in Pelea dictis 22 e schol. Pf. 23 ΛCTÉPΛ pap. Wil. vix intellegas
(de execratione ad astrologiam spectante?), fort. <γ>αστέρα coniciendum
PḤΞEIN pap. 24 sqq. suppl. Wil.

25 cf. Π 234 Σελλοί et λ 122 οἷ οὐκ ἴσασι θάλασσαν; Call. hy.

[ἦ]θέων ὡς μάχλα φιλήτορος ὦτα πενιχροῦ,
 ὡς ἄδικοι πατέρων υἱέες, ὡς σὺ λύρης·
 [. . .] γερου μάλ' ἐλαφρὸς ἂ καὶ λιγρός (?) οὐ σ' ἔχε λέξ[αι].
 [λυ]γρῶν ὡς ἐπέων οὐδὲν [ὀπι]ζόμε[εν]ος

30

τοιαύτης

μακτήρια

υἱ(οῦ) τ(οῦ) Δαιδ[άλου] || Σελλ(οί) τὸ Θράκ(ης) ἔθν(ος) ἦπε . . . οιοη[
 (τὸ additum a correctore; Ἦπε[ίρου] vel ἦ Πε[λασγοί] maxime dubi-
 tantur suppl. Wil., ἦπε[ιρωτικόν] vel ἦπε[ιρώται] Witkowski)

SCHOL. 27 in marg. superiore [ἄδικοι·] νοουθετούμ(ε)νοι ὑπὸ τῶν
 ἑαυτῶν γονέων καὶ μη[δενὸς ἀδτά] ποιούμενοι (suppl. Wil.) 27 in marg.
 recto Δίον γ(άρ) ποτε ἐ . . . [29 in marg. recto non iam legi potest
 30 in marg. superiore ἔνεκεν τοιαύτ(ης)· ὅτι ἠδίους· μάλιστ[α γ(άρ)]
 ἦδον||τ(αι) ἔσοι τὰ] ἀλλότρια ἐσθίουσι· (suppl. Wil., sed vix capit lacuna)
 32 μακτήρια· ἀπ(ὸ) τ(οῦ) μάττειν καὶ φα[γεῖν· || μᾶζα γ(άρ)] (ἐστίν) ἡ
 τροφή (suppl. Wil. coll. Etym. M. p. 573, 22 μᾶζα ἡ τροφή et Schol.
 Aristoph. Pac. 740 μάττειν τὸ πολλὰ ἐσθίειν)

27 Λ[Η]ΡΗC pap. 28]ΓΕβ vel]ΓΟβ vel ΓΛβ pap. ΛΙΡΟC vel
 ΛΙΘΟC legi possunt; versum vix recte restituere conatus est Wil.:
 [Ζεῦ πά<τ>ερ οὐ μάλ' ἐλαφρὸς, ἂ καὶ Δί<ν>ος οὐ σ' ἔχε λέξ[αι 29 lit-
 teras ΖΟΜ disp. Pf. suppl. Wil. post 29 septem versuum reliquiae
 perpaucae 30 sq. e schol. Wil., qui e. g. proposuit [καὶ πολὺ μᾶλλον ||
 ἦσθης ταῖς φλογάσιν συντυχίης] ἔνεκεν 32 e schol.

VI 51 ὄρεσιν ἐν Τμαρίοισιν; Schol. A II. B 145 = Call. fr. 5 τοῦ
 Ἰκαρίου πελάγους, κεκλημένον οὕτως ἀπὸ Ἰκάρου τοῦ Δαιδάλου παιδός
 . . . ἱστορεῖ Φιλοστέφανος καὶ Καλλίμαχος ἐν Αἰτίοις; cf. Mich. Acom.
 II p. 350, 12 L. Σὺ δὲ . . . ὡσπερ φασὶ τοὺς παρ' ἡμῖν Δωδωναίους
 Σελλοὺς δοῦπον ἀκούειν πόντου Ἰκαρίοιο (Pf. non in pro-
 verbium abierat, e Call. Aet. sumpsisse videtur Mich. Ac. v. Quaest.
 cap. 6) 26 ad rem cont. Wil. Call. fr. 419 πιπρήσκει δ' ὁ καλὸς πάντα
 πρὸς ἀργύριον 27 cf. proverb. ὄνος λύρας iam ap. Cratin. fr. 229 K.
 Menand. fr. 527 K. 29 cf. Call. fr. an. 367 (Hercules) οὐδ' ἔσσον μύτης
 στογερῶν ἐμπάζετο μύθων 32 μακτήρια (= cibus) novum, cf. Plut. con-
 viv. s. sap. 159 d

. εινιλι[
 [ἡμεδ]απὴν Λίνδοιο τ[
 [θέντες] ἀμίστυλλον [ταῦρον ἐπὶ σχαλίδων]
 [- - - -] πάντες [- -
 [- - - -] . αἴη κεῖν [

35

[χαῖρε βαρυσκίπων, ἐπίτακτα μὲν ἐξάκι δοιά,
 ἐκ δ' αὐταγρεσίης πολλάκι πολλά καμών]

- [μότα]

40

8. PAP. OXYRHYNCH. 1362

B. P. Grenfell et A. S. Hunt, *The Oxyrhynchus Papyri XI* (1915) p. 83—90 (cum imagine phototypica in tab. IV: Fr. I Col. 1). Papyrus, reperta Oxyrhynchi a. 1905/6, asservatur adhuc apud A. S. Hunt Oxonii. Saec. I p. C. — K. F. W. Schmidt, *GGA* 1918 p. 93 sq.; L. Malten, *Ein neues Bruchstück aus den Aitia des Kall.*, *Herm.* 53 (1918) 148—179; Sitzler, *Bursians Jahresbericht* 174 (1919) 68 et 76. cf. M. P. Nils-

SCHOL. 38 ἐπίτακτα μὲν ἐξάκι δοιά· τουτ(έστι) τὰ ἐπιτα(σσο||όμ(ε))να ἄθλα αὐτῶ ὑπὸ τοῦ Εὐρουσθέως· 40 μότα (ΜΟΔΛ pap.) δὲ λέγεται τὰ λ[ε]πτά βράκη (ΡΛΓΗ pap.) τὰ βαλλόμενα ἐπὶ τὰ ἔλκη, ὄθεν ἔμμοτον ἐλέγετο (cf. Hesych. v. μότα, Et. Gen. v. ἄμμοτον Reitzenst., *Etymologica* p. 28 sq. Schol. AD Δ 440)

33 Ἰλι[όθεν dubitanter Wil. 34 [τηλεδ]απὴν Wil. sed tota res prope Lindum agitur, [ἡμεδ]απὴν prop. Pf. coll. Call. fr. 152 35 suppl. Wil. ex Et. Gen. (Reitzenst., *Etymologica* p. 26) = Call. fr. an. 117 ἀμίστυλλον· σημαίνει τὸν μὴ κεκομμένον „θέντες — σχαλίδων“ Φιλόξενος post 37 trium versuum reliquiae non dispiciendae 38 sq. Schol. Pind. Nem. III 42 = Call. fr. 120 in hac pagina fuisse e schol. conclusit Wil. 40 e schol. Wil.

34 sq. proverb. Ps.-Zenob. IV 95 p. 113 Λίνδιοι τὴν θουσίαν (Crusius, *Philol. Suppl.* VI p. 286 sq.) cf. Conon II, Apollod. II 5, II, 8, Philostr. *Imag.* II 24, Sacrificium Herculis Buthoenae Lindi instituitur: Greg. Naz. or. IV 103 = Migne PGr 35, 640 Λινδίους εὐσεβὲς τὸ καταρᾶσθαι τῶ Βουθόινᾳ (Pf.) 38 cf. Ovid. *Met.* XV 39 o cui ius caeli bis sex fecere labores. cf. Prop. IV 9, 71 et Verg. *Aen.* VIII 301 40 fort. ad aliam fabulam pertinet

son, Die Anthesterien und die Aiora, Eranos 15 (1915) 181—200; A. Koerte, Zu attischen Dionysosfesten, Rhein. Mus. 71 (1916) 575—579.

Apud hominem quendam, qui etiam in Aegypto more patrio dies festos Atticos agere solebat, poeta convivatur cum Theugene Icio et de Peleos in insula Ico cultu colloquitur; hospitis nomen, quod non est in papyro, nobis tradidit Athen. XI 477 C: Καλλιμάχος . . . λέγων ἐπὶ τοῦ Ἰκίου (v. infra v. 8) ξένου τοῦ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ Πόλλιδι συνεσ-
τιαθέντος αὐτῷ. Certo Aetiorum libro hoc fragmentum attribuere non possumus.

Fr. 1. Col. I

ἦώς οὐδὲ πιθοιγίς ἐλάνθανεν οὐδ' ὅτε δούλοις
ἡμαρ Ὀρέστειοι λευκὸν ἄγουσι χόες,
Ἰκαρίου καὶ παιδὸς ἄγων ἐπέτειον ἀγιστόν,
Ἀτθίσιν οἰκτίστη, σὸν φάος, Ἡριγόνη,
ἐς δαίτην ἐκάλεσεν ὀμηθέας, ἐν δέ νυ τοῖσι
ξείνον ὃς Ἀ[ἰ]γύπτῳ καινὸς ἀνεστρέφετο
μεμβλωκῶς ἰδιόν τι κατὰ χρέος· ἦν δὲ γενέθλην
Ἰκιος, ᾧ ξυνήν εἶχον ἐγὼ κλισίην
οὐκ ἐπιτάξ, ἀλλ' αἶνος Ὀμηρικὸς, αἰὲν ὅμοιον

1 ΠΙΘΟΙΓ[Ε]ΙC pap. 3 ΕΠΕΤΙΟΝ ἈΓΙCΤΥΝ pap. 6 ΑΝΕ
Ε
CΤΡΑΦΕΤΟ pap., Ε superscr. corrector 8 Ἰκιος dispexit Wilamo-
witz ap. Gr.-H.

1 πιθοιγίς novum; aut substant. aut adiectivum coniungendum cum ἦώς ἐλάνθανεν scil. Πόλλιν v. supra praefat. 2 cf. Philetas fr. 18 Bach δμωίδες ἐς ταλάρους λευκὸν ἄγουσιν ἔρι (Pf.) Ὀρέστειοι χ. v. Phano-dem. ap. Athen. X 437 C, Schol. Aristoph. Ach. 961; de servorum libertate v. Procl. in Schol. Hesiod. Op. 370, Antig. Caryst. ap. Athen. X 437 E, Zenob. Ath. I 30 (= vulg. IV 33) θύραζε Κἄρες οὐκ ἔτ' Ἀν-
θεστήρια cum explicatione Demonis (cf. Crusius, Anal. crit. ad paroem. Gr. p. 48 et 146); aliis Choes erant μιὰρὰ ἡμέρα cf. Photius s. v. De his Anthesteriorum diebus v. Nilsson et Koerte l. l. 3 ἀγιστός novum v. supra 3, 12 Dies festus Erigonae erat αἰώρα cf. Athen. XIV 618 E Method. in Et. M. v. ἀλῆτις, Hesych. v. αἰώρα (ex Atthidographis, e quibus hausit etiam Callimachus cf. Quaest. mearum cap. 5) 4 De virginibus Athe-niensibus v. Hygin. astr. II 4 (Maass, Anal. Eratosth. p. 76 et 121) 7 μεμ-
βλωκῶς cf. Hecal. fr. 137 Kapp 8 Ἰκιος v. infra v. 24; ad h. l. correxerunt Gr.-H. Athen. XI 477 C Καλλιμάχος . . . λέγων ἐπὶ τοῦ Ἰκίου ξένου (codd. οἰκείου, Meineke ap. Schneider, Call. II p. 378 Κεῖου) 9 Helladius,

ὡς θεός, οὐ ψευδής, ἐς τὸν ὅμοιον ἄγει. 10
καὶ γὰρ ὁ Θρηικίην μὲν ἀπέστυγε χανδὸν ἄμυστιν
οἰνοποτεῖν, ὀλίγῳ δ' ἤδετο κισσοβίῳ.
τῷ μὲν ἐγὼ τὰδ' ἔλεξα περιστείχοντος ἀλείσου
τὸ τρίτον, εἴτ' ἐδάην οὖνομα καὶ γενέην·
„Ἡ μάλ' ἔπος τόδ' ἀληθές, ὅτ' οὐ μόνον ὕδατος αἶσαν, 15
ἀλλ' ἔτι καὶ λέσχης οἶνος ἔχειν ἐθέλει·
τὴν ἡμεῖς, οὐκ ἐν γ[ἀ]ρ ἀρυστήρῃσι φορεῖται
οὐδὲ μιν εἰς ἀτ[ενεῖ]ς ὀφρύας οἰνοχῶν
αἰτήσεις ὀρώ[ν] ὅτ' ἐλεύθερος ἀτμένα σαίνει,

10 littera post θεός fort. Ε vel Θ fuerat, corrector superscr. O
17 suppl. Gr.-H. 18 ΟΥΔΕΜΙΝ vel ΜΕΝ (οὐδ' ἔμιν) post lacunam
potius C quam N ἀτενεῖς, ἀτρεμεῖς, ἀτρόμους, ἀτρόπους propos. Gr.-H.
ἀτενεῖς Schm. Ma. p. 162 sqq. 19 ἈΤΜΕΝΑ pap. duplex accentus
fort. ex vocum ἀτμήν et ἄτμενος confusione cf. Call. fr. 538

Chrest. (Phot. bibl. p. 532 a, 36 Bekker) = Call. fr. 327 ἐπιτάξ παρὰ
Καλλιμάχῳ καὶ Ἀράτῳ (Phaen. 380) κείμενον . . . δ κατ' ἐπίταγμα καὶ
κέλευσιν πράττεται cf. Et. M. p. 365, 25 et infra 9, 239 αἶνος Ὀμηρι-
κός = ρ 218 ὡς αἰεὶ τὸν ὅμοιον ἄγει θεὸς ἐς τὸν ὅμοιον 10 ἐς τὸν
ὅμοιον apud Ludwichium tantum codd. PXD, Apoll. Soph. 170, 15, Max.
Planud. in Rhet. gr. V 541, 12 probante Bekkero, Hom. Blätter I 191, 13,
cett. codd. et edd. ὡς τὸν ὅμοιον ad inversionem v. supra 6, 4 11 sqq.
Call. fr. 109 = Athen. XI 477 C et Macrob. Saturn. V 21, 12 ἀνή-
νατο — ζωροποτεῖν, Athen. X 442 F ἀπέστυγε — οἰνοποτεῖν cf. Athen.
XI 781 D ἐλευθέριον δέ, φησί, καὶ ἐμμελῶς ἐν οἴνῳ διάγειν μὴ κωθω-
νιζόμενον μηδὲ Θρακίῳ νόμῳ ἄμυστιν οἰνοποτεῖν . . ., ubi corrigas φησὶ
Καλλιμάχος, cuius nomen sub voce καὶ saepius latere constat (Pf.) cf.
Kapp, Hecal. p. 8, adn. 17 cf. Hor. c. I 36, 14 Threicia vincat amystide
12 ὀλίγῳ δ' ἤδετο κισσοβίῳ falso Hesiodo adscribunt Schol. Theocr. I
27 Schol. Lucian. de die nef. p. 210, 2 R., Et. gen. v. κισσόβιον Rzach,
Hesiod. ³ p. 228 13 τότε Athen. XI 477 C, qui iniuria castigat Callim.
δ γὰρ λέγων ἄλειςον τὸ αὐτὸ καὶ κισσόβιον τὸν ἀκριβῆ θέσειν τῶν ὀνο-
μάτων οὐ διαφυλάττει cf. Schneider II p. 376 15 sq. attulit sine poetae
nomine Athen. I 32 C ἧ γὰρ . . . ἀλλὰ τι . . . λεύχης . . . cum uno
Simonidis versu: Bergk PLGr III ⁴ p. 426 scr. χλεύης, quod probavit
Kaibelio; λέσχης iam recte coniecerat H. Stephanus, Anthologia 1566,
p. 513, 8 18 sq. non postulabis eam verbis blandientibus spectans ad
servos, qui „grande supercilium gerentes“ convivas neglegunt 19 Hesych.
σαίνει· κολακεύει, προσηγεύεται

- 20 βάλλωμεν χαλεπῶ φάρμακον ἐν πόματι,
 Θεύγενες, ὄσσα [α] δ' ἐμείο σ[έ]θεν πάρα θυμὸς ἀκοῦσαι
 ἰχάινει, τάδε μοι λ[έ]ξον [ἀνειρομέν]φ·
 Μυρμιδόνων ἐσσηνα τ[ί] πάτριον ὕ]μμι σέβεσθαι
 Πηλέα, κῶς Ἴκῳ ξυν[ὰ τὰ Θεσσαλι]κά,
 25 τεῦ δ' ἔνεκεν γήτειον ἰδ[. .]υτ[. . .]ρτον ἔχουσα

21 ^C ὈC[pap. suppl. Gr.-H. 22 [[E]]ΙΧΑΪΝΕΙ pap. suppl. Gr.-H.
 coll. 6, 2 ὄσσα δ' ἀνειρομένφ φῆσε 23 ἘCCH̄NNA pap. Schm. ἐσσηνα
 Gr.-H. Ma., de spiritu v. P. Persson, Beitr. z. idg. Wortforsch. I (1912)
 358 sqq. suppl. Gr.-H. coll. hy. II 71 ἐμοὶ πατρώιον οὕτω 24 [[E]]ΙΚΩ¹
 pap. dispexit Wilamowitz apud Gr.-H. ξυν[ὰ τὰ Θεσσαλι]κά proposuit
 Lobel apud Gr.-H. 25 ἄ]ρτον Gr.-H. ἰδ' [ἔλλ]υτ[ιν ἄ]ρτον Ma.
 coll. Hesych. ἔλλυτις· πλακοῦς τις (sed haec forma minime constat)
 ἰδ[ἐ α]ῖτ[ό]πουρ' ἄ]ρτον (αἰτόπουρ = αἰτόπουρος) Schm. κα]ρτὸν i. e. sec-
 tum porrum Pf.

20 v. supra ad v. 11 sq. Athen. XI 781 D . . . ἀλλὰ τῷ πόματι
 φάρμακον ὑγείας ἐγκυρνάναι τὸν λόγον cf. δ 220 εἰς οἶνον βάλε φάρ-
 μακον 21 cf. Hecal. infra 33, 4 22 ἰχάινει novum = ἰχανᾶ cf. Herond.
 VII 26 Babr. 77, 2 Hesych. ἰχανᾶν· ἐπιθυμεῖν, γλίχεσθαι 23 Μυρμιδόνων
 ἐσσηνα Herodian. II 923, 7 L. = Call. fr. 508 cf. Et. M. p. 383, 30
 ἐσσην· ὁ βασιλεὺς κατὰ Ἐφεσίους· ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ μελισσῶν
 βασιλέως . . . ἢ ἐσσην ὁ σεύων . . . τὰ τῆς πόλεως . . . ἢ ὁ οἰκιστῆς
 παρὰ τὸ ἔσσαι καὶ ἰδρῦσαι . . . ἢ ὁ ἡσῶν . . . τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἀρχο-
 μένους; propter haec veriloquia in pap. scriptum est ἐσσηνα 24 cf.
 Schol. Pind. Pyth. III 167 = Call. fr. 372 ὁ δὲ Πηλεὺς ἐν Ἴκῳ (Κῶ
 plerique codd. Ἴκῳ Drachmann) τῇ νήσῳ ἀτουχῆσας τὸν βίον οἰκτρῶς καὶ
 ἐπωδύνως ἀπέθανεν, ὡς καὶ ὁ K. μαρτυρεῖ, coll. Antipat. Sidon. A. P.
 VII 2, 9 κεύθει καὶ Θετίδος γαμέταν ἅ βραχύβωλος Ἴκος iam dudum
 ante Wilam. Herm. 44, 475 correxerat Brodaeus, Epigr. Gr. 1549 p. 372,
 quod neglexerant et Bentley et Schneider cf. Schol. Eurip. Troad. 1128
 (Pelea) προσελθεῖν διὰ χειμῶνα τῇ <Ἴ>κῳ τῇ νήσῳ καὶ ξενισθέντα ὑπὸ
 Μόλωνός τις Ἄβαντος ἐκεῖ καταλῦσαι τὸν βίον (Soph. FTGr p. 238
 N²) Ἰκιακά scripsit Phanodemus v. Steph. Byz. s. v. Ἴκος κῶς cf. 9,
 4. 18 κατέ 25 de cepa cf. Polemonem ap. Athen. IX 372 A (Theoxenia
 Delphica Latonae) et Comic. qu. (Chionides?) ap. Athen. IV 137 E
 Dioscurorum (sacrum Atheniense); Icium mos fuisse videtur in Peleos
 mortis memoriam diem festum agere, quo virgo cepam et porrum (vel
 panem?) ferebat

Col. II

ἤρωος κα[θ]όδοι πα[ίς
 εἰδότες ὡς ἐνέπου[σι
 κείνην ἢ περὶ σὴν [
 οὐδ' ἐτέρην ἔγνωκα· τ[
 οὔατα μυθεῖσθαι βο[υλομένοις ἀνέχων.“] 30
 τ[αὔτ'] ἐμέθεν λέξαντο[ς
 „τ[ρισ]μάκαρ, ἦ παύρων ὄ[λβιός ἐσσι μέτα,]
 [ναυτι]λίης εἰ νῆιν ἔ[χεις βίον· ἀλλ' ἐμὸς αἰών]
 [κύμασιν αἰ]θυίης μᾶ[λλον ἐσφκίσατο]

ad Col. II pertinere videntur Fr. 2—4

Fr. 2

]. εὐτ[

]ην [

]ργερ. [

]ομη[

35

26 καθ' ὁδοῦ Wilamowitz apud Ma. πα[ίς vel πα[ρθένος suppl.
 Gr.-H. 28 νix νῆσον] ἢ Gr.-H. 30 βο[υλομεν— ex Strab. loco cor-
 rupto IX 438 mihi suppeditavit Ernestus Kapp; ἀνέχων e. g. supplevi
 coll. Theogn. 887 κήρυκος ἀν' οὗς ἔχε μακρὰ βοῶντος 32 sqq. suppl.
 Gr.-H. e Stob. flor. 59, 11, IV p. 402 H = Call. fr. 111, 2—4 32 ἐστι
 codd. corr. Jacobs μέγα codd. corr. Bentley 33 ναυτιλίησιν ἦν ἔχεις codd.
 ναυτιλίης δε νῆιν Bentley εἰ Nauck 36 Theugenem de Peleo sene ab Acasto
 vel Acasti filiis regno expulso rettulisse versimile est; fort. hoc loco sup-
 pleas Call. fr. 218 (Ammon. de diff. adf. vocabul. p. 143 cf. Dittrich, Jahrb.
 f. Phil. Suppl. 23 (1897) 212) Καλλ. ἐπὶ Πηλέως εἰπών· [οὐδ' ἔτι τ]ῆν
 [Φθίων εἶχεν ἀνακτορίην] (Pf.) 37 γε]ργέρι[μον Pf.

27 sqq. cf. Dionys. Per. 708 sqq. de vita sua navigationis experti
 (Pf.) 30 Apollod. ap. Strab. IX 438 = Call. fr. 98 d Schn. καὶ μὴν
 πολίστωρ, εἴ τις ἄλλος (sc. Callim.) καὶ πάντα τὸν βίον, ὡς αὐτὸς εἴρηκεν,
 οὔατα (ὅταυτα codd.) μυθεῖσθαι βουλόμενος † (cont. et corr. E. Kapp;
 fort. βουλομένοις ἀνέχων Pf.) 33 sq. Schol. Arat. 299 M. ἀλλ'
 — ἐσφκίσατο cf. Hom. epigr. 8 nautae στυγερῆ ἐναλίγκιοι αἴση πτώ-
 κασιν αἰθυίησιν, Arat. Ph. 296 sqq., Call. epigr. 58, 4, Leonid. Tarent.
 A. P. VII 295, 2; Ma. contulit Aelian. ἀγροικ. ἐπιστ. 18 ἐπικωματίζει
 καὶ λάρου βίον ζῆ.

] . γεσσ[
 40] . ιπα . [
 - υ ὑπὲρ] ρ Τροί[ης
] . [

Fr. 3

]
 45] ἀκα κείθ[εν
] γ

Fr. 4 ad calcem Col. II

. . [
 καὶ δι[
 πληγ[
 δεῖλο[γ αἰτίζουσιν, ἄγουσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου
 50 καὶ μιν ἀπο[
 ἀύλιον ὀθγ[ει

Fr. 5 caput novae Col.

ἐ] τείχισαν [
] τέρω γο[
] λως καχ[
 55] κε ληθ[

40 ἸΠΑ pap. 41 e. g. suppl. Pf. 44 suppl. Gr.-H. 49 quamvis dubitanter e Schol. Od. ρ 599 = Call. frag. 190 suppl. Gr.-H., ad Hecalam rettulerat Naëke cf. Kapp fr. 32c 50 ἀπο vel ἀπε Gr.-H. 51 ΛΥΛΙΟΝ pap., sed cf. Herodian. I 360, 28; suppl. Gr.-H. 52 suppl. Gr.-H.

9. PAP. OXYRHYNCH. 1011

A. S. Hunt, *The Oxyrhynchus Papyri VII* (1910) 15—82 (cum imagine phototypica in tab. II: fol. I^r, in tab. III: fol. II^v) (= Hu.). Septem folia codicis papyracei, reperta Oxyrhynchi hieme a. 1905/6, adhuc asservari videntur apud A. S. Hunt Oxonii (papyrus non est in numero distributarum, P. Oxy. XI p. 250). Saeculi IV. p. C. exeuntis. — Aut de hac tota papyro aut de priore parte fusius egerunt: H. v. Arnim, *Zum neuen Kallimachos*, Sitz.-Ber. d. Akad. d. Wiss. Wien, Bd. 164 (1910) 4. Abh. (= A.); idem, *Ein neues Bruchstück der Aitia des K. von Kyrene*, Internat. Wochenschr. V (1911) 97—114; Fr. Leo, *Zur Kydippe d. K.*, GGN 1910, 56—60; A. Puech, *Acontios et Cydippe*, Revue d. études grecques XXIII (1910) 255—275; Housman, Berl. philol. Wochenschr. 1910, 476 et Class. Quarterly IV (1910) 114; Platt, Berl. philol. Woch. 1910, 477 et Class. Quarterly IV (1910) 112 sq.; O. Crusius, Lit. Zentralbl. 1910, 556—558; R. Ellis, Notes on the fragment of C., *Hermathena* 36 (1910) 116—120; K. F. W. Schmidt, GGA 1911, 448—456; P. Graindor, *Akontios et Kydippè*, Musée Belge XV (1911) 49—64; Ph. E. Legrand, Notes alexandrines I, Revue des études anciennes XIII (1911) 1—13; G. Pasquali, *Il nuovo frammento di Cyd. di C. e la poesia ellenistica*, Atene e Roma XIV (1911) 165—181; H. Held, *Herm.* [russ.] 1912, 332 sq. [non vidi]; A. D. Knox, Notes on the new Call., *Class. Review* XXVII (1913) 120 sq.; A. Körte, *Arch. f. Papyrusforsch.* V (1913) 543 sq.; Sitzler, *Bursians Jahresbericht* 174 (1919) 67—76; A. Brinkmann, *Rhein. Mus.*, N. F. 72 (1918) 473—478; W. Schubart, *Einf. in d. Papyrusk.* 1918, 122 sq.

Clarissimam Acontii et Cydippae fabulam amatoriam elegiis tertii Aetiorum libri insertam fuisse Callimachi frg. 26 Schn. (infra 9f) docet; ex Aristaeneti imprimis epistula I 10 et ex Ovidii epistulis 20 et 21 post Ph. Buttmann, *Mythologus* II (1829) 115—144, Carolus Dilthey, *De Call. Cydippa* Lips. 1863 mira sagacitate hanc elegiam restituere conatus erat. Cuius alteram partem nobis papyrus (fol. I^v et r) reddit, in priore autem adhuc perdita narratur Acontius Cydippae amore incensus Deli in templo Dianae malo Cydonio inscripsisse: $\mu\acute{\alpha}\ \tau\eta\nu\ \text{Ἄρτεμιν, Ἄκοντιῶ\ \gammaαμοῦμαι}$, idque puellae ante pedes iecisse; illa inscripta malo verba cum legisset, tamen in eo fuisse, ut patris iussu alii viro nuberet.

Parva fragmenta e codicibus iam prius nota hoc loco addidi, sed ea tantum quae certis testimoniis Cydippae vindicantur; multas coniecturas parum certas invenies apud Schn. II p. 101—104.

9a (562 Schneider, II Dilthey)

Schol. A. II. Γ 371 πολύκεστος· διτι πολύκεστος ὁ πολυκέντητος· ἐκ δὲ τούτου ὁ ποικίλος δηλοῦται διὰ τὰς ῥαφάς. καὶ ὁ τῆς Ἄφρο-

δίτης κεστός ἀπὸ τούτου . . . (Ξ 219) ὁ δὲ Καλλίμαχος ὡς ὄνομα κύριον τοῦ ἱμάντος τὸν κεστόν ἐκδέχεται cf. schol. Ξ 219. — cf. Aristaenet. I 10 τὴν (sc. Κυδίππην) μὲν ἅπασι τοῖς ἑαυτῆς φιλοτίμοις κεκόσμηκεν Ἀφροδίτη, μόνον τοῦ κεστοῦ φεισαμένη· καὶ τοῦτον πρὸς τὴν παρθένον εἶχεν ἐξαίρετον ἢ θεός

9 b (169 Schn., III Di.)

μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις, ὅπποτε κοῦρος ἴοι
φωλεὸν ἦὲ λοετρόν

Et. Gen. (Miller, Mél. de litt. gr. p. 104, Et. M. p. 306, 22) εἰσπνήλης ὁ ἐρωόμενος. Καλλίμαχος· „μέμβλετο — φωλεὸν ἦὲ (ἢ codd. corr. Tittmann) λοετρόν“. ὁ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰσπνεόμενος· Λακεδαιμόνιοι γὰρ εἰσπνεῖν φασὶ τὸ ἐρᾶν. ἢ παρὰ τὸ ἐπεσθαι τοῖς ἐρωμένοις, ἐπνήλης (ἐσπνήλης A) τις ὢν καὶ εἰσπνήλης. cf. Hesych. v. φωλεόν· διδασκαλεῖον. Aristaenet. l. I. οἱ δὲ φιλοθεάμονες τοῦ κάλλους εἰς διδασκάλου προΐοντα περιεσκόπουσιν συνωθοῦντες ἀλλήλους

9 c (fr. 148 auctum; Di. p. 164)

φοιτίζοντ' ἀγαθοὶ πολλάνικς ἡίθεοι
εἰς ὄαρους ἐθέλουσιν . . .

Et. Gen. A (Reitzenst. Ind. lect. Rost. 1890/I p. 10) ἀλίστος . . . ἢ παρὰ τὸ ἀλῶ ῥῆμα . . . γίνεται ἀλίζω, ὡς φοιτῶ φοιτίζω Καλλίμαχος· „φοιτίζων ἀγαθοὶ πολλάνικς θεοὶ εἴσης ὁ αρουσ ἐθέλουσιν“. ἀλίζω οὖν καὶ καθ' ὑπέρθεσιν λιάζω, λιαστός, καὶ ἀλίστος. οὕτως Ὁρίων. 1 Et. M. p. 63, 31 φοιτίζειν — θεοὶ Helladius ap. Phot. bibl. 532 b, 10 φοιτίζειν — ἡίθεοι φοιτίζοντ' Reitzenst. 2 corr. Wilamowitz ap. Reitzenst. R. cont. Antip. Thess. A. P. V 2, 4 εἰς πολλοὺς ἡιθέων ὄαρους, qui de schola sua iuvenumque exercitationibus sic loquitur (Jacobs), et Aristaenet. l. I. ad fragm. praeced. et interpretatus est: „ad magistrum pergentem (sc. Acontium) egregii saepe iuvenes volunt (aspicere, admirari, comitari)“

9 d (102 Schn., IV Di.)

πολλοὶ καὶ φιλέοντες Ἀκόντιον ἦκαν ἔραζε
οἶνοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας

Athen. XV 668 B καὶ Καλλίμαχος δὲ φησι· „πολλοὶ — λάταγας“. cf. ibid. p. 668 E. Ex Athen. Schol. Aristoph. Pac. 1244 ὅτι δὲ τῶν ἐρωμένων ἐμέμνητο ἀφιέντες ἐπ' αὐτοῖς τοὺς λεγομένους κοττάβους, δῆλον ποιεῖ Ἀχαιὸς ἐν Λίνῳ (fr. 26 p. 752 N²) καὶ Καλλ.; de cottabo v. supra 2 (Παννυχίς), 6 sqq.

9 e (30 Schn., VIII Di.)

Steph. Byz. v. Δηλός . . . Δηλίτης ὁ εἰς Δῆλον ἐρχόμενος χορός, Καλλιμάχος τρίτω. cf. infr. v. 26. Cum hoc choro Cydippa in insulam Delum venisse videtur

9 f (26 Schn., X Di.)

ἄγραδε τῷ πάσησιν ἐπὶ προχάνησιν ἐφοῖτα

Schol. Soph. Ant. 80 τὰς γὰρ προφάσεις προχάνας ἐκάλουν ὡς καὶ Καλλιμάχος „ἀγραδετω (cod. Laur. ἄγραδε Buttm. ποι. Bentl. τοι Valck. τῷ = quam ob rem Schn.) — ἐφοῖτα“ ἐν τῷ γ' Αἰτίων. cf. Aristaenet. l. 1. ἐδεδίει τῷ τεκόντι φανῆναι καὶ εἰς ἀγρὸν ἐπὶ πάσῃ προφάσει τὸν πατέρα φεύγων ἐφοῖτα

9 g (101 Schn., XII Di.)

ἀλλ' ἐνὶ δῆ φλοιοῖσι κεκομμένα τόσσα φέροιτε
γράμματα, Κυδίππην ὅσ' ἐρέουσι καλήν.

Schol. Aristoph. Ach. 144 ἴδιον ἐραστῶν ἦν τὰ τῶν ἐρωμένων ὀνόματα γράφειν ἐν τοῖς τοίχοις ἢ δένδροις ἢ φύλλοις (οὕτως ὁ δεῖνα καλός. καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ· „ἀλλ' ἐνὶ δῆ φύλλοις (codd. Dilth. φλοιοῖσι Bentl.) — καλήν“). cf. Aristaenet. l. 1. εἴθε, ὦ δένδρα, καὶ νοῦς ὁμῖν γένοιτο καὶ φωνή, ὅπως ἂν εἴπητε μόνον· „Κυδίππη καλή“· ἢ γοῦν τσαῦτα κατὰ τῶν φλοιῶν ἐγκεκολαμμένα φέροιτε γράμματα, ὅσα τὴν Κυδίππην ἐπονομάζει καλήν

9 h (229 Schn., XIII Di.)

λιρὸς ἐγώ· τί δέ σοι τόνδ' ἐνέθηκα φόβον

Hesych. v. λειριόντα· ἀπαλὰ . . . διὰ τοῦ ε καὶ τοῦ ι γραπτέον . . . τὸ δὲ λιρὸς (λιῖρος cod. corr. Schn. coll. Herodian. I 191, 5 L.) ὁ δηλοῖ τὸν ἀναιδῆ, διὰ τοῦ ι. Καλλιμάχος· „λιρὸς ἐγὼ τιδες σταν δε ἐπεθηκα φοβον“ (τί δέ σοι τόνδ' Bentl. ἐπέσεισα Meinek. ἐνέθηκα Schn.) cf. Apollon. soph. lex. p. 107, 24 B καὶ Καλλ. „λιρὸς ἐγώ“ παρὰ τὸ λίαν. — cf. Aristaenet. l. 1. τί δέ σοι τοῦτον ἐπῆγον τὸν φόβον. (Ovid. ep. XX 125 maceror interdum, quod sim tibi causa dolendi teque mea laedi calliditate puto.)

Fol. I v

ἤδη καὶ κούρω παρθένος εὐνάσατο,
 τέθυμιον ὡς ἐκέλευε προνόμφιον ὕπνον ἰαῦσαι
 ἄρσενι τὴν τάλιν παιδί σὺν ἀμφιθαλεῖ.

5 Ἥρην γάρ κοτέ φασι — κύνον, κύνον, ἴσχεο, λαιδρέ
 θυμέ, σύ γ' αἰείση καὶ τά περ οὐχ ὀσίη·

ὠναο κάρ(θ)' ἔνεκ' οὐ τι θεῆς ἴδες ἱερά φρικτῆς,
 ἐξ ἂν ἐπεὶ καὶ τῶν ἥρυγες ἱστορίην.

ἧ πολυδρεΐη χαλεπὸν κακόν, ὅστις ἀκαρτεῖ
 γλώσσης· ὡς ἐτεδὸν παῖς ὄδε μαῦλιν ἔχει.

10 ἧῶι μὲν ἔμελλον ἐν ὕδατι θυμὸν ἀμύξειν
 οἱ βόες ὀξεΐαν δερκόμενοι δορίδα·

3 ἄρσενι par. αὐτίκα Schol. Soph. Ant. 629 Hu. Leo Graind.
 5 ὀσίη; Graind. 6 ΚΛΑΡΤ prima litt. Κ vel Ν, quarta Τ vel Γ corr.
 Hu. μάργ' propos. Wilamowitz, quod non potest legi 7 ΕΞΑΝΕΠΕΙ
 N
 m. pr., ΕΞΕΝΕΠΕΙ post correcturam, ἐξεπέπειν Hu. alii, ἐξ ἂν ἐπεὶ
 E
 Housm. Puech Schm., ἐξεπέπειν καὶ Ellis 8 ἸΔΡΙΗ ante 10 in marg.
 sinist. signum >> 11 recte post δορίδα interpunxit Platt

1 παρθένος Cydippa 2 προνόμφιον novum 3 Schol. Soph. Ant.
 629 = Call. fr. 210 τάλις λέγεται παρ' Αἰολοῦσιν ἢ ὀνομασθεῖσά τινη
 νόμφη. Καλ. αὐτίκα — ἀμφιθαλεῖ cf. Schol. Τ Ξ 296 εἰς εὐνήν φοι-
 τῶντε φίλους λήθοντε τοκῆας· (sc. Iupiter et Iuno) . . . διὸ καὶ μέχρι
 νῦν ὑπόμνημα φυλάσσεσθαι παρὰ Ναξίοις καὶ τὸν ἀμφιθαλῆν τῇ τάλι
 (Ἀμφιθαλῆν τῇ Ἰταλῆ codd. Maass) συγκαταθεθεῖσθαι κτέ. Non loquitur
 Acontius, ut coniecit Hu., sed poeta ipse de Naxiorum more nuptiali
 cf. D. R. Stuart, Class. Philology VI (1911) 302—314, Campb. Bonner,
 ibid. 402—409; Kuiper, Rev. ét. grecques XXV (1912) 325—358;
 Deubner, Archiv f. Relig.-Wiss. XVI (1913) 631 f.; E. Samter, Neue
 Jahrb. f. d. klass. Altert. 35 (1915) 90—98 4 Utrum de eadem fabula,
 quam refert schol. Τ I. I. (cf. fr. 20), an de alia nobis ignota cogitaverit
 C., non constat cf. versum Sotadeum quem affert Hephaest. p. 36, 12 C.
 Ἥρην ποτέ φασιν Δία τὸν τερπικέραυνον (Pf.) 6 Cereris mysteria 8 ἀκαρ-
 τεῖ novum = ἀκρατεῖ cf. κάρτος 9 Hesych. μαῦλις· μάχαιρα . . .
 (αιολικῶς Eustath. p. 691, 55) proverb. μὴ παιδί μάχαιραν v. Leutsch.
 ad Diogenian. VI 46 10 cf. A 243 σὸ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις (Hu.)
 ad rem contul. Housm. Ov. fast. I 327 An quia praevisos in aqua timet
 hostia cultros . . . cf. Ov. met. XV 134

δειελινὴν τὴν δ' εἶλε κακὸς χλόος, εἶλε δὲ νοῦσος,
αἶγας ἐς ἀγριάδας τὴν ἀποπεμπόμεθα·

ψευδόμενοι δ' ἱερὴν φημίζομεν, ἢ τότ' ἀνιγρή
τὴν κούρην Ἀ[ιδ]εω μέχρις ἔτηξε δόμων.

15

δεύτερον ἐστόρνουντο τὰ κλισμῖα, δεύτερον ἢ πα[ι]ς
ἐπὶ τὰ τεταρταίῳ μῆνας ἔκαμνε πυρί.

τὸ τρίτον ἐμνήσαντο γάμου κάτα, τὸ τρίτον αὐτ[ι]ς
Κυδίππην ὀλοὸς κρυμὸς ἐσφκίσατο.

τέτρατον [ο]ὐκέτ' ἔμεινε πατὴρ ἐς Δέλφιον ἄρ[α]ς
Φοῖβον· ὁ δ' ἐννόχιον τοῦτ' ἔπος ἠδδάσατο·

20

„Ἀρτέμιδος τῇ παιδί γάμον βαρὺς ὄρκος ἐνικλᾷ·
Λύγδαμιν οὐ γὰρ ἐμὴ τῆ(μ)ο(ς) ἔκηδε κάσις

12 ΕΙΛ[Λ]Ε 15 Ἀ[ιδ]εω suppl. Crus. Housm. α[υ]τ[ι]έω(ν) —

H

δομῶν Hu. coll. Ap. Rh. III 1395, Lyc. 334 ἀ[κρ]έω(ν) A. ΕΤΕΞΕ

H superscr. pr. m. 17 ΤΕΤΑΡΤΑΙΩ¹ l mutum alias plerumque omis-
sum 18 ΚΟΤ vel ΚΑΤ satis certum κάτα i. e. κατεμνήσαντο γάμου Pf.
(ad anastr. cf. Call. fr. 150) κοτέ Hu. al. τότε τὸ Graind. τότε· Diels καὶ propos.
Wilamowitz ap. Hu., sed in elegiis ne hic quidem spondeus ante caesur. bucol.
ferendus 20 suppl. Hu., dispexit Δέλφιον formam alias inusitatam, sed cf.
Allen-Sikes ad Hom. hy. Ap. 49^b Δέλφειος, Δελφαῖος; Δελφι(κ)ὸν Graind.
21 ἐννόχιον i. e. in adyto Puech ἐγμόχιον Ed. Schwartz ἐμμόχιον Pohlenz
Herm. 54 (1919) 442 23 Λύγδαμιν appositionem ad γάμον pertinere voluit

12 τὴν scil. Cydippam cf. Apoll. Rhod. II 1216 πολέεσαι δ' ἐπὶ
χλόος εἶλε παρσιᾶς 13 Hesych. κατ' αἶγας ἀγρίας· παροιμία λεγομένη
εἰς ἀγρίας αἶγας τρέπειν τὰς νοῦσους, μάλιστα δὲ τὴν ἱερὴν cf. Philo-
dem. Vol. Herc. I² 150 (Pf.), Philostr. Her. II p. 179 K. (Hu.), Hippocr.
π. ἱερῆς νοῦσου VI p. 354 et 382 Littré 14 Schol. Apoll. Rhod. I
1019 = Call. fr. 276 τὰ γὰρ μεγάλα τῶν παθῶν εὐφῆμως ἱερὰ καὶ
καλὰ φαμεν, ὡς . . . τὴν λοιμικὴν νόσον ἱεράν, ὡς καὶ K. ψεῦδ. . . .
φημίζομεν 15 cf. Aristaenet. I 10 ἄφνω νενόσηκεν ἢ παῖς καὶ πρὸς
ἐκφορὰν ἀντι νομφαγωγίας οἱ τεκόντες ἐώρων et Ov. ep. XXI 45 ei
mihi! coniugii tempus crudelis ad ipsum Persephone nostras pulsât acerba
fores! 16 κλισμῖα novum, an κλίσημα ut τὰ θέσημα, λόχημα, μόχημα sim.?
Brinkm. 20 cf. Aristaenet. l. l. ὁ δὲ πατὴρ τετάρτην οὐκ ἀνέμεινε
νόσον, ἀλλ' ἐπέθετο τοῦ Πυθίου τίς ἄρα θεῶν τὸν γάμον ἐμποδίζει τῇ
κόρη Ov. ep. XXI 232 Quaeritur a Delphis fata canente deo 23 Lyg-
damin, Cimmericiorum regem templum Ephesium deleturum, cum toto

οὐδ' ἐν Ἀμυκλαίῳ θρ(ύ)ον ἔπλεκεν οὐδ' ἀπὸ θήρης
 25 ἔκλυζεν ποταμῷ λύματα Παρθενίῳ,
 Δήλῳ δ' ἦν ἐπίδημος, Ἀκόντιον ὀππότε σὴ παῖς
 ὤμοσεν, οὐκ ἄλλον, νυμφίον ἐξέμεναι
 α . . . υξ ἄλλ' ἦν μ' ἐθέλ(η)ς συμφράδμονα θέσθαι
 [πά]ντα τελευτήσεις ὄρκια θυγατέρος·
 30 ἄργυρον οὐ μολίβῳ γάρ Ἀκόντιον, ἀλλὰ φαεινῷ
 ἤλεκτρον χρυσῷ φημί σε μ(ε)ιξέμεναι.
 Κοδρείδης σύ γ' ἄνωθεν ὁ πένθερος, αὐτὰρ ὁ Κεῖος
 γαμβρὸς Ἀρισταίου [τῶν] Διὸς ἀμφ' ἱερῶν

Hu. γάμον = γαμέτην coll. Eurip. *Andromache* 103 sq. Murray; interpuncti post ἐνικλᾶ et cum Platt et Puech scripsi τῆμος ΤΗΝΟΝ pap. Hu., qui de insula Teno cogitavit Δόγδαμιν . . . τῆγον i. e. istum L. cf. hy. III 252—258 vix credible et a dialecto alienum 24 ΘΡῪΟΝ pap. 25 λύματα dispexit Wil. 28 inter λ et γξ tres vel quattuor litterae desunt, ante γ Η, Ν, fort. Γρ, Τρ, non ζ Wilam. proposuit α[δτόξ]υξ quod non erat in pap. (Hu.), ἀ[νι υ]υξ = ἄνει (ἀνούει) νόξ Murray, ἀ[κῆρ]υξ² Housm., ἄ[τε Στ]ύξ (sic) Graind., ἄ[ν κάμ]ύξ Ellis coll. *Euphor.* fr. 155 ἀμός = μόλις ΕΘΕΛΕΙC pap. corr. Hu. 29 suppl. Hu. 30 post γάρ interpuncti Hu., post Ἀκόντ. Crus. Puech 33 suppl. Crus. . . ΤΙΟC dispexit Hu. in pap. littera Μ in ἀμφί transducta esse videtur [λή]-〈ιτ〉ος Wilam. (et Hu.) coll. Call. fr. 123 λῆταιραι [Ζη]〈ν〉ός ἀφ' ἱερέων (cf. epigr. 50, 1 ἱερέων) Housm. (Puech Schm. Brinkm.) [καί] Διὸς 〈δ〉 ἀφ' ἱερῶν (masc.) Diels

exercitu perdidit Diana cf. hy. III 252—258 Hesych. v. Σκοθῶν ἐρημία 24 Ἀμυκλαίῳ v. Sam Wide, *Lakon. Kulte* p. 104, 107, 368 sq. 25 Παρθενίῳ cf. *Apoll. Rhod.* II 936—939 et schol., III 876—879, Liban. *orat.* 5 I p. 307 F., *Peripl. Pont. Eux.* 14, *Steph. Byz.* s. v. 26 cf. fr. 30 Schn. 9e supra *Ov. ep.* XX 19 adfuit (sc. Diana) et praesens ut erat tua verba notavit, cf. ib. v. 97 et 211 28 cf. Naumach. ap. *Stob.* IV p. 571, 10 H. εἰ δ' αὐτός 〈σ〉 ἐθέλει συμφράδμονα θέσθαι (Pf.) 30 *Aristaenet.* l. 1. ἄλλως τε, φησί 〈καί〉 Κυδίππην Ἀκοντίῳ συνάπτων οὐ μολίβδον ἄν συνεπιμίξαις ἀργύρῳ, ἀλλ' ἐκατέρωθεν ὁ γάμος ἔσται χρυσοῦς cf. *Asclepiad.* A. P. XII 163 32 de *Codridis* in insula Naxo v. *Ael. var. hist.* VIII 5, *Paus.* VII 3, 3 *Plut. de exil.* 9 p. 603 B 33 sqq. cf. *Apoll. Rhod.* II 522—527 *Aristaeus* βωμὸν ποίησε μέγαν Διὸς Ἰκμαίοιο, ἱερά τ' εἶ ἔρρεξεν ἐν οὖρῃσιν ἀστέρι κείνῳ Σειρίῳ αὐτῷ τε Κρονίδῃ Διί. τοῖο δ' ἐκῆτι γαῖαν ἐπιψύχουσιν ἐτήσται ἐκ Διὸς αἰραὶ ἤματα τεσσαράκοντα. Κέφ δ' ἔτι νῦν ἱερέης ἀντολέων προπάροιθε Κυνὸς

Ἰκμίου ὄϊσι μέμ[η]λεν ἐπ' οὔρεος ἀμβώνεσσι
 πρήνυεν χαλ[ε]πήν Μαῖραν ἀνερχομένην,
 αἰτεῖσθαι τὸ δ' ἄημα παραὶ Διὸς ᾧ τε θαμινοὶ
 πλήσσονται λινεαῖς ὄρτυγες ἐν νεφέλαις.“

35

ἦ θεός· αὐτὰρ ὁ Νάξον ἔβη πάλιν, εἶρετο δ' αὐτὴν
 κούρην, ἣ δ' ἀν(ἀ) τῷ πᾶν ἐκάλυψεν ἔπος
 κῆν αὖ σῶς· ὃ τ[ε] λοιπόν, Ἀκόντιε, σεῖο μετελθεῖν
 ἔσται τὴν ἰδίην ἐς Διονουσιάδα.

40

36 ΘΑΜΕΙΝΟΙ pap. θαμινοὶ Hu. coll. Hom. hy. Merc. 44,
 Ε

Nic. Ther. 239, Cramer AO. II 180, 6 θαμειοί Wil. 37 ΛΙΝΑΙC pap.
 39 ΛΝΕΤΩC pap. ἀνά τῷ Knox Brinkm. ἄνεως Wil. Hu. coll.
 Et. M. ἄνεως· ἄφωνος, sed virginem non iam celasse, sed confessam esse
 apparet ex Ov. ep. XXI 241 fassaque sum matri deceptae foedera lin-
 guae ἀνέτως καλύπτειν = ἀνακαλύπτειν? Crus. „celare conans confessa
 est“ Schubart ἀν ἔθ' ὡς A. ἀνά τῶς Schm. πᾶν δ' ἀνετῶς ἐξεκάλυψεν
 ἔπος Gomperz, Wien. Stud. 32 (1910) 3 ἀνέτως κἀνεκάλυψεν Platt,
 sed cf. epigr. 1, 8 πᾶν ἐρέουσι ἐπος ἀν ἐπεὶ Housm. ἐπέλυσε Leo
 40 ΚΗΝΑΥCΩCOT. K vel B OT vel ET vix AT κῆν αὖ σῶς
 recte distinxit Schwister ap. Brinkm. ὃ τ[ε] Brinkm. κῆν αὖ σῶς ἦ
 iam Crus. (κῆναυ(θλ)ῶς(ατο) Wil. (Hu.) κῆνευς' ᾧ σε τὸ A. κῆνευς'
 ὡς σοι Platt κῆνευς' ὡς ἐ τὸ Knox (= . . . ὡς ἐ τὸ Puech) βῆ ναῦς
 ὡς σ' ὃ τε Housm. χῆ ναῦς ὡς ὃ τι . . . μετῆλθεν Leo, quem secutus
 est Hu. 2 Berlin. philol. Woch. 1910, 574 μετέλθη χῆ ναῦς ὡσατο ?
 Schubart) C[€]EIO pap. ΕΛΘΕΙ pap. 41 ΕCΤΑΙ in fine λI vel ΔI

ῥέζουσι θυηλάς. v. Malten, Kyrene p. 15, Pasquali, Quaest. Callim. 1913
 p. 94 sq. 34 forma Ἰκμιος etiam Schol. T Ξ 19 (Ἰκμ(α)ῖος Maass) ἐπ'
 οὔρεος ἀμβώνεσσι = fr. an. 70 Method. in Et. gen. (Reitzenst., Etymol.
 p. 20, 22) λέγονται δὲ καὶ οἱ ὄρεινοὶ καὶ ὑψηλοὶ τόποι (ἄμβωνες) de
 hexametro spondiaco v. supra 5, 27 35 cf. Nonn. 13, 283 (Aristaeus),
 Σείριον . . . πρήνυε Hesych. v. Μαῖρα· κύων τὸ ἄστρον 36 sq. αἰτεῖσθαι
 τὸ δ' ἄημα i. e. ἐτησίας cf. Hygin. astr. II 4 nonnulli etiam aetesias
 adpellaverunt, quod expostulatae sunt ab Iove et ita concessae (= Erato-
 sthenes, Maass, Anal. Eratosth. p. 78 et 121) cf. Comment. in Aratum
 reliquiae p. 252 M. = Amphis fr. 48 CAF II p. 249 K. (Pf.) ἐτησῖαι,
 quibus nimii aestatis calores temperantur, eidem venti sunt septentrio-
 nales, quibus vere flantibus aves emigrant „ψυχροί, οἱ ὀρνιθῖαι καλού-
 μενοι“ (Geminus ed. Manitius, p. 226, 24) 37 νεφέλη Aristoph. Av.
 194 et schol. εἶδος δικτύου θηρευτικῆς cf. schol. χ 304, Eustath. p. 1928,
 34 Hesych. v. νέφεα 40 cf. Ov. epist. XXI 243 cetera cura tua est
 41 Διονουσιάς Naxos insula Diod. V 52, Plin. IV 67

Fol. I r

χῆ θεὸς εὐορκεῖτο καὶ ἥλικες ἀοτίχ' ἑταίρης
 (ῆ)δον ὕμνηαίους οὐκ ἀναβαλλομένους.
 οὐ σε δοκέω τημοῦτος, Ἀκόντιε, νυκτὸς ἐκείνης
 45 ἀντί κε τῆ μίτρης ἤψαο παρθενίης
 οὐ σφυρὸν Ἰφίκλειον ἐπιτρέχον ἀσταχέσσειν
 οὐδ' ἂ Κελ(αι)νίτης ἐκτεάτιστο Μίδης
 δέξασθαι, ψήφου δ' ἂν ἐμῆς ἐπιμάρτυρες εἶεν
 οὔτινες οὐ χαλεποῦ νήιδές εἰσι θεοῦ.
 50 ἐκ δὲ γάμου κείνοιο μέγ' οὔνομα μέλλε νέεσθαι·
 δὴ γὰρ ἔθ' ὕμετερον φῶλον Ἀκοντιάδαι
 πουλό τι καὶ περίτιμον Ἰουλίδι ναιετάουσιν,

vel ΛΙ praecedit Γ vel Π vel Τ ἐστὼ Hu. coll. fr. 340 ἀπεστώ ἐσπλεῖ Leo
 Gomperz ἔπλει Hu. ² Schm. εἶπαι Housm. versuum numerus falso sub-
 scriptus est M

Fol. I r in marg. superiore paginae numerus PNB (= 152) cf. Hu.

p. 19 et fol. II r, III r, V r 42 ΛΥΤΙΚ' X superscr. fort. m. pr.
 43 ΕΙΔΟΝ pap. corr. Wil. cf. v. 28 et 122 45 ΤΗC pap. τῆ
 Murray ἀντί postpositum ut e. g. Aesch. Ag. 1268 Wil. τῆς fort. = ῆς Hu.
 47 ΚΕΛΗΝΙΤΗC pap. corr. Hu. 50 μέλλεν ἔ(π)εσθαι Platt coll.
 Pind. Nem. X 37 fort. μέλλεν ἔ(σ)εσθαι Crus. Brinkm.

42 εὐορκεῖτο Pass. novum, sed cf. Schol. Par. Apoll. Rhod. II 257
 43 forma ὕμνηαίος nova, ὕμνηᾶον Sappho fr. 91, 2 B. Kaibel, epigr. 418, 7
 cf. Aristaenet. l. 1. ὁ δὲ ὄρκος ἅμα τῷ χρησμῷ συνεπληροῦτο τοῖς γάμοις.
 αἱ δὲ τῆς παιδὸς ἠλικιωτίδες ἐνεργὸν ὕμναιον ῆδον, οὐκ ἀναβαλλόμε-
 νον ἔτι 44 Π. parv. fr. 4 Kinkel p. 40 in fine hexam. νυκτὸς ἐκείνης
 (non ap. Hom.) Pf. cf. Aristaenet. l. 1. οὔτε ἡμέραν ἐκείνης ἐνόμιζε
 (sc. Ἀκ.) μακροτέραν ἑωρακέναι οὔτε νύκτα βραχυτέραν τῆς νυκτὸς
 ἐκείνης, ῆς (Abresch, Ἀκόντιος codd.) οὐκ ἂν ἠλλάξατο τὸν Μίδου
 χρυσόν κτλ. recte contra Diltheyum de hoc loco iudicaverat Couat, Poésie
 alex. p. 158 46 Cramer, AO IV 329, 6 (Herodian II 861, 10 L.) = Call.
 fr. 496 διὸ καὶ μέμφονται . . . τὸν Καλλίμαχον „χεῖρ ἢ Πολυδ(ε)υκσιῆ“
 καὶ „σφυρὸν Ἰφίκλειον“, ὅτι ἐπὶ ζώντων ἐχρήσατο κτητικῶ ἐπὶ σωματι-
 κοῦ μέρους. cf. Hesiod. fr. 117 Rz. de Iphiclo, ὅς ῥ' ἐπὶ ποραμίνους
 ἀθέρας φοίτασκε πόδεσσι καὶ οὐ σινέσκετο καρπὸν 48 sq. cf. Aristaenet.
 l. 1. καὶ σύμφηφοι πάντες ἐμοί, ὅσοι μὴ καθάπαξ τῶν ἐρωτικῶν ἀμα-
 θεῖς et ad h. l. Reitzenstein, Ind. lect. Rostock 1892/3 p. 17 cf. Ov.
 trist. II 367 sq. 52 περίτιμον novum

Κεῖς, τὸν δ' ἡμεῖς ἕμερον ἐκλύομεν
 τόνδε παρ' ἀρχαίου Ξενομήδεος, ὅς ποτε πᾶσαν
 νῆσον ἐνὶ μνήμη κάτθετο μυθολόγῳ,
 ἄρχμενος ὡς νόμφησι[ν ἐ]ναίετο Κωρυκίησι,
 τὰς ἀπὸ Παρνησοῦ λίς ἐδίωξε μέγας,
 Ὑδροῦσσαν τῷ καὶ μιν ἐφήμισαν, ὥς τε Κιρῶ[δης]
 [.]ο . . θυσ[.]το . . ᾤκεεν ἐν Καρύαις .
 [ὥ]ς τέ μιν ἐννάσαντο τέων Ἀλαλάξιος αἰεὶ
 Ζεὺς ἐπὶ σαλπίγγων ἱρὰ βοῆ δέχεται
 Κᾶρες ὁμοῦ Λελέγεσσι, μετ' οὖνομα δ' ἄλλο βαλεῖσθ[αι]
 Φοίβου καὶ Μελίης ἱνις ἔθηκε Κέως .

55

60

54 <κ>οτε Hu. coll. v. 4 et 18, sed ποτε πᾶσαν ut hy. III 4 ὥς ποτε πατρός Pf. 56 ΑΡΧ[Ο]ΜΕΝΟC pap. cf. fr. 113 b et hy. III, 4, ubi codd. αρχομενος suppl. Hu. 58 ΚΙΡΩ[l certum Ω dubium Κιρῶ[δης] proposit. Murray coll. A.P. XVI (App. Planud.) 6, 3 Κιροάδας Κάρυστος Wil., quod non erat in pap. (Hu.) <Καρόστω> schol. Χίρω[νος] Diels Κιρω[μεις? μος? Sitzler, Berlin. philol. Woch. 1916 789 Κυρή[νης] [υί]δ[ς] Storck Gunning 59 [δς δὴν Εὐβοϊκαῖς] e. g. Diels [κεῖσ' ἤλ]θ' ὕσ[τερον, ὅστ'] e. g. suppl. Sitzler, Bursians Jahrb. 174, 75 62 . ΕΤ pap. Μ subscr. fort. m. pr. <κ>αλεῖσθαι Hu. al. οὖν. μεταβαλεῖσθαι nomen mutari iussit Ceos

54 Dion. Hal. de Thucyd. 5 Ξενομήδης ὁ Κεῖος (Χίος codd.) Et. M. p. 445, 9 Ξενομήδης τὰ Κεῖα γράφας (Ἐνομήδης τὰ θεῖα codd.) cf. Schol. Aristoph. Lys. 448, Schol. T Π 328 55 sqq. v. Ph. G. Gunning, De Ceorum fab. antiquiss. quaest. sel. I Amsterd. 1912, K. Fr. Storck, Die ältesten Sagen der Insel Keos 1912, R. Jockl, Wien. Stud. 37 (1915) 142 sqq. 56 sq. cf. Heraclid. πολ. Κείων 1 FHG II p. 214 λέγονται δὲ οἰκῆσαι νόμφαι πρότερον αὐτήν· φοβήσαντος δ' αὐτὰς λέοντος εἰς Κάρυστον διαβῆναι Ov. epist. XX 221 insula Coryciis quondam celeberrima nymphis 58 Heracl. l. l. ἐκαλεῖτο μὲν Ὑδροῦσα ἡ νῆσος cf. Plin. IV 62, Hesych. v. Ὑδροῦσσα 59 post nymphas homo quidam Cirodes (?), qui antea Caryas (Arcadiae urbem?) habitabat, insulam obsedis videtur; de Cyrenes filio Aristaeo (v. supra 33 sqq.) cogitaverunt Storck et Gunning 60 τέων relat. cf. hy. IV 185, Nic. Alexiph. 2 Ἀλαλάξιος Martis cognomen Cornut. th. 21 Hu. cont. Herod. V 119 Ζεὺς Στράτιος apud Cares 61 cf. B 420 ὁ γε δέκτο μὲν ἱρὰ 63 cf. Heraclid. l. l. Κέως δὲ ἐκ Ναυπάκτου διαβάς ᾤκισε καὶ ἀπ' αὐτοῦ ταύτην ὠνόμασαν Et. M. p. 507, 54 (Κέως) ὠνόμασαι ἀπὸ τοῦ Κέω τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ῥοδοέσεως νόμφης Et. Gud. ap. Cramer, AP. IV 32, 31 Κέως ἡ νῆσος ὠνομάσθη ἀπὸ

- ἐν δ' ὕβριν θάνατόν τε κεραύνιον, ἐν δὲ γόητας
 65 Τελχίνας μακάρων τ' οὐκ ἀλέγοντα θεῶν
 ἡλεὰ Δημώνακτα γέρων ἐνεθήκατο δέλ[τοις]
 καὶ γρήνυ Μακελώ, μητέρα Δεξιθέης,
 ἄς μούνας, ὅτε νῆσον ἀνέτρεπον εἶνεκ' ἀλ[ι]τ[ρῆς]
 ὕβριος, ἀσκηθεῖς ἔλλιπον ἀθάνατοι·
 70 τέσσαρας ὡς τε πόληας ὁ μὲν τείχισσε Μεγακ[λ]ῆς
 Κάρθαιαν, Χρ(υ)σοῦς δ' Εὖπ[υ]λος ἡμιθέης
 εὐκρηνον πτολίεθρον Ἰουλίδος, αὐτὰρ Ἀκαῖ[ος]
 Ποιῆσαν Χαρίτων ἴδρυμ' ἐυπλοκάμων,
 ἄστυρον Ἀφραστός δὲ Κ(ο)ρη[σ]ί(α)ν, εἶπε δέ, Κεῖε,
 75 ξυγκραθέντ' αὐταῖς ὄξυν ἔρωτα σέθεν
 πρέσβυς ἐτητυμῆ μεμελημένος, ἔνθεν ὁ πα[ι]δός

65 ΛΛΕΓΟΝΤΑ[C] pap. 66 ΔΗΜΩΝΑΚ[Λ]ΤΑ pap.

68 ἀλ[ι]τ[ρῆς] Wil. ΛΛ vel ΛΔ pap. 71 ΧΡΕΙΣΟΥΣ (vix ΧΡΟΙ)
 Χρυσοῦς vel Κρισοῦς prop. Wil. coll. Hesych. v. Χρυσώ· δαιμῶν Δ'
 superscr. Εὖπ[υ]λος suppl. Hu. fort. Εὖπ[α]λος IG XII 5 nr. 219 vel
 Εὖπ[ο]λος IG IX 2 nr. 1062 (Pf.) 72 Ἀκαῖ[ος] suppl. Pf. coll. Mionnet
 II p. 38 Ἀκαί[ρος] A. 73 ἴδρυμ' dispexit Wil. de ὕ v. Schulze,
 Quaest. ep. 347 sq. εἶρυμα = ἔρυμα (εἶρώ = ἐρώ) Knox 74 ΚΛΡ-
 Η[.]ΙΟΝ pap. corr. Graind. coll. IG. XII 5, nr. 647, 11 Κορήσιον Hu.
 76 ΕΤΗΤΥΜΗ pap. ἐτητυμῆ Pf. coll. Nonn. XXV 424 λόρη
 μεμελημένον ἄνδρα Kaibel, epigr. Gr. 491, 3 μεμελημένος ἦν Ἐπι-
 κούρου δόγμασιν (iam Platt contulerat Pind. fr. 155 Schr. Εὐθυμία
 ΔΟC
 μέλων) ἐτητυμῆ(ς) Hu. coll. Soph. Ai. 1184 ΠΛ . . [pap. ΔΟC
 superscr. pr. m.

Κέω τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ῥοδόπης νόμφης (Pf.) 64 sqq. de Telchinibus
 Xenomedes (v. 54) in Et. Gud. p. 257, 24 = FHG II 43 M. Apollod. ap.
 Strab. 654 Telch. οἱ μὲν βασκάνους φασὶ καὶ γόητας cf. Pind. Paean.
 IV 42—44 χθόνα τοί (sc. Iup. et Nept.) ποτε καὶ στρατὸν ἀθρόον πέμ-
 ψαν κεραυνῶ τριόδοντι τε ἐς τὸν βαθὺν Τάρταρον Nonn. Dionys. XVIII
 35 sqq. 66 ἡλεὰ adverb. cf. Call. fr. 174, A.P. VII 639, 2 de Demonacte
 vel Damone eiusque familia cf. Ovid. Ib. 470. 475 et schol. (= Nicand.
 fr. 116) (Geffcken, Herm. 25, 93, 2) 67 Bacchyl. I 73 Μακ[ε]λώ Nonn.
 l. l. Μακελλώ (cf. Rohde, Gr. Roman³ 539, 2) 68 sq. Pind. l. l. 44 ἐμάν
 ματέρα (i. e. Dexitheam) λιπόντες καὶ ἔλον οἶκον εὐερκέα Nonn. l. l. 38
 ἀμφοτέρως ἐφύλαξε 72 εὐκρηνον cf. Steph. Byz. v. Ἰουλίς· πόλις ἐν
 Κέω τῇ νήσῳ ἀπὸ Ἰουλίδος κρήνης

μῦθος ἐς ἡμετέραν ἔδραμε Καλλιόπην.
 οὐ γὰρ τὰς πολλῶν οἰκίσιαις ἄσομαι ἤδη.
 ἔστι γε Πισαίου Ζηνὸς ὅπιν π... ἰθὺν·
 ἀλλ' ἰ... γησ . κρουτονα ς

80

desunt folia 16

Fol. II^v

[. . .]αριν ὅτ' ἐμὴ μοῦσα τ[. . . .]άσεται
 [. . .]που καὶ Χαρίτων [.]ρία μοιαδ' ἀνάσσης
 [ἡμε]τέρης οὐ σε ψεῦδον [.]ματι.“

78 in marg. recto signum quo initium novae fabulae indicatur,

in sinistro schol. . . λλει. [fort. [μέ]λλει Hu. ΟΙΚΗCΣCΛC pap. fort. κοιμίσας, sed κη potest legi; l super prima littera syllabae CAC, C non deletum, sed Ol transductum (cf. 33) οἰκίσιαις Wil. 79 π[ροκρ]ίθην = προκρῖθην suppl. Ellis, forma ab Aet. dialecto aliena 80 post ONA fort. Π, deinde ϩ vel Υ, in fine fort. signum stichometricum. Sedecim folia deesse statuit Hu. e paginarum numeris (cf. 42) 81 prima littera λ, Δ vel Λ, secunda potius ϩ quam € (-ριν = -ρειν?) Τ post μοῦσα valde incert. [ὀξέ]α ϱίν' ὅτ' ἐμὴ Μοῦσά τ[ι κομπ]άσεται Murray [ἀντ]αρειν ὅτ' ἐμὴ μοῦσα γ' [ἐτοιμ]άσεται Crus. 82 post secundam lacunam ϩl vel N, ante M potius λ quam Δ, post M O vel λ, pro Δ etiam Β legi potest [καί] που καὶ Χαρίτων [τινά φω]ριάμ'. οἶα δ' ἀνάσσης Murray, sed elisionem in confinio quarti et quinti pedis in carminibus elegiacis non admisit C. [θές] που (?) καὶ χαρίτων [πλέα κη]ρία μοι <τ>άδ' ἀνάσσης Crus. coll. Babr. prooem. I 18 [πλού]του καὶ Χαρίτων [κοσμῆτ]ρια, μαῖα δ' ἀνάσσης Platt, Class. Quarterly V (1911) 41 83 [ἡμε]τέρης Murray, Crus. al. excepto A., qui suppl. [όμε]-

77 cf. Posidipp. 5, 8 p. 31 Schott ἐκ γὰρ ἀγώνων τῶν τότε ληναικὴν ἤλθ' ὅπὸ Καλλιόπην H. W. Prescott, Class. Philology V (1910) 494 79 Iupiter ipse (una cum Musis) poetam divino spiritu inflare videtur cf. fol. II^v 81 sqq. Aetiorum finis: poeta (ἐμὴ μ.) alloquitur Iovem (83 σε), qui respondet 84—87, postremo 88 sq. poeta clausula hymnorum utitur (χαῖρε—αὐτάρ) 82 cf. Gratiarum invocationem (fr. 121, in Aetiorum prologo? (Schneider II p. 116) ἄνασσα (quam lectionem addubitavit Wilamowitz, Sitz.-Ber. Preuss. Ak. 1912 I 533) vix alia esse potest atque Arsinoe Philadelphus, quae decessit a. 270 v. supra nr. 1), ante hunc annum igitur Aetiorum epilagus scriptus esse videtur

85 „πάντ' ἀγαθὴν καὶ πάντα τ[ε]λ[ε]σφόρον εἶπε' [ἀταρπὸν]
 κείνῳ τῷ Μοῦσαι πολλὰ νέμοντι βοτὰ
 σὺν μύθους ἐβάλοντο παρ' ἔχ[ν]ιον ὀξέος ἵππου·
 χαῖρε, σὺν εὐεστοῖ δ' ἔρχεο λωιτέρη.“
 „χαῖρε, Ζεῦ, μέγα καὶ σύ, σάω δ' [ἐμὸν] οἶκον ἀνάκτων·
 αὐτὰρ ἐγὼ Μουσέων πεζὸς [ἔ]πειμι νομόν.“

90 ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ [ΑΙΤΙ]ΩΝ Δ

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΙΑΜ[ΒΟΙ]

Ἄκούσαθ' Ἰππώνακτος· [οἶ]ν γὰρ ἀλλ' ἦκω

τέρης Iovem etiam hos versus dicere arbitratus [ἐπ' οὐνό]ματι Murray A. [ἐπ' (?) ἀνθέ]ματι Crus. [ὄτε στό]ματι Ellis [ὄτ' οὐνό]ματι Platt 84 τ[ε]λ[ε]σφόρον Hu. εἶπε' [ἀταρπὸν] A., quem secutus sum coll. Ps. Opp. Cyn. I 10, ubi Musa poetam alloquitur ἔρχεο καὶ τρηχεῖαν ἐπι-
 στεῖβωμεν ἀταρπὸν, fort. Aetiorum imitatio εἰπέ Hu. [μοι εὐχὴν] vel [χάριν μοι] vel [τελευτήν] Murray [χάριν σύ] Schmidt εἶπε (scil. Iupiter), „[χάριν σοι] Crus. εἶπα [πεποιθῶς] Platt εἶπα [ποιήτῃ] Ellis, Ω

sed εἶπα non legitur in pap. (Hu.) 85 Τ[Ἐ] pap. in voce κείνω litterae Κ et Ω satis dubiae 88 [ἐμὸν] Ellis et Wilamowitz, Sappho u. Simonides p. 299, I [ὄλο]ν Hu. 89 ΠΕΖΟΣ Hu. πεζον in tabula dispicere sibi visus est R. Herzog, Berl. philol. Woch. 1911, 29, cui iure oblocutus est Wilamowitz, Sappho u. Simonides l. 1.

85 κείνῳ sc. Hesiodo Th. 22 sq. αἶ νύ ποθ' Ἡσιόδον καλὴν ἐδί-
 δαξαν ἀοιδὴν, ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὑπο ζαθέοιο cf. Fronto ep. ad Marc. I 4 p. 11 N. memini olim apud magistrum me legere ποιμένι
 μῆλα νέμοντι παρ' ἔχμιον ὀξέος ἵππου Ἡσιόδῳ, Μουσέων ἐσμός ὄτ'
 ἠγνίασε, quos versus attribuerunt Bergk, Schneider (fr. an. 388 II p. 788 sq.)
 al. iure Callimacho, qui sua ipsius verba repetere solet; imitatoris alicuius
 fort. Parthenii versus esse putat Wilam. ap. Hu. cf. Ov. fast. VI 13 sq.
 Quint. Sm. XII 310 88 cf. Dionys. Per. 355 ἐμῶν μέγαν οἶκον ἀνάκτων
 (Pf.) 89 „Musa pedestris“ non ad Πίνακες (Hu. Wil. Körte), sed ad
 iambos referenda est v. Herzog l. 1., Pasquali, Kuiper (p. 141 infra ad
 v. 103) perperam de versibus ultimis et de subscriptione disput. Birt,
 Antikes Buchwesen 1913 p. 326 sq.

92 Hephaest. V 4 p. 17 Consbr. Schol. Aristoph. Nub. 232 etc.
 = Call. fr. 92 οὐ γὰρ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ, Ἀττικῶς. Καλλιμάχος·
 Ἄκούσαθ' — ἦκω. cf. Phoen. fr. II 13, 15 ἄκουσον . . . οὐ γὰρ ἀλλὰ
 κηρόσω „Loquitur Hipponax ab inferis citatus quem Herondas (VIII
 59. 75) somnio se vidisse fingit“ Crusius Herond. ed. V. (1914) p. 77

ἐκ τῶν ὄκου βοῦν κολλύ[βου π]ιπρήσκουσιν
 φέρων ἴαμβον οὐ μάχην [ἀείδ]οντα
 [τὴν Βο]υπ[άλειον [.]. ἄ. [.]. ἄ]νθρωπος
 [.] . εἰν

95

Fol. II^r

ὥπολλον . [. ὠ]ς παρ' αἰπόλω μυῖαι
 [ἦ σ]φ[ῆ]κες . [.] πὸ θύματος Δελφ[οῦ]
 . . αἰμιν . [.] ἰν ὦ Ἐκάτη πλήθους

SCHOL. 93/94 in marg. sinistro] . . ομο ||] . απα () ||] ατ . . in
 marg. recto Ἰδ(ου) . [(suppl. Pf.) || ασ . [|| [. . . .] . [.] γτα . [.]
 98|9 in marg. sinistro πιθανῶς τὸν || ἐπιταθέντα || . . . [. . .] (inter
 l et λ fort. 2 litterae)

93 ΟΙΚΟΥ pap. Pollux IX 72 οἴκου corr. Bentl. suppl. Hu. e
 fr. 85 94 sq. suppl. Hu. e fr. 90 post Βουπάλειον non ἀλλὰ sequi
 videtur (Hu.) [χῆ]ν ἄ[ειρεν ὦ]νθρωπος Diels post v. 96 viginti fere
 versus desunt Fol. II^r in marg. sup. paginae numerus ΠΠ[ς] =

18[6] suppl. Hu. 97 ὍΠΟΛΛΟΝ pap. ΑΙΠΟΛΩ pap. ὠ]ς suppl.
 A. [ὠθεῖσθ' ὠ]ς Schm. 98 . . ΦΕΪΚΕΣ pap. suppl. Crus. A.
 ἴπο Hu. Δελ[φοῦ] Hu. 99 αἰμιν ουσ]ιν A. Ε vel C in
 ΕΚΛΤΗ, ΛΗ vel ΛΝ et C vel Ν in ΠΛΗΘΕΥΣ ὦ'κάτη Hu., sed
 ἀphaeresi utitur C. tantum in praepositionibus ἐπί, ἐς, ἐν cf. v. 228. 255.

93 Pollux IX 72 = Call. fr. 85 εἴη δ' ἂν καὶ κόλλυβον λεπτόν τι νομισ-
 μάτιον· Καλλ. γοῦν ἔφη περὶ τῶν ἐν Ἰδίου λέγων· ἐκ — πιπρήσκουσιν
 cf. Call. epigr. 13, 6 (Kaibel, Herm. 31, 265; Crusius ap. v. Prittwitz-
 Gaffron, Das Sprichwort in griech. Epigr. 1911 p. 11 sq.) cf. Pherecr.
 fr. 81 FCA I p. 168 Kock 94 sq. Schol. Hephaest. p. 116, 16 Consbr.
 = Call. fr. 90 cf. Babr. prooem. I 19 et II 13 sq. Primi hos prologi
 versus seiunctim traditos coniunxerant Schneidewin GGA 1845 p. 8
 (fr. 92 + 90), Meineke (Babrius ed. Lachm. 1845) p. 153 (fr. 92 + 85),
 Bergk PLG II⁴ p. 466 (fr. 90 + 85 + 92); ad 94 sq. cf. Hor. epp.
 I 19, 24 numeros . . . secutus Archilochi, non res et agentia verba Ly-
 camben 97 cf. Il. B 469 sqq. 98 cf. Cod. Coisl. prov. 106 (Corp. Gott.
 I p. 393) Δελφοῖσι θύσας αὐτὸς οὐ φαγῆ κρέας· ἐπὶ τῶν πολλὰ μὲν
 δαπανώντων, μηδενὸς δὲ ἀπολαόντων, παρ' ὅσον τοὺς ἐν Δελφοῖσι θύοντας
 συνέβαινε διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐστιωμένων αὐτοὺς μηδενὸς γεῦεσθαι (Hu.)
 99 cf. Plut. Qu. conv. VII 3 p. 709 a de „δείπνοις Ἐκάτης“ (Pf.)

- 100 [πο]λλοῖς ἐν[ὼν τις τὴν] πνοὴν ἀναλώσει
 [καὶ τὸν [τράχη]λον· τὸν τρίβωνα γυμνώ[σω].
 σωπὴ γενέσθω καὶ γράψεσθε τὴν ῥῆσιν.
 ἀνὴρ Βαθυκλῆς Ἀρκὰς — οὐ μακρὴν ἄξω
 . . . γ . σ . . . [.] . [.] . . ἰγε καὶ γὰρ οὐδ' αὐτός
- 105 μέγα σχολάζ[ων] εἰμὶ πὰρ μέσον δινεῖν
 [ἐκ τ](<ο)ῦ Ἀχέρο[ντο]ς — τ[ῶν] π[α]λαιστ[ι]κῶν ἀνδρῶν]
 ἐγένετο, π[ά]ν[τα] δ' εἶχεν οἷσιν ἀνθρώποις
 θεοὶ τελε[ε]τ[ῶν] τὰς ζο[ο]ῦσιν ἐπίστανται.
 ἤδη καθή[κων] . . .] . σή . . . ἡμε . α . ν . . .

SCHOL. 103 in marg. recto . . . [|| . . .]

100 . . . ΛΟΙCEN[pap. e. g. suppl. Pf. ICÉ vel KÓ τό](<σσ)οις
 <π>ν[έων τίς οὐ] Ἀ. 101 suppl. A., qui post τράχηλον posuit signum
 interrogationis post 102 finis prologi signo / notatur 104 [τὴν]
 ν[ῶ]σιν ὅμιν (vel ὅμων) ἐξ[ε]ῖνε Crus. [πλά]ν[η]σ[ιν] δμαξ] ἔ[σ]τ[ε] Schm.
 [τὸ] ν[αυ]σ[τόλημ] ὠ ξε[ῖ]νε Kuiper 105 suppl. Hu. δινεῖν cf. Suid.
 δεινουμένην· πατουμένην vel δινεῖν cf. Call. Hecal. fr. 39 K. 106
]ΕΥΛΧΕΡΟ pap. suppl. Crus. λιμ[ε](<ν>) Ἀχέροντος Kuiper, sed haec
 elisio post duas syllabas breves vix ferenda cf. Crusius, Babr. p. LI
 Π . ΛΛΙCΤΙ pap. suppl. Pf. τ[ῶν] π[ά]λαι στ[ι]φρῶν ἀν-
 Δ
 δρῶν] Diels 107 post πάντα [[ἴ]] 108 suppl. Schm. ΤΕΛΕΥ pap.
 τελεῦ[ντες] . Hu., ἐπίστανται = ἐφίστανται Hu., sed his formis ionicis
 non utitur Call. τελευ[τὰς] ὀλβί[ας] Kuiper 109 suppl. Wil. ap. Hu.

102 σωπὴ cf. 255 novum = σωπὴ cf. Pind. Isthm. I 63 σεσω-
 παμένον Ol. XIII 92 διασωπάσομαι cf. Phaedr. IV prolog. 18 vestras
 in chartas verba transfertis mea (Thiele, Herm. 46, 380) ad 103 sqq.
 cf. K. Kuiper, Het verhaal van Bathycles' Beker in het Jambenboek
 van Call. (Verslagen en mededeelingen der K. Akademie van weten-
 schappen. Afd. Letterk. V 2. Amsterd. 1917 p. 134—163 = Revue d.
 études grecques 29 (1916) 404—429: Le récit de la coupe de B.)
 Diog. Laert. I 28 = Diels, Frg. d. Vorsokr. I 3, 2 sq. ταῦτα (sc.
 Bathyclis fabulam) δὴ ὁ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἰάμβοις ἄλλως ἱστορεῖ
 παρὰ Μαϊανδρίου (Λεανδρίου cod. corr. Keil) λαβῶν τοῦ Μιλησίου; de
 hoc Call. fonte v. Harro Wulf, Diss. Halens. XIII (1897) 183 sq. et
 J. Mikołajczak, Bresl. philol. Abh. IX 1 (1902) p. 61 sqq. 105 πὰρ
 μέσον δινεῖν = ἐς μέσον ἀναστρέφεσθαι 107 οἷσιν dat. instr. ad τελεῖσθιν
 109 καθή[κων] sc. ad senectutem

... ακρον [.] καὶ γὰρ ε.χ. . . ἐζηθριξ 110
 τῶν [.] τοὺς μὲν ἔνθα τοὺς δ' ἔνθα
 ἔστησέ (κ)ου κλωστήρας, εἶχε γὰρ θεσμός
 μέλλοντας ἤδη παρθένους ἀλινδεῖσθαι,
 μ[όλι]ς δ' ἐπα[ρθεῖς ὡς] πότης ἐπ' ἀγκῶνα
 [. .]κεξ . . ὅς κ[. . . .]ανα πρὶν πάγην βλέψας. 115
 [. .]τιμίαις . [. . .] . . . [
 [ἔ]πειτ' ἔφ[η
 [. . .] τ. [

Fol. III v

[ἔ]πλευσεν ἔς Μίλητον· ἦν γὰρ ἡ νίκη fr. 94, 1 sq. 118 a
 Θάλητος, ὅς τ' ἦν τᾶλλα δεξιὸς γνώμην] 118 b

SCHOL. 113/4 in marg. recto . . ο[.]. [|| περι . . ν. [|| ἐρᾶ γὰρ
 λω . [|| συρ . [

110 ἐζηθριξ Hu. vix recte, neque enim monosyllaba — ne enclitica quidem — in versus fine admittit Call. (Pf.) 111 ἀρτιπαίδων? vel οὔτι παίδων suppl. Crus. 112 που pap. corr. Hu. κλωστήρας, εἶργε γὰρ θεσμός (scil. a morituro) conl. Crus. 114 suppl. Crus. vix μ[έσο]ς Hu. ὡς πότης potius quam ἰππότης 115 ΠΡΙΝ vel ΤΗΝ Hu. hunc locum restituere conatus est Crus.: [εἶ]π' „ἔξ[ελ]' ἔρκ[ε]υς κ[εῖν] ἂ πρὶν παρῆν“ βλέψας || [τὰ] τίμι' οἷς [ἔ]χαιρεν vel ἠγάλλετ', vix recte 116 ΤΕΙΜΙΟΙC pap. 117 [ἔ]πειτ' suppl. Hu. ἔφ[η Crus. post v. 118 viginti fere versus desunt quibus quin hoc fragm. attribuendum sit vix dubites: Apollon. Dysc. de synt. Gr. Gr. II 2 p. 309, 10 Uhlig (et de pronom. Gr. Gr. II 1, 1 p. 22, 3 Schn.) = Call. fr. 97 ≈ - υ]ῶ ἐμαὶ τῶπιόντος ἄγκυραι (Pf.), ubi B. iam abiturus ad inferos liberos suos alloqui videtur Inter Fol. II et III folium deesse verisimile non est (id quod contra Hu. voluit Schm. p. 453 sq.) v. infra ad v. 138 118 a—138 = Diels, Frg. d. Vorsokr. I⁸ 6 sq. 118 a—120 Achill. Isag. Exc. in Arat. Phaen. I p. 29 Maass = Call. fr. 94 ὁ γούν Καλλ. φησιν· ἔπλευσεν—Φοίνικες

113 Et. M. 64, 13 ἀλινδῶ· τὸ κυλίω, οἷον μέλλοντας — ἀλινδεῖσθαι (= Bergk PLG III⁴ p. 696) cf. Herond. V 30 μεθ' ἧς ἀλινδῆ 114 cf. Pap. Soc. It. II nr. 151 cum Crusii supplementis Lit. Zentralbl. 1913, 1726 118 a ἔπλευσεν (et 121 εὔρεν) scl. Bathyclis filius, Thyriion cf. Diog. Laert. I 29 ὁ δὲ περιενεγκῶν τὴν φιᾶλην τοῦ

καὶ τῆς ἀμάξης ἐλέγετο σταθμῆσασθαι
 120 τοὺς ἀστερίσκους, ἣ πλέουσι Φοίνικες.
 εὔρεν δ' ὁ προυσέληνο[ς] αἰσίῳ σίττη,
 ἐν τοῦ Διδυμέος τὸν γέρ[ο]ντα κωνήφ
 ξύοντα τὴν γῆν καὶ γράφοντα τὸ σχῆμα
 τοῦξεῦρ' ὁ Φρὸξ Εὐφορβ[ος], ὅστις ἀνθρώπων
 125 τρ[ίγ]ωνα καὶ σκ[αληνὰ] πρῶτος ἔγραψε

SCHOL. 121 ὄρνειον 123 γε(ω)μετροῦν(α) (γεομετροῦντο[pap.]

122 ΚΟΝΗCΩ pap. κων(εῖ)φ Hu. 124—127 suppl. Hu. ad
 Diod. X 6, 4 (Excerpt. hist. Const. ed. Boissevain IV 293, 29) = Call.
 fr. 83a ὅτι Καλλίμαχος εἶπε περὶ Πυθαγόρου, διότι τῶν ἐν γεωμετρίας
 προβλημάτων τὰ μὲν εὔρε, τὰ δὲ ἐκ τῆς Αἰγύπτου πρῶτος εἰς τοὺς
 Ἕλληνας ἤνεγκεν, ἐν οἷς λέγει, ὅτι ἐξεῦρε Φρὸξ Εὐφορβος ὅστις
 ἀνθρώποις τρίγωνα καὶ σκαληνὰ καὶ κύκλον ἐπταμήκη δίδαξε (sic)
 νηστεύειν τῶν ἐμπνεόντων, οἱ τὰδ' οὐδ' ὑπήκουσαν πάντες

Βαθυκλέους παῖς Θυρίων ἐκαλεῖτο, καθά φησιν Ἐλευσις ἐν τῷ Περὶ
 Ἀχιλλέως καὶ Ἀλέξαν ὁ Μόνδιος ἐν ἐνάτῳ Μυθικῶν 119 sq. Diog.
 Laert. I 23 (= Diels l. l. p. 1, 14) καὶ — Φοίνικες cf. Phoen. Coloph.
 fr. 4 p. 194 Gerh., infra ad 132 120 cf. Arat. Phaen. 39 τῇ (scil.
 Κυνοσοῦρα) δ' ἄρα Φοίνικες πίσυνοι περὶ ὡσι θάλασσαν 121 προυσέληνος
 cf. Schol. Aesch. Prom. 438 in Et. M. 69σ, 11 non est forma vitiosa,
 sed ionica esse videtur e προσέληνος (cf. O. Hoffmann, Gr. Dial. III
 412 sq.) προσελ. = Ἀρκάς Hippys Rheg. ap. Steph. Byz. v. Ἀρκάς
 (Zielinski, Arch. f. Relig.-Wiss. 9, 39 sqq.) cf. Lycophr. 482, Apoll.
 Rhod. IV 264 αἰσίῳ σίττη cf. Schol. Aristoph. Av. 704 Δίδυμος δέ,
 ἐπεὶ ἡ σίττη καὶ εἴ τι τοιοῦτον ὄρνειον δεξιὰ πρὸς ἔρωτας φαίνεται· ἐγὼ
 μὲν ᾧ Λεόκιππε, δεξιῇ σίττη (= Bergk, PLGr III⁴ 695 fr. adesp. 27);
 Call. fr. 173 122 κωνήφ cf. Hesych. κώνειον . . . νάρθηξ 123 τὸ σχῆμα
 theorema „Pythagoricum“ 124 sq. cf. Diog. Laert. I 24 (= Diels l. l.
 p. 2, 3) παρά τε Αἰγυπτίων γεωμετρῆιν μαθόντα (sc. τὸν Θάλητα) φησὶ
 Παμφίλη πρῶτον καταγράψαι κύκλου τὸ τρίγωνον ὀρθογώνιον καὶ θῦσαι
 βούν. οἱ δὲ Πυθαγόραν φασίν, ὧν ἐστὶν Ἀπολλόδωρος ὁ λογιστικὸς.
 οὗτος (sc. Pythag.) προήγαγεν ἐπὶ πλείστον, ἃ φησὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς
 ἰάμβοις Εὐφορβον εὔρειν τὸν Φρύγα· οἷον σκαληνὰ καὶ τρίγωνα καὶ ὅσα
 γραμμικῆς ἔχεται θεωρίας. De Euphorbo-Pythagora v. Rohde, Psyche
 II² 417 sq. Pythagoras ipse et Thalete, qui figuras geometricas a Pyth.
 inventas in pulvere describit, et Hipponacte, qui loquens inducitur, aetate
 paulo posterior est, sed iam belli Troiani temporibus nomine Euphorbi vixisse
 ferebatur; propterea hoc loco Pythagorae inventa Call. illi Phrygi attribuit

καὶ κύκλον ἐπ[ταμήκε', ἡδὲ νηστεύειν]
 τῶν ἐμπνεό[ντ]ων ε[ἶ]πεν· οἱ δ' ὑπήκουσαν]
 οὐ πάντες, ἀλλ' οὓς εἶχεν [οὔτερος δαίμων].
 πρὸς δὴ [μ]ιν ὡδ' ἔφησε [παῖς Βαθύκληρος·]
 „ἐκεῖ[νο] τοῦλόχρυσον ἐξ [ἐμοῦ δέξαι·]
 οὐμός πατήρ ἐφείτο τοῦ [χρεῶν ἄγγι]
 δοῦ[ναι] τίς ὑμέων τῶν σοφ[ῶν] ὀνήσιτος]
 τῶν ἐπτά· κήγῳ σοὶ δίδωμ' [ἀριστήον.“]
 [Θαλῆς δὲ τῷ] σκίπωνι τοῦδα[φος πλήξας]
 [καὶ τ]ὴν ὑπήνην τῆτέρῃ [λαβῶν χειρὶ]

130

135

126 ^ΛΚΑΙΚΥΚΛΟΝΕΠ[pap. ἔλ[ικα κήδιδαξε νηστεύειν Diels
 127 ἐμπνεόντων· οἱ δ' ἄρ ὄχ ὑπήκουσαν Niebuhr Diels 128 suppl.
 Hu. e Schol. Pind. Pyth. III 62 = Call. fr. 91 δαίμων δ' ἕτερος· ὁ
 κακοποιός . . . Καλλ. φησιν· οὐ — ὄτερος (Drachmann) δαίμων con-
 iunxerant fr. 83a + 91 Hecker, Comment. crit. de Anthol. gr. (I) 1843
 p. 272, et ten Brink, Philol. VI 222 129 suppl. Diels 130 post ἐξ
 Η vel I (Hu.) suppl. Diels 131 suppl. Diels = morti propinquus
 132 τίς = ὅστις cf. Schneider, Call. I 422 sq. ad epigr. 30 (= 28 W.)
 cet. suppl. Hu. coll. Diog. Laert. I 28 δοῦναι τῶν σοφῶν τῷ ὀνήσιτω
 133 suppl. Hu. coll. Call. fr. 95, 2 τοῦτο δις λαβῶν (sc. Thales) ἀριστήον
 134 suppl. Wil. ap. Hu. ψήσας Diels 135 suppl. Hu.

126 κύκλον ἐπταμήκεα i. e. septem stellarum errantium sphaeras,
 de quibus cf. Plat. Tim. 36 D (e fonte Pythag.?) κράτος δ' ἔδωκε τῇ
 ταῦτοῦ καὶ ὁμοίου περιφορᾶ· μίαν γὰρ αὐτὴν ἄσχιτον εἶασε, τὴν δ'
 ἐντὸς (sc. φορᾶν) σχίσας ἐξαχῆ ἐπτά κύκλους ἀνίσους . . . et ib. 38 C
 (Pl.) De septem mundi partibus „Hippocr.“ π. ἐβδομ. cogitavit Wila-
 mowitz ap. Roscher, Memnon V (1911) 160, de figuris geometricis cir-
 culi (ἔλικά) Diels; recte F. Boll, Neue Jahrb. f. d. klass. Altert. 31
 (1913) 145, 2 contulit oraculum ap. Euseb. Praep. ev. IX 10 (Wolff, Por-
 phyr. de philos. ex orac. haur. p. 141) εἷς ἐν παντὶ πέλει κόσμῳ κύκλος,
 ἀλλὰ σὺν ἐπτά ζῶναισι πεφόρηται ἐς ἀστερόεντα κέλευθα; cf. Hecker
 l. l., qui p. 268 sqq. in universum disputavit de Call. et Pythagoreismo
 126 sqq. νηστεύειν τῶν ἐμπνεόντων testimonia de his Pythag. praeceptis
 ap. Diels l. l. p. 30 sq. et 373 cf. Rohde, Psyche II² 162, 6. 164, I
 127 sq. cf. Call. fr. 236 ἀλλ' ἐπακουοὺς (ἐτ' ἀκ. Schn.) οὐκ ἔσχεν 131
 οὐμός = ὁ ἐμός Wil. 132 ὀνήσιτος v. infra 200 et Phoen. Col. fr. 4
 p. 194 Gerh. Θαλῆς γάρ, ὅστις ἀστέρων ὀνήσιτος

ἐξε [π]ε· „τὴν δόξιν μὲν [οὐκ ἔγωγ' ἄξω],
 σὺ δ' εἰ τοκ]εῶνος μὴ λό[γους ἀτιμάζεις]
 Βίης [.]εἰλ[

Fol. III^r

410 ἀλλ' ἦν ὄρη τις „οὗτος Ἀλκμέων“ φήσει
 καὶ „φεῦγε· βάλλει· φεῦγ“ ἐρεῖ „τὸν ἄνθρωπον“
 ἔκαστο[ς] αὐτὸ[ν] ὄσσα γ' ἐχθρὰ κηρύσσει
 ὡς ἐσ[.] . . σιν ὁ . . κοτ
 ὁ δ' ἐξόπισθε Κω[ρ]υκαῖ[ο]ς ἐ[γ]χ]άσκει

136 ΕΞ vel ΕΔ vel ΕΖ ΔΟCl vel ΔΟΗ e. g. suppl. Diels
 οὐκ ἀπαρνεῦμαι Crus. οὐκ ἀτιμάζω Schm. 137 ante Ω (?) potest legi
 Β, Θ, ρ, C suppl. Diels τοκ]εῶνος = parentis Heraclit. fr. 74 μὴ λό[γον
 πεποιήσαι] Crus. σὺ δ' ἔ[χε φ]εῶν δς μὴ λό[γον πεποιήσαι] Schm.
 138 Βίης etiam Diog. Laert. I 88; cf. formam Βία pro Βίαντος in titulo
 Corinthiaco IG IV 245 (Kretschmer, Glotta 5 [1914] 275) Βί(α)ς Hu.
 ὁ vel ἡ Ν]εἰλ[εω Schm. post 138 viginti fere versus desunt, quibus finis
 fabulae more Callimacheo quam brevissime referri videtur; tria fragmenta
 huc pertinent: Cramer, AO. II 277, 11 coll. Herodian. II 605, 21 L. =
 fr. 89 Σόλων· ἐκεῖνος δ' ὡς Χίλων' ἀπέστειλεν. Choerob. Schol. in
 Theodos. Gramm. Gr. IV 1, p. 153, 32 Hilgard = fr. 96 πάλιν τὸ δῶρον
 ἐς Θάλητ' ἀνώλισθεν. Diog. Laert. I 29 (= Diels l. l. p. 3, 6) =
 fr. 95 (ἐδόθη δὴ Θαλῆ [sc. ἡ φιάλη] καὶ κατὰ περίοδον πάλιν Θαλῆ·
 ὁ δὲ τῷ Διδυμεῖ Ἀπόλλωνι ἀπέστειλεν εἰπὼν οὕτω κατὰ τὸν Καλλ.)
 Θαλῆς με τῷ μεδεῦντι Νείλω δῆμου δίδωσι τοῦτο δις λαβὼν ἀριστῆον.
 Fol. III^r in marg. sup. pag. num. ΠΠΗ (= 188) 139 Ορη disp. Wil.
 140 βάλλει pap. A. βάλλ' ἢ Wil. et Hu. 141 ἘΚΑΚΤΟ[.][Δ']
 potius ΛΥΤΟ quam ΛΥΤΩ suppl. A. αὐτο[κάβδαλ'] ex tempore
 Ellis αὐτῷ [μόρι'] Schm. 143 ἐξοπισθε valde incertum, potius Β quam
 Θ ΚΟ[.]ΥΚΑΚ[.]C pap. Κω[ρ]υκαῖ[ο]ς Crus. (cf. prov. Menand. ap.
 Zenob. vulg. IV 75) χ]άσκει disp. Wil. ἐ[γ]χ]άσκει Hu. κο[κ]ύσας
 [ἐ]πε[γ]χ]άσκει A. κω[ρ]ύκ[ου σταθεῖς λ]άσκει Diels ἐ<κτ>οπισθε<ίς>
 κο[κ]ύσας[ε]ν ἐ[γ]χ]άσκει Ellis

139 Ἀλκμέων cf. Dio Cass. LXI 16 Νέρων Ὀρέστης Ἀλκμέων
 μητροκτόνοι (Hu.) sed potius ad hominem furentem alluditur quam ad
 matricidam; Alcmaeonem enim διὰ τὴν μητροκτονίαν μανῆναι. (Pf.)
 140 cf. Hor. serm. I 4, 34. 85 143 cf. Phrynich. ap. Phot. Bibl.

τὴν γλῶσσαν ἐ(ὶ)λῶν ὡς κύων ὅταν πίνῃ,
 καὶ φησι ταῦτ' ἐ . [.]ς ἐκπλευσ[. .] 145
 ἐ[.]τ . [.] . . [.] ς ἤξειν
 [. τὰ τρά]χηλα γυμνάζει
 [.] γα αρ[.]μοῦς
 [.] θανόντες οὐ . . . φα . .
 [.] . . κων ἐβλ . . ατη . . εὔ . [. .] 150
 [.] ον . . εὐμ .
 [.]ους . ρ ασω . [. .]λον
 [.] . ρ μούνος εἶλε τὰ[ς Μο]ύσας
 [.] . οι χλωρὰ σὺκ . . [[.]ενο . . ύσα[
 [παρὲξ ὀμί]λου καὶ γέλωτος [155
 [.] πίθησθε καὶ γὰρ ἡ . [.
 [.] . τατ' οὐκ [ἄ]φωνος γ
 [.] (ἐ)κώλυε κάποπλεῖν ὄρη
 [.]ήσασε [.]τω κύσω

SCHOL. 145—149 in marg. recto [τῶ] τάξαντι[||]²Ἀλέξανδρον[
]τον ἀπαίδ[ευτον (suppl. Diels) || νος . [. .] . . [|| μ . [. .]νς . [|| δὲν[
 α . . χεος . . ||κα κμ . [(ad Alexandr. Aetol. rettulit Diels, Internat.
 Wochenschr. 1910, 998; v. infra ad v. 211 sqq.)

144 ΕΛΩΝ pap. corr. Hu. 147 suppl. Hu. ad Et. M. 502, 27
 = Call. fr. 98 (γυμνάζειν Schol. A. II. A 312 et Et. Gud. p. 314, 11)
 148 ἀρ[θ]μός? Pf. coll. Call. fr. 199 152 ὤ[πολ]λον A. coll. v. 97 et 174
 153 ΥCΔΕ fort. ΥCAC Hu. ἀνή]ρ μούνος εἶ(δ)ε τὰ[ς Μο]ύσας A.
 Η
 155 suppl. Crus. 156 Πίθ[Ε] pap. 157 suppl. Hu. 158] . ίΛΥΕ
 prima littera ι vel ω fort. (ἐ)κώλυε Hu. πάλαι κώλυε scil. Pluto,
 qui Hipponactem loquentem revocat Kuiper 159 κῶσῶ? Pf. <κ>ωκό<τ>φ
 Kuiper, Hipponactem his verbis ad inferos redire coniciens; post 159
 viginti fere versus desunt

p. 101b, 18 οἶς ἄν (φησιν) οὐδ' αὐτὸς ὁ Μῶμος καταμémφαιτο, οὐδ'
 εἴ τις δαίμων ὁ μυθολογούμενος Κωρυκαῖος εἰ ἐπεγχανοὶ χαιρήσειεν
 (Pf.) 144 A. de „postica sanna“ cogitavit et cont. Pers. I 60 linguae
 quantum sitiati canis Apula tantae

Fol. IV^v

160 τὰπὶ Κρόνου τοῖς αγιτα . . οτ . [
 λέγουσι καὶ κως [.]υ . [.]νημεγαις . [
 δίκαιος [ὁ Ζε]ὺς· οὐ δίκαι[ια δ'] αἰσυμ[γῶ]ν
 τῶν ἐρπετῶν [μ]ὲν ἐξέκοψε τὸ φθέ[γμα]·
 γένος δὲ τοῦτ' ἀ[.]ρον ὥσπερ οὐ κάρτος
 165 ἡμέων ἐχόντων χητέροις ἀπάρεασθαι
 [. . .] ψες ἀνδρῶν καὶ κενός [.] . ἐ [. . .] δῆμος
 . [. . .] ω φίλοφον ψιττακοῦ δε[
 οἱ [δὲ] τραγωδοὶ τῶν θάλασσαν οἰ[κεύτων]
 ἔχο[υ]σι φωνήν· οἱ δὲ πάντες [ἄνθρωποι]
 170 καὶ προ[λ]ύμυθοι καὶ λάλοι πε[φύκασιν]
 ἐκεῖθεν, ὠνδρόνικε· ταῦτα δ' Α[ἴσω]πος

160 litterae inter TO et TI valde incertae, fort. ΤΑΠΡΟ 162 [ὁ Ζε]ὺς suppl. A. et Platt, Class. Quart. IV (1910) 205 [ἐκφ]ὺς Hu. δίκαι[ια δ'] vel δίκαι[ιον] Hu. αἰσυμ[γῶ]ν disp. Wil. ap. Hu. 163 ΦΘΑ[pap. φθέ[γμα] recte A. et Platt cf. v. 168 sqq. φθά[γμα] Diels, qui et alia nimis incerta dubitanter suppl. h. l. τ(ὠ)φθα[λμῶ] Wil. et Hu. 164 sqq. restituere conatus est A. γένος δὲ τοῦτ' ἀ[πη]ρον· ὥσπερ οὐ(ν) . . . [ἔτρεψ'] (sc. τὸ κάρτος) ἐς ἀνδρῶν· καὶ γένος [π]ο[λύρ]ρημον [ζῆ καὶ] φίλοφον· ψιττακοῦ δὲ [ρήτῆρες] aliter Platt l. i. γένος δὲ τοῦτ' ἀ[νιγ]ρὸν (ὥσπερ οὐ . . .) [ἡμειψ'] ἐς ἀνδρῶν· καὶ κενός [φρ]ε[γῶν] δῆμος [πλείω φιλόφ(ο) ψιττακοῦ λε[λήκασιν] 164 ΡΟΝ vel ΡΕΝ ante lacunam vix Ε 166 inter κενός et Ε fort. tantum una littera μ]ε[γ]υ? Hu. 168 οἱ [γάρ] vel οἱ [δὲ], μὲν vix capit lacuna Hu. [μῆν] A. οἰ[κεύτων] suppl. Wil. 169 suppl. Platt εὐγλωσσοι A. 170 suppl. Crus. A. Platt.

160 sqq. fabula haec neque in Aesopeis neque apud Babr. servata est, sed cf. Aesop. 383 Halm; de animalibus Saturni aetate loquentibus cf. Crates Θηρία CAF I p. 133 K., Plat. Politic. 272 B etc. Clem. Al. strom. V 14, 100 vol. II p. 392 St. = Call. fr. 87 quod ad hanc iamborum partem pertinere videtur ἦν κεῖνος οὐνιαυτός, ᾗ τό τε πτηνὸν καὶ τοὸν θαλάσση καὶ τὸ τετράπουν οὕτως ἐφθέγγεθ' ὡς ὁ πηλὸς ὁ Προμήθεος 170 cf. Call. epigr. 16 W. τὴν πολύμυθον . . . αἰεὶ λάλον 171 sqq. Apollon. Soph. lex. Hom. p. 10, 13 B. v. αἰεὶδε· „ταῦτα — ἐδέξαντο“ ἀντὶ τοῦ λέγοντα. Hos versus sine poetae nomine laudatos iam Schneidewin GGA 1845 p. 7 et Ahrens, de crasi et aphaeresi (1845) p. 31 Call. vindicaverant (cf. Crusius, Babr. p. 208 sq.). De Aesopo a Delphis interfecto v. Hausrath RE VI 1708 sqq.

ὁ Σαρδιην(ὸ)ς εἶπεν, ὅτιν' οἱ Δεῖλφοί
ἄδοντα μῦθον οὐ καλῶς ἐδέξαντο.

[.]θην [.] ὄπολλον, ἦνίξ' οὐκ ἦα

[.....]αι· καὶ σὺ κάρτ' ἐ[φο]ρμᾶσθε

175

[.....]ζεν·

[.....]... [.....]

[.....]τις αὐτ' ἐποίησεν·

[.....]ἔ]νερθε δεῖ καί[σ]θαι

180

[.....]λισσι δ' οἰκεῦμεν

[.....]ῆ] ζόη μετέστραπται

[.....]α Φοῖβε ληκῆσα[ι]

[.....]ν· οὐντραφεις δ' ὕμιν

[.....]ἐκεῖνος, ὠνθρωποι

185

[.....]... [.]... κ[α]ἰ ψή[φοι]ς

SCHOL. 182 sq. in marg. recto ἐπιχεῖρ-|ηται τ(ήν) ῥήσιν || ὡς
τὸ παρ . . . [.]αι[.]ασ[(fort. schol. una vel duabus lineis longior erat)

172 ΣΑΡΔΙΗΝΕΥC pap. corr. Hu. ^{L N} ΟΝΤΙ pap. 174
[λάσ]θην [ἔ]χεις? Diels 175 ἐ[φο]ρμᾶσθε Hu. Ε et ρ valde in-
certae, φο vix capit lacuna; post ΜΛCΘΕ litterarum vestigia (e. g.
N vel IC) accentui repugnant ἐφορμᾶσθαι? Pf. 179 accentus
forma super ΛΥΤ valde incerta 180 suppl. Hu. 181 ΛICTI

^O
vel ΔICTI Hu. 182 Ζ[[Ω]]Η pap. 183 suppl. Hu. 184 συντραφεις Λ.

^P
ὕμιν Pf. cf. Crus., Babr. prolog. XLIII sqq. 185 ΩΝ[[.]]ΘΩΠΟΙ
pap. 186 fort. ψή[φοι]ς Hu. κ[α]ἰ Pf. post 186 quindecim fere versus
desunt

172 cf. Suid. v. Αἴσωπος· Σάμιος ἢ Σαρδιανός 174 Eustath.
p. 1759, 27 = Call. fr. 342 (Ἡρακλείδης fr. 50 Cohn) λέγει ὡς καὶ
ἀναλογώτερον τοῦ ἔα τὸ ἦα, γλώσσης μὲν ὄν Ἀσιανῆς, κείμενον δὲ καὶ
παρὰ Καλλιμάχῳ 182 cf. Pap. Lond. 155 v, 30 ἀνέστραφαν γὰρ τὴν
ζόην ἡμῶν οὗτοι et quae annotavit Gerhard, Phoen. Col. p. 167 de
„inversis moribus“ (Pf.) 183 cf. Hesych. v. ληκῆσαι· πατάξαι, ὄλα-
κῆσαι Phot. lex. v. ληκῆσαι· παῖσαι . . . καὶ ἐπὶ τοῦ πλησιάζαι τίθεται
οὕτως Φερεκράτης (fr. 177 I p. 198 K.) cf. Boisacq, Dict. etym. p. 550
555. 577

Fol. IV^r

190 [.] . ρευθ' . μο . η μήτηρ
 [. . . φ]ανά[ς] νῦν οὐδὲ πῦρ ἐναύουσι
 [. . .] κᾶ . φνησα . [. .] . εν [ό]δῳ [συ]ναντήσας
 [τήν] δεξιὴν ἔδωκε [καί] πα(ρ)[ά] σπλάγχνα
 [θεῶν] ἐν ἱραῖς εἶπ[ε]ν [ἡμέ]ραις ἦκειν
 195 καὶ γαμβρὸν ἦ(ξί)ωσε [καί] φίλ[ο]ν θέσθαι
 . υ [.] . . [.] . . δ' . . [.] κρηγύως ἐπαιδεύθη
 β . [.] υ [.] . [.] ούσα τῶγαθὸν βλέψαι
 [.] . . καὶ θεοὺς ἀπρηγεύοντας
 [.] . μόχθηρος ἐξεκνήμωσε
 200 [.] . να . γευ γ' ἄν ἦν ὀνήσι[το]ς
 [.] . . [. . .] βη τὴν κόμην ἀναρ(ρ)ίπτειν
 [θ]ρύπτου[σ] ὑπ' α]ὐλὸν ἢ πονήρ' ἀσελγαίνειν .

Fol. IV^r schol. in marg. superiore] . . . παρ . . ρ ως
 σ[. . .] . . α ἐπισ[. .] . εἶται δ(ἐ) κυρίως ἢ μὲν τῶν καλῶς ||] . . . [. .]
 ἰδ [.] . . . [. . .] δ' ἐ[π]ὶ τῶν ἀναγκαζομένων ὃ ἄλλως φαρμα[[κευο-
 μένω]ν (suppl. Crus., sine dubio ad vv. 190 sqq. pertinet; de veneficis
 cf. Gerhard, Phoen. Col. p. 18, 2)

187—189 ap. Hu. tres scholii lineae 190 ^{ΥΔ'} ΡΕΥ[ΙC] pap. 191
 suppl. Diels 192 K vel X; KΛ³ vel KΛΙ⁵ . Φ^{CA}ΝΗ ΛΩ¹ vel ΔΩ¹
 suppl. Hu. [δά]φνη[ς] τε πρέμ[ν]α [α] (μοι) [συ]ναντήσας Knox 193
 K . ΠΑΝ[.] suppl. Crus. κ[ά]πάν[ω] legi potest Hu. χ[ά]παλ[ά] A.
 194 [θεῶν] Crus. [ιδῶν] e. g. Hu. [πορῶν] A. cett. suppl. Hu.
 Ε Ε
 [[Ε]]ΡΑΙCΕΙΠ[.]Ν pap. 195 suppl. A.]ΠΛΩCΕ pap. [ά]πλω^ς
 ΕΙC
 Hu. ἐξ-ή]πλωσε Diels 196 ^{Δ'} pap. superscr. εις vel ως vel αις Hu.
 198 ἀπρηγεύονται pap. Hu. medium novum; ἀπρηγεύοντας A. Housm.
 199 ΜΟΧΘΗΡΟC pap. μοχθηρός Hu. neglecto Herodiani testimonio
 I 197, 19 L. 200 ΗΝ spiritus vix certus suppl. Hu. 201 ΑΝΑΡΙΠΤΕΙΝ
 corr. Hu.]βη fort. nomen puellae (Pf.) 202 ^ΑCΕΛΓΑΙΝΙΝ prima
 littera potius Α quam Ο finis fort. — ΝΗΙ ἀσελγαίνειν Wil. [θ]ρύπ-
 του[σ] ὑπ' α]ὐλὸν suppl. Pf. [θ]ρύπτο(ς) [κατ' α]ὐλὸν potius quam
 σαυλόν Crus.

190 sqq. „thema Archilocheum“ Crus. 191 cf. infra 335 199 cf.
 Hesych. v. ἐξεκνημώθη . ἐξεφθάρη

άλω[τόν] εἶναι τῆς θεοῦ τὸν ἄνθρωπον
 ῥη . ει . . . ειγ . . . υν κο . αρτος ἐς Μούσας
 ἔνευσα τοι . . [.]ην ἔμαξαν ἐν [. . .] . ὄσφ
 α[. . .] . γὰρ εἰ . . [. . .]ων πόνων π[
 . [. . . .] . ἴκ[. . . .] . [~

203

[

παρ [. . . .] η [

ἡ μὲν πε[σ]εῖν ἐκ[

ἄκου[ε] δὴ τὸν αἶνον· ἔ[ν] κοτε Τμώλφ]

δάφνην ἐλαίη νει[κος οἱ πάλαι Λυδοί]

λέγουσι θέσθαι· καὶ γάρ[ε]στιν ὕψαυχεν]

καλόν τε δένδρο[ν

σείσασ[α] τοὺς ὄρπηκ[ας

υδ[. .] . . μη . η φη[σὶ

[. . . .] γέον . . ουνα . [

210

215

SCHOL. 207 sqq. in marg. sinistro [. . .] ξ ε || τιν (ῶν?
 . . . ρο . . τριτ () || ναλ [.] || [||]

203 suppl. Crus. 204 KO. ΛΡΙOC inter κο et α duae litterae
 deesse possunt post β potius l quam Γ [μ]αργος (vel ἀργος) ἐς Hu.
 210 πε[.]εινέκ vel το[.]ηγνέ[suppl. Hu. 211 sq. suppl. Hu. ex
 Lucill. Tarrh. ap. Ammon. de differ. voc. p. 8 Valck. = Call. fr. 93 a αἶνός
 ἐστι λόγος κατὰ ἀνάπλασιν μυθικὴν ἀπὸ ἀλόγων ζώων ἢ φυτῶν εἰρη-
 μένος . . . ἀπὸ δὲ φυτῶν ὡς παρὰ Καλλ. ἄκουε — θέσθαι καὶ τὰ ἐξῆς
 213 Γλ incertum fort. Γ' suppl. Pf. ἦν τανύπορθον Wil. 215 in
 marg. sinistr. signum l suppl. Hu. 217 νέον δ' οὖν vel γοῦν non con-
 venit, νεόμεθ' οὖν legi potest (Hu.) post 217 quindecim fere versus de-
 sunt; aut hic aut in fine post v. 302 inserendum est Call. fr. 93 b ap. Ps.-
 Tryphon. π. τρόπων Spengel, Rhet. Gr. III p. 206 ἀστεῖσμος . . . παρὰ
 δὲ Καλλ. ἀστεῖζομένη ἢ ἐλαία φησίν· Ἐγὼ φαύλη | δένδρων ἀπάντων
 εἰμί (Hu. πάντων τῶν δένδρων cod.)

ad 211 sqq. cf. Diels, Orientalische Fabeln in griech. Gewande,
 Internat. Wochenschr. IV (1910) 993—1002, ubi totam fab. in linguam
 vernaculam vertit 212 cf. Babr. in Pap. Bouriant, Stud. z. Palaeogr. u.
 Papyrusk. VI 161 ἐλάλει δὲ πεύκη καὶ τὰ φύλλα τῆς δάφνης 215 cf.
 Hy. II 1 ἐσεισατο δάφνινος ὄρπηξ

Fol. V v

ὠριστερός μὲν λευκός ὡς ὕδρου γαστήρ,
 ὁ δ' ἥλιοπλήξ ὅς τὰ [π]ολλὰ γυμνοῦται.
 220 τίς δ' οἶκος οὐπὲρ οὐ[κ] ἐγὼ παρὰ φλιῆ;
 τίς δ' οὐ μὲ μάντις ἢ τίς οὐ θυτήρ ἔλκει;
 καὶ Πυθίη γὰρ ἐν δάφνῃ μὲν ἴδρυται,
 δάφνῃ δ' ἀεῖδει καὶ δάφνην ὑπέστρωται.
 ὦφρων ἐλαίη, τοὺς δὲ παῖδας οὐ Βράγχος
 225 τοὺς τῶν Ἰώνων, οἷς ὁ Φοῖβος ὤ[ργισθη].
 δάφνῃ τε κρούων κῆπος οὐ το[μὸν πλήθ]ει
 δις ἢ τρίς ε[ι]πῶν ἀρτεμέας ἐποίη[σε].
 [κ]ῆγῶ μὲν ἢ 'πὶ δαίτα ἢ 'ς χορὸν φ[οι]τέω
 τὸν Πυθαῖστην, γίνομαι δὲ κᾶεθλον.

SCHOL. 218 in marg. recto εἶδος δράκοντος 224 in marg. recto ἐρώμ[εν]ος τοῦ Ἀπ[όλ]λωνο[ς] (suppl. Hu.)

218 ΛΕΥΚΟΣ ^[.]ΩC pap. 220 ΦΛΙΗ ^Ε 222 ΠΥΘΕΙΗ 223
 ΔΑΦΝΗΝΗ pap. δάφνη Pf. Diels ἀεῖ(ρ)ει prop. Wil. ΥΠΕΤΡΩ-
 ΤΑΙ 224 ante Βράγχος ΟΥC pap. corr. Wil. 225 suppl. Wil.
 226 ΟΥΤΟ . . . post ΤΟ vix β, fort. l Κ Λ Μ Ν (Hu.) το[μὸν Pf.
 coll. hy. IV 94 τομώτερον i. e. σαφέστερον πλήθ]ει (potius quam λαῶ) Pf.
 v. infra Clem. l. 1. το[ρὸν κναξίβ]ι Wil. φωνῆ]ι A. super ultima littera
 m. rec. signum posuit ἴ, fort.]Εῖ, non Βι (Hu.) 227 suppl. Hu. 229
 Κ[ΛΙ] ΛΕΘΛΟΝ pap.

218 sq. laurus olivam despiciens eius folia servo comparat veste in-
 duto, quae dicitur ἐξωμίς (Schol. Arist. Vesp. 444 ἱμάτια δουλικά καὶ
 ἑτερομάσχαλα): humerus sinister albus, alter sole coloratus est 219
 ἥλιοπλήξ novum 223 δάφνῃ δ' ἀεῖδει ad sacerdotis δαφνηφαγίαν
 alludit cf. Lycophr. 6 etc. 224 sqq. Clem. Al. Strom. V 8, 48 Π p. 359
 St. = Call. fr. 75 Ἀπολλόδωρος ὁ Κερκυραῖος τοὺς στίχους τούτους ὑπὸ Βράγ-
 χου ἀναφωνηθῆναι τοῦ μάντεως λέγει: Μιλησίους καθαίροντος ἀπὸ λοιμοῦ.
 ὁ μὲν γὰρ ἐπιρραίων τὸ πλήθος δάφνης κλάδοις προκατήρχετο τοῦ
 ὕμνου ὃ δὲ πῶς· μέλπετε, ὦ παῖδες, Ἐκάεργον καὶ Ἐκαέργαν, ἐπέψαλλον
 δ' ὡς εἰπεῖν ὁ λαός· βέδου, ζάψ, χθῶμι, πλήκτρον, σφίξ· κναξίβιχ,
 θύπτῃς, φλεγμό, δρώψ. μέμνηται τῆς ἱστορίας καὶ Καλλ. ἐν ἰάμβοις.
 Cf. etiam Call. fr. 36 et Knaack, Anal. Alex. Rom. p. 48 sqq.

οἱ Δωριῆς δὲ Τεμπόθεν με τέμνουσιν 230
 ὀρέων ἀπ' ἄκρων καὶ φέρουσιν ἐς Δελφοῦς,
 ἐπὴν τὰ τῶπόλλωνος ἱρὰ γίνηται.
 ὄφρων ἐλα[ι]η, πῆμα δ' οὐχὶ γινώσκω
 οὐδ' οἶδ' ὄκ[οίη]ν οὐλαφηφόρος κάμπτεϊ,
 ἀ[γν]ή γάρ εἰμι, κοῦ πατεῦσί μ' ἄνθρωποι, 235
 ἱρὴ γάρ εἰμι· σοὶ δὲ χῶπόταν νεκρόν
 μέλλωσι καίειν ἢ [τά]φ[ω] περιστέλλει[ν],
 αὐτοῖ τ' ἀνεστέψ[αντο χ]ῦπὸ τὰ πλευρά
 τοῦ μὴ πνέοντ[ος ἢ 'π]ιτάξ ὑπ[έ]στ[ρ]ώσαν.‘‘
 ἢ μὲν τὰδ' ἀβ[χ]εῦ[σ'] ἄλλὰ τὴν ἀπήμ[υνε] 240
 μάλ' ἀτρεμαίως ἢ τεκοῦσα τὸ χρίμ[α.]
 „ὦ πάντ' ἄκ[υμε] τῶν ἐμῶν τόκ[ων δάφνη,]

Ω

IC

231 ΟΡΕ[[H]]N pap. Ε[[C]] pap. sed ἐς 204. 248 233 in

margin. sin. signum \sim = ὦρ(αῖον) Pf. 234 ΟΙΔ' pap. suppl. Wil.

Ω

[[ΟΥ]]ΛΛΦΗΦΟΡΟΣ (Ω superscr. corrector 235 suppl. Hu.

ΠΑΤ[[ΕΥ]]ΕΥ̃CI corr. m. rec. 236 COIΔΕΧΩ corr. m. rec.

237 suppl. Hu. 238 littera paenultima potius Β quam β, sed πλευρά

vix addubites suppl. Hu. 239 κῆπ[ι]τάξ suppl. Wil. coll. Call. fr. 327 v

supra 8, 9 ἢ 'πιτάξ quemadmodum ex instituto Ellis fort. εισά]παξ Hu.

240 ΛΥΚΕΥ[pap. corr. et suppl. Wil. scil. ἔφη ΤΗΝΔ' corr. Wil.

ΛΠΗΜ[N legi potest pro M suppl. Hu. 241 ΑΤΡΕΜΕΩC pap. 242

ἄκ[υμε] Crus. Platt. Schm. Ellis coll. Hesych. ἀκόμων ἄκ[υθε] Murray

coll. hy. II 53 ἄκῦθος (ἄκυθνε? cf. Hesych. κυθόν) cett. suppl. Murray

τόκ[ων κάλγέων] Crus.

230 sqq. cf. Aelian. V. H. III 1 καὶ ἔτι καὶ νῦν δι' ἔτους ἐνάτου
 οἱ Δελφοὶ παῖδας εὐγενεῖς πέμπουσι καὶ ἀρχιθέωρον ἕνα σφῶν αὐτῶν
 οἱ δὲ παραγινόμενοι καὶ μεγαλοπρεπῶς θύσαντες ἐν τοῖς Τέμπεσιν ἀπίασι·
 πάλιν στεφάνους ἀπὸ τῆς αὐτῆς δάφνης διαπλέξαντες, ἀφ' ἧσπερ οὖν
 καὶ τότε ὁ θεὸς ἐστεφανώσατο . . . καὶ μὴν καὶ τοῖς Πυθίοις ἐκ ταύτης
 τῆς δάφνης τοὺς στεφάνους τοῖς νικῶσι διδόασιν Call. fr. 32 in Aet. IV;
 Schol. Pind. Pyth. Hypoth. c Drachm. II p. 4; Τεμπόθεν novum 234
 cf. Hesych. v. οὐλαφηφορεῖ· νεκροφορεῖ (Wil.) 235 cf. Schol. Eur. Hipp.
 138 ἀγνόν] ἄθικτον. „ἀγνή γάρ εἰμι“ Μένανδρος (Pf.) (quod „Menandr.“
 fr. 920 K. ad Epitrep. 223 rettulit Leo NGG 1907, 321, 3 vix recte;
 Callimachi verba esse videntur.) cf. Soph. Oed. C. 37 χῶρον οὐχ ἀγνόν
 πατεῖν (Pf.) 241 cf. hy. V 26 χρίματα, τὰς ἰδίας ἐκγονα φυταλιᾶς

ἐν τῇ τελευτῇ κύκνος [ὡς Ἀπόλλωνος]
 ἦν οὐ[.] . . . ἦκα μοι μ[ικρὸν κλυθι·]
 245 ἐγὼ μὲν ἄνδρας οὖς Ἄρη[ς ἀπόλλουσι]
 συνέκ τε πέμπω χυ[πὸ τῷ κάρη κεῖμαι]
 [τῷ] τῶν ἀριστέων, οἱ κα[λῶ]ν [τετεύχασιν·]
 [ἐγὼ δ] ἐ λευκὴν ἠνίκ' ἐς τάφον τήθην
 φέρο[υσι] παῖδες ἢ γέροντα Τιθωνόν,
 250 αὐτο[ῖς ὁ]μαρτέω κῆπῖ τὴν ὁδὸν κεῖμαι
 [τελ]έ[ω τε] πλεῖον ἢ σὺ τοῖς ἀγινεῦσιν
 ἐκ τῶν σε Τεμπέων. ἀλλ' ὅττε γὰρ ἐμνήσθης,
 καὶ τοῦτο· κῶς ἄεθλον οὐκ ἐγὼ κρέσσω
 σεῦ; καὶ γ[ὰρ] (ὡ)γῶν ἦν Ὀλυμπῆ μέζων
 255 ἢ ἢν το[ῖ]σι Δελφοῖς· ἀλλ' ἄριστον ἢ σωπῆ.
 ἐγὼ μὲν οὔτε χρηστὸν οὔτε σε γρύζω
 ἀπηνές οὐδέν, ἀλλ' ἄηθες (ὦ)ρνηθες

243 suppl. Pf. οἶά τις θνήσκων Crus. ὡς ὁ Πακτάλου Diels
 ὡς ἀποπνεύων Platt 244 suppl. Diels, qui scr. post ἦν οὐ[.] οὐδ[᾽ ἐνεκ']
 οὐδ[᾽ ἐνεκ'] ἦκα μοι μ[έν] Crus. aliter A. restituere conatus est ἄκ[αιρε]
 τῶν ἐμῶν τὸ κ[ἀλλιστον] . . . ἦειςας· οὐδ[᾽] ἠχ[η]κὰ μοι μ[έλειν μέζων]
 245 suppl. Hu. 246 suppl. Murray χυ[πὸ] ἐμοί γε τῇ φαύλῃ | τὰ] Crus.
 coll. fr. 93 b χυ[πὸ] γῆ μέλη κρόπτω | τὰ] A. 247 suppl. Diels κα[λὸν]
 ν[έμουσ' οἴτον] Murray κα[λῶς τεθνήκασι] A. 248—250 suppl. Hu.
 251 prima litt. Γ Κ Ν vel Τ, quarta Ε vel C δὲ πλεῖον incertum τὸ
 θεῖον legi potest (Hu.) [τελ]ε[ῦσα] Murray [μέλω τε] A. [μέτ]ε[μι]
 Crus. [τελ]έ[ω δὲ Ellis χαιρούσα? vel [ῆσθ]ε[ῖσα]? Platt 252 sqq.
 ΛΑΛΟΤΕΥ incertum ἀλλ' ἐπεὶ A. ἀλλά, τοῦ propos. Wil., qui 253
 scripsit τοῦτο κῶς (= καὶ ὡς) et 254 σεῦ, κ(ὸ) . . . ἦ ἢν Ὀλ . . .
 Δελφοῖς; 253 κἀ(ς) τοῦτο κως Ellis κρέσσω(ς)ν A. 254 ΟΥΓΩ¹
 (vel -ΤΩΝ) pap. corr. Hu. (ὸ)ν Housm. Diels Ellis ΟΥΛΥ-
 ΜΠΗ pap. corr. Hu. 257 ΛΗΘΕ[Ι]C pap. ἄηθες =
 ἀήθως praeter morem ἀ(λ)ηθές· A. ἀη(δ)ές Platt ἀη(δ)έ' Ellis

243 in fine tuum ipsius carmen sepulcrale cecinisti; causis enim
 allatis non vinces, sed vinceris 249 Τιθωνόν cf. Aristoph. Ach. 688 et
 schol., Zenob. Ath. III 99 (= vulg. VI 18) 252 Lucian. Scyth. 3
 ἀλλὰ γὰρ οὐδ' ἔνεκα ἐμνήσθην αὐτοῦ, ἐξῆ μὲν ἔτι ὁ Τόξαρις, ὁ Ἀνά-
 χαρισὶς δὲ . . . cont. Knox 254 Pind. Ol. I 8 μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα
 φέρτερον ἀδδάσμεν. 255 σωπῆ v. supra 102

[ἐ]γ τοῖσ[ι] φήλλοις ταῦτα τινθυρίζουσαι
 πάλαι κάθηται κωτίλ[αι] σ' [ἐν]εδ[ρ]εῦσαι·
 „τίς δ' εὔρε δάφνην; γαῖα . [.] . . . [. .]ς [

260

Fol. Vr

ὡς πρίνον, ὡς δρῶν, ὡς κύπειρον, ὡς ὕλην.
 τίς δ' εὔρ' ἐλαίη(ν), Παλλάς, ἡμας [ἤρι]ς[ε]
 τῷ φυκιοίκῳ κῆδίακας' ἐν ἀρχαίοις
 ἀνήρ ὄφισ τὰ νέρθεν ἀμφὶ τῆς Ἀκτῆς.
 ἐν ἡ δάφνη πέπτωκε. τῶν δ' ἀειζῶων
 τίς τὴν ἐλαίην, τίς δὲ [τ]ὴν δάφνην τιμᾶ;

265

SCHOL. 258 in marg. recto ὀξ[ε]α κράζουσαι (suppl. Diels)

ΕΔ

ὈΡΝΙΘΕC pap. <ὠ>ρνιθες Pf. = αἱ ὄρνιθες 259 . . C . . . ΕΥCΑΙ
 ante ΕΥ Γ Τ Ρ vel Φ post ΕΥ CΙΝ vel CΑΙ suppl. Crus. Schm.
 κωτίλ[οι]ς [ἀφειδ]εῦσαι Platt κωτίλ' [ῶ]ς [μ]ε δ[ῆκ]οῦσαι A. [ἔς] σ[ε]
 δισκ]εῦσαι Diels 260 δ' del. A. et suppl. [χῆλιος κῶμβρος] [πάμφορος
 μῆτηρ] e. g. suppl. Ellis [τῆνδ' ἐφίτου]σ[ε] Schm. Fol. Vr in
 marg. sup. pag. num. P9B (= 192) 261 in marg. recto πεύκην (var.
 lect. ad ὕλην) post 261 quattuor versus om. m. pr., quos add. in marg.
 sup. corrector 262 τίς corr., sed. τίς δ' m. pr. 266 v. infra ελαίη pap.

corr. Hu. · [ἤρι]ς[ε] suppl. Wil: 263 Φ[Ω]Κ corr. m. rec.² κῆδί-
 κας' ἐν ἀρχαίοις recte dist. Diels κῆδίακας ἐν ἀρχαίοις Wil. ὠρχαῖος

Platt 265 πέπτωκεν pap. corr. Hu. 266 TIC [Δ' ΕΥΡ'] cf. 262

258 τινθυρίζειν novum cf. τονθορύζειν, τονθρούζειν, τανθαρίζειν
 κτλ. 259 v. infra 277 κωτιλίζειν et Babr. 95, 87 κωτιλλουσα 262 sqq.
 cf. Schol. A P 54 = Call. fr. 384 Ποσειδῶν καὶ Ἀθηναῖα περὶ τῆς
 Ἀττικῆς ἐφιλονεῖκον· καὶ Ποσειδῶν μὲν ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως τῆς Ἀτ-
 τικῆς κρούσας τῇ τριαίνῃ κῆμα θαλάσσης ἐποίησεν ἀναδοθῆναι, Ἀθηναῖα
 δὲ ἐλαίαν· κριτῆς δὲ αὐτῶν γενόμενος Κέκροψ ὁ τῶν τόπων τῆς Ἀτ-
 τικῆς βασιλεὺς τῇ θεῷ προσέειπε τὴν χώραν εἰπὼν ὅτι θάλασσα μὲν
 ἐστὶ πανταχοῦ, τὸ δὲ φυτὸν τῆς ἐλαίας ἴδιον Ἀθηναῖας. ἡ ἱστορία παρὰ
 Καλλ. v. infra 34 (Hec.), 26 263 φυκιοίκος novum cf. Ποσ. φύκιος
 Dittenbg. Syll. II² 615, 9 = III³ 1024 264 ἀνήρ ὄφισ τὰ νέρθεν = Cecrops
 cf. Aristoph. Vesp. 438 Apollod. III 14, 1 Nonn. 41, 58 sqq. ἀρχε-
 γόνου . . . ὀφιώδει . . τάρσῳ, νέρθε δράκων (Pf.)

δάφνην Ἀπόλλων, ἥ δὲ Παλλὰς ἦν εὔρεν.
 ξυνὸν τόδ' αὐταῖς, θεοὺς γὰρ οὐ διακρίνω.
 τίς[ις] τῆς δάφνης ὁ καρπός; ἐς τί χρήσωμαι;
 270 μῆτ' ἔσθε μῆτε πῖνε μῆτ' ἐπιχρίση.
 ὁ τῆς δ' ἐλαίης ἔαδε πολλ(αχῆ) μάσταξ,
 ὡς σ[τέμφυλο]ν καλεῦσιν, (ῆ)ν δὲ τὸ χρεῖμα
 ἐν[ῆ, κολ]υμβά[δ'], ἦν ἐπα[. . .]χῶ Θησεύς.
 [τὸ δ]ε[ύ[τερ]ον τίθημι τῇ δάφνη πτώμα.
 275 τεῦ γὰρ [τὸ] φύλλον οἱ ἰκέται προτείν[ο]υσι;
 τὸ τῆς ἐλαίης. τὰ τρί' ἡ δάφνη κεῖται.“
 „φεῦ τῶν ἀτρύτων, οἷα κωτιλιζουσι·
 λαιδρῆ κορώνη, κῶς τὸ χεῖλος οὐκ ἀλγεῖς;“

267 N in εὔρεν add. corr. 268 ξυνὸν disp. Murray ^ΛΛΥΤ[^Ο]IC
^Ω ^C ^Ε
 pap. 269 ΧΡΗΣΟΜΑΙ 270 ΕΘΕ ΠΕΪΝΕ ΕΠΙΧΙΧΗC corr. Platt
^{IT}
 271 ΠΟΛΛΕCΩ pap. C fort. deleta, inter I et T pap. rupta,
 πολλ(ἀκίς) vel πολλ(αχῆ) prop. Wil. ap. Kapp, Call. Hecal. fr. p. 4
 πόλλ· ἔτω Diels 272 sq. suppl. Diels ΩCΕ[pap. AN pap. corr. Pf.
 273 ΕΝ[vel ΕΜ[vel ΕC[ΒΑΝ? vel ΒΑ? post ΕΠΑ legi potest
 Φ vel ΛΤ (Hu.) ἐπά[σατο] Di., sed tribrachys in quarto pede alias
 non admittitur; ἐπῆ[σθε] conii. Pf. ἐσ[τιν κο]λυμβά[ν] ἦν ἐπά[λτο Murray,
 coll. Bacchyl. XVI 82 sqq. πόλλ' ἔσω μάσταξ, ὡς ἔνθεσι]ν . . . ἀν
 (= ἀνά) . . . ἐν[ών, κολ]υμβά[ς], Ellis ὁ τῆς ἐλαίης (ῶ)δε πολ(ύβοτος)
 μάσταξ ὡς π[ολλά μι]ν καλεῦσιν· ἐν δὲ τὸ χρεῖμα ἐν [τῇ κορ]ύμβη [τ]ῆν
 ἐπά[σατο] A. πολλ'· εἶ τω (contra rem metricam!) μάσταξ, „ὡς
 ε[ὔστομο]ν καλεῦσιν· (ῆ)ν δὲ τὸ χρεῖμα ἐσ[ση, κολ]υμβά[ς], ἦν ἐπά[λτο]
^{II}
 κῶ Θ. Schm. 274 sq. suppl. Hu. 276 ΕΛ[Λ]ΑC ΤΑΤΡΕΥ pap.
 277 in marg. sinistr. signum post 278 scriba quattuor versus prae-
 cedentes repetivit propter homoeoarcton 275 et 279

272 sq. C. iam antea in cena ab Hecala Theseo proposita olivarum
 genera enumeraverat cf. Athen. II p. 56c = fr. 28 Kapp et ibid. p. 4
 adn. 7 γεργέριμον πιτωρίν τε καὶ ἦν ἀπεθῆκατο λευκὴν εἰν ἀλί νήχεσθαι
 φθινοπωρίδα 274 et 276 cf. Aristoph. Ran. 1269 δύο σοι κόπω,
 Αἰσχύλε, τούτω et 1272 τρίτος, Αἰσχύλε, σοι κόπος οὔτος (Thiele, Herm.
 46, 378) cf. Bekker, Anecd. Gr. I 114, 22 (Antiatticista cf. Meineke,
 CGF IV p. 593) τριαχθῆναι· λέγουσιν οἱ παλαιστρικοὶ ἀντὶ τοῦ τρίς
 πεσεῖν (Pf.) 277 κωτιλιζειν novum cf. supra 259

„[τεῦ γ] ἄρ τὸ πρέμνον Δήλιοι φυλάσσουσι;
 [τὸ τ]ῆς ἐλαίης, ἢ λ[όχους]ε τὴν Λητώ
 [τὴν θ³] οἱ πολῖται κ[αλλιού]σι τῷ δήμῳ
 [ξένων] αταν οὖν ε. . ερ. . ινη δάφνη,
 [ἦθεῖς]α θαλλῶ καλλίνικος ἡλαίη.
 [.] . φαιεν τε κῆπὶ τὴν ὄπλων
 [.] . τέρην τιν' αἰνεῖται
 [.] λίκου τε κοῖ μάντις
 [.] γ οὔτε πια[ί]νεις
 [ἅπαντα πίπτειν ταῦτά φ]ημι τὴν δάφνην.“
 ὡς εἶπε, τῇ δ' ὁ θυμὸς ἀμφὶ τῇ ῥήσει
 ἤλγησε· μέζον δ' ἢ τὸ πρόσθεν η[ὔχης]εν
 [φεῦ] φεῦ τὸ λοιπὸν εἰκό[ς] ἔστ' ὄνου τ. [. .] .
 [β]άτο[ς] τι[ς] ἢ χύτ' εἶχε [κ]άστ[ρ]αφῆ φύλ[λ]α

280

285

290

279 suppl. Hu. 280 ΗΙΚ[vel λ vel Η, spiritus incertus λ[όχους]ε
 Platt Schm. = obstetricare κ[αθεῖς]ε Wil. 281 suppl. Pf.]C[vel]T[
 [φρουρ]οι πολῖται κ[αὶ μέλει]τι τῷ δήμῳ A. 282 μενη legi non potest
 (Hu). [ξένων] ἀ(κ)αν οὖν ἐ[ξ]ερ[ήρι]ε(φ)' ἢ δ. Diels, sed v. infra 288: ad
 finem orationis melius quadrat haec sententia 283 suppl. Pf. [κῆναντ]α
 Diels [πλακεῖς]α vel [πλεχθεῖς]α Platt [τούτων]· ἄ(γ)αν οὖν
 <δ>[στ]έρ[ησ]εν ἢ δάφνη [ἦθεῖς]α θαλλῶ· A. 286 sq. οὔτε . . . οὔτε?
 Θ Μ

287 suppl. Hu. 288 φ]ημι Hu. cett. suppl. Crus. 289 ΜΥΘΟC pap.
 Λ Γ Ε

290 ΗΓ· ΗC pap. m. pr. fort. ηγρησ vel ηστησ correct. suprascr.
 ηλγησε ἔζησε Ed. Schwartz <ψ>δησε con. Wil. et in fine versus
 suppl. ἤ[λγησ]εν η[ὔχης]εν Crus. Pf. η[ὔδης]εν Schm. <ᾶ>[ν γρόξ]-
 <αι> A. 291 εἶ κο[τ'] vel εἶχο[ν] Hu. [κοῦ]κ εὔ τὸ λοιπὸν εἶχον
 (εἶπον?), ἔστ' ὄνου π[οίη] (πύξος?) tentavit Crus. [ζῆν] φεῦ τὸ λοιπὸν
 εἰκό[ς] ἔστ' ὄνου τ[άξι] vel ὄνου <ν> τ[άξι] Diels (coll. prov. ὄνος κάθου)
 „[τό]φου· τὸ λοιπὸν εἰκό[ς] ἔστ' ὄνου<ς> [ψάλλειν]“ Schm. „[φεῦ] φεῦ“
 τὸ λοιπὸν εἰκό[ς] ἔστ[ι]ν· οὐ [μέντοι] A. [φεῦ] φεῦ· τὸ λοιπὸν εἰκ[ά]σ[τ']
 ἔστιν οὐ <π>[όρρω] (= εἰκάσαι) Knox 292 . ΛΤΑ . [.] . C vel P pap.

279 sqq. cf. hy. IV 322 πρέμνον ὀδακτάσαι ἀγνὸν ἐλαίης χεῖρας
 ἀποστρέψαντας et schol. 280 cf. hy. IV 262 γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης,
 hy. Delph. III 6 sqq. et Crus. p. 74 sq. 289 cf. Babr. 95, 36 ὡς εἶπε
 κερδῶ, τῆς δ' ὁ νοῦς ἐχαυνώθη 292 sqq. cf. Aesop. 385 Halm 'Ροιὰ
 καὶ μηλέα περὶ εὐκαρπίας ἤριζον· πολλοῦ δὲ τοῦ νείκους ἀναφθέντος

ἔλεξεν, ἦν γὰρ οὐκ ἄπωθε τῶν δένδρων·
 „οὐκ, ὦ τάλαιναί, παυσόμεσθα; μὴ λίην
 295 γεν(ώ)μεθ' ἐχθραί, μὴ λέ[γ]ωμεν ἀλλήλας
 ἄνολβ' ἀναί[δέως], ἀλλὰ ταυτο . . μ . γα .“
 τὴν δ' ἄγρι[ο]ς φανεῖσα ταῦρος ἡ δάφνη
 ἔβλεψε καὶ τάδ' εἶπεν· „ὦ κακὴ λώβη,
 ὡς δὴ μί' ἡμέων καὶ σύ; μὴ με ποιῆσαι
 300 εὐ(θη)κτον· ἦ γὰρ γειτονεὺς ἀποπνίγεις.
 [σὺ δὴ τι]ς; οὐ μὰ Φοῖβον, οὐ μὰ δέσποιναν
 [μὴ σ]υμβαλο[ῦμεν, σ]εῦε, [μὴ] μ' ἀποκτ[είνης].

in fine ΝΛ suppl. Crus. [ἀ]λλὰ [βάτος] A., sed dactylum in primo
 pede admittere non videtur C. 293 ΛΠΩΘΕΝ pap. corr. Hu. 294
 ΛΕΙΗΝ pap. disp. Wil. λείη A. χλεούη vel λάσθη coni. Housm.
 295 ΓΕΝΟΜΕΘΕΧΘΡΑΙC pap. corr. Hu. ΜΗΔΕ vel ΜΗΛΕ
 interstitium inter Ε et litteram praecedentem et fort. vestigia elisionis
 μηδὲ [φ]ῶμεν prop. Wil. μὴ λέ[γ]ωμεν Hu. fort. μηδ' ἐ[ρ]ῶμεν Hu.
 assentientibus A. Platt 296 suppl. Platt ante ἀλλὰ Ε vel Θ vel C post
 ταυτο hasta fort Ν ultima littera Λ valde incerta, antecedit Μ Ν
 vel Λ ἄνολβα· ναί Hu. [Ζῆν'] suppl. A. ἄνολβ' ἀνά(ρ)[σι'], ἀλλὰ
 ταυτο[αί]μ' [ο]ῖα Crus., sed tres elisiones in uno versu nunquam
 invenies apud Call. ταυτο[ν ἀ]μ[π]ν[έ]οιμεν Diels 297 ἀγρί[ω]ς
 <μ>ανεῖσα ταῦρος <ῶς> coni. Platt τὴν δ' ἄγρι', [ῶ]ς φανεῖσ'
 ἄτα(κ)τος, A. sed cf. ταυρηδὸν βλέπειν Aristoph. Ran. 804 Plat.
 Phaed. 117 B (Eur. Med. 92 ὄμμα νιν ταυρομένην) etc. 299 post σύ
 punctum interrogationis recte posuerunt Crus. A. Knox potius ποιῆσαι
 (Kühner-Gerth II 2, 20 sqq.) quam ποίησαι (sed cf. Leaf ad Δ 410)
 300 ΕΥCΤΕΚΤΟΝ super prima littera Ε fort. alia littera superscripta
 εὔστεκτον novum = „tolerant“ Hu. εὔστοργον legi non potest εὐ(τα)-
 κτον coni. A. εὐ(θη)κτον Knox (coll. Paul. Silent. Ecphr. 1005 εὐ-
 θίκτοισιν ἀνέμβατος ἔχγεσιν ὀργῆς) „ne iratam me feceris“ 301 suppl.
 Crus. [οὐκ ἐλπί]ς Diels [ἦ δ' αὐθί]ς· scil. βάτος perperam A. 302
 [μὴ σ]υμβαλο[ῦμεν Pf. cett. suppl. Crus., qui falso propos. [σοί
 σ]υμβαλο[ῦμαι] etc. [ῶς σ]υμβαλοῦμεθ'·] εὐ(θὺ δὴ] μ' ἀποκτ[είνειν]
 Diels

βάτος ἐκ τοῦ πλησίον φραγμαῦ ἀκούσασα εἶπεν· „ἀλλ', ὦ φίλαι, παυσώ-
 μεθά ποτε μαχόμενοι“ (Pf.)

Fol. VI v

[.....]αιε . . . δ . [
 [.....]υρα και γραφ[
 [.....]υνονε . . . οβρ . [305
 [.....] . και . [.]γοισε[
 [.....]ε κην πάθη κ[
 [τὰ νῦ]ν δὲ πολλήν τυ[φεδῶνα λεσχαίνεις]
 [.....]οις ἀμ[ί]σθου . . [
 [.....] . . [.]νκα . . ε . [310
 [.....] οὐχὶ μόνον ἐξή[
 [.....]υς τραγωδοὺς ἀλλὰ κο[
 [.....]π]εντάμετρον οὐχ ἄ . . . | [.....] . ν
 [.....] | [.....] . ε[κ]ρουσε
 [.....]τερῶν . . ραρ[.] . . [.....]ουσι 315
 [.....] . . ρος . . λον λ [.] . . αι κ[έ]ρδος
 [.....] . . ν γὰρ ἐντελὲς μεχρ . [.]μαι
 [.....] . τα γ' οἶνον και χ νεπλάσθη
 [.....] φέρη μὲν δε . . α γὰρ . [.] κείνους
 [.....] . ας ἠγάπησαν αἱ τα . . . αυτη 320
 [.....]α]οιδὸς ἐς κέρας τεθύμωται

Inter fol. V et VI unum vel duo folia deesse censet Hu. p. 21; cum superiore folii parte perierunt octo fere versus, fort. fr. I (v. infra) huc pertinet 304 ultima littera fort. Φ 307 πάθη Hu., sed v. 308 308 suppl. Wilamowitz (Sitz.-Ber. Preuss. Akad. d. Wiss. 1918 II 1142, 1) ex Herodian. II p. 914, 23 L. = Call. fr. 98b τὰ διὰ τῶν ἡδων και εδων . . . διὰ τοῦ ο τὴν κλίσειν ἔχει· τὸ γὰρ παρά τῆ Κυρηναίῳ· τὰ — λεσχαίνεις ἔνεκα τοῦ μέτρου τὸ ω ἐφύλαξεν (cf. Choerob. Gr. Gr. IV 1, 317, 27) 309 ἀμ[ί]σθου Hu. (vix ἀμόθου) de Musa mercedem non quaerente? v. 316 κέρδος 324 παλίμπρητος et fort. 357 cf. etiam infra fr. 29 (77 Schn.) 311 — οὐχὶ μόνον tribrachys in secundo pede admittitur cf. 122 et nr. 10, 12 μο(ῦ)νον si recte proposuit Wil., in fine η legi non potest 313 suppl. Hu. cf. 366 in fine vv. 313 et 314 non procul dubio folii fragmenta coniunxit Hu. 315 [παλαι]τέρων [γὰ]ρ ^{ΛΕ} ἀρ[παγήν e. g. Pf. 316 suppl. Hu. 317 ΕΝΤΕC pap. 321 suppl. Hu.

321 cf. Eur. Bacch. 743 ταῦροι δ' ὄβρισταὶ κὰς κέρας θυμούμενοι (Hu.) cf. Verg. Georg. III 232 = Aen. XII 104 irasci in cornua discit (Pf.)

[. . . .]ν αοιδαὶ καὶ μέλη . . ταπυγ . η[. .]
 |.] . ὀ [.] . ηται τὴν ξένην ἀνακρίνει
 ἦν δοῦλον εἶναί φησι καὶ παλίμπρητον,
 325 κα[ι] ταῦτ' ἐρεῖσα ατον βραχιον μ(ὀ)ζει
 ὥστ' οὐκ ἄρ . . [.] . ιχ κρ[.] .
 φαύλοισ ὀμι[λ]εῖ[ς, κρήγυα]ι π[α]ρέπτησαν
 καῦται τρομεῦ[σιν μ]ῆ κακ[ῶς] ἀκούσωσι.
 τοῦδ' οὐνεκ' οὐ . [.] . . [.] . ιμην
 330 ἕκαστος ἄκρο[ι]ς [.] κνίζει
 ὡς τῆς ἐλαίης [.] κητη
 μηθ' . [. .] . εχθ' [.] . . [. .] εἰδώς
 οὔτ' [ἐς . . .] . κα γου . [υ]σι συμμ(ε)ίξας
 335 Ἔφεσον ὄθεν πῦρ οἱ τὰ μέτρα μέλλοντες
 τὰ χολὰ τίκτειν μὴ ἀμαθῶς ἐναθόνται.

Fol. VI r

[.] . . [.] γ . [.]

X

322 ΤΑΠΥΓΪ pap. Γ fort. transducta 325 ΕΡΕΙΣΑ valde incertum, fort. ΕΡΕΙΝΤ ἐρεῖσα . . Hu., sed caesura aut post ερεῖσα aut inter α et τον βραχίον? dissylab. (de ι brevi cf. Schulze, Quaest. ep. 300 sq.) ΜΟΙΖΕΙ pap. corr. Hu. cf. Mayser, Gramm. d. gr. Pap. p. III et supra v. 71 in fine ἕΟΝ (μειζον?) vix legi potest.; ingeniose coni. Diels βραχιον(α) glossema in textum irrepsisse et scripsit ἐρεῖσα[ς κρ]ᾶτ' ἀν' [ἀγκάλην] 326 sq. ὥστ' οὐκ ἄρ' [ἔρnis οἴκε κοψ]ι-χ[οις ἄ]κρ[ος] | φαυλοῖς ὀμι[λ]εῖ[ν κεῖ τυχὸ]ν π. tentavit Diels 327 ὀμι[λ]εῖ et π[α]ρέπτησαν suppl. Hu. cetera Crus. 328 suppl. Hu 329 post Κ in ουνεκ fort. signum elisionis, littera Ν atramento nigriore rescripta 330 suppl. Hu. 331 [ἔρνε' ἢ νεκροῦ] κῆτη Crus. vix recte 333 ἐς suppl. Hu. coll. 347 υ]σι suppl. Pf. coll. 345. νοῦ[ν ἔχ]ο]υσι Diels 335 ΜΗΑΜΑΘΩC pap. μῆ' μαθῶς Hu., sed cf. quae annotavi supra ad v. 99 et quae in universum disputavit Crus. Herond. ² praef. XXII sq.

325 cf. Hesych. v. μύζει· θηλάζει, λείχει, πιέζει 334 sq. ad Hipponactem Ephesi natum alludit, quem choliambum invenisse plerique tradiderunt, e. g. Hephaest. p. 17 Consbr. cf. Herond. VIII 78 μεθ' Ἰππώνακτα τὸν πάλαι [κλεινὸν] [τ]ὰ κύλλ' ἀεῖδειν Ξουθίδαίς ἐπεισοῦσι 335 μὴ ἀμαθῶς haud illepide cf. Menand. Cithar. 47

[.....] γ[
 [.....] . . αι . . . [.]
 [.....] . γις πλεῦσαι
 [.....] . αλο[υ.] . νηρ θ . . . [340
 [.....] υτη . δ Μίμν[ερμος]
 [.....] δ . τιχ . ουκο[
 [.....] δ[.] πηνε[
 [.....] . μπολ . . υ . [.]
 [.....] σπ[.] υσι συμμ(ε)ίξας 345
 εκ . . ρ . | θεῶ μα . [.] σσεσ αμ[ε[
 οὗτ' ἔς | [.] εἰω [.] . . [.]
 Ἐφεσον ὄθ[εν πῦρ] οἱ [τ]ὰ [μέτ]ρ[α] μέλλ[οντες]
 τὰ χωλὰ τίκ[τειν [μ]ή ἀμαθῶς ἐναύ[ονται].
 ἀλλ' εἴ τι θύμ[βρο]ν εἴτε κ]ἄστέρα πνεύσ[η]
 εἴτ' οὖν ἐ[πέων] ἀρχαῖον ἔι(θ') ἀμαρτη[ρόν], 350
 τοῦτ' ἐμπλέκο(υ)σι καὶ λαλ(ε)ῶσ[ιν ἄλλ' ἄλλως]
 Ἴαστι καὶ Δωριστι καὶ τὸ σύμμ(ε)ιχ[τον].
 τ[εῦθ] μέχρι γ[νώ]μα καὶ φίλοις [π]εθῆσ[ουσι]
 κ[αὶ] νοῦν ἔ[χουσι]ν ἐγγέουσι τὴν [μειξίν] 355
 ω εἰ νέου δὲ τηνίχ' ἦψα . . . μ[έτ]ρου]
 γν . δὴ τις ὡς ὕπι . . . [.] λα Μοῦσαι
 οὐ[κ ὦ]ν[έον]ται κα[.] . [.] . [.] γν . . . μ[.]

341 suppl. Crus. 345 exitus = 333 346 sq. fragmenta folii ab Hu. dubitanter coniuncta v. supra 313 sq. 347 init. = 333 348 sq. = 334 sq. ab ipso poeta hi versus repetiti esse videntur, non scribae negligentia cf. supra ad Cyd. v. 85 sq. (Pf.) 350—356 suppl. Diels ἀλλ' εἴ τι θυμ[ὸ]ς ἰσχανᾷ μέγα (πέρα?) πνεῦσ[αι] εἴτ' οὖν ἔ(ρ)[ωτ'] ἀρχαῖον εἴτ' ἀμαρτη[μα] τοῦτ' ἐμ[α]ρταπλέκο(υ)σι καὶ λαλοῦσ' [εὐθὺς] temptaverat Crus. 350 ΓΑΚΤΕΡΛ pap. ἀστήρ Ἀττικὸς herba = βουβώνιον Diels 351 Εἴτ' ἈΜΛΡΤΗ[pap. ἀμαρτ(υ)[ρτον vel εἴ(θ')] ἀμαρτη[ρόν vel ἀμαρτη[μά Diels ἀ(ν)άρτητον = incompositum Platt 352 Π[.] ΠΛΕΚΟCΙ pap. ἐμπ[ε]πλεκόσι Hu. ἐμπέπλεκται Platt corr. Diels ἈΛΛΟΨ[pap. corr. Pf. 353 Ἴαστι dispexit Wil. Δωριστι satis certum καλοῖστι legi non potest 355 μειξίν suppl. Pf. 357 ΗΝ
 [.] ΔΗΤ[.] ultima littera ante lacunam (Ε vel Θ?) nigriore atramento rescripta aut correcta 358 suppl. Diels littera inter secundam et tertiam lacunam nigriore atramento rescripta

360 . α[. . .]αυ σ[.] . ρη ῥῆσις
 αμ [.] ην τεσπα[. . .]
 οὔτ' ἐλλύ[της . . .] . . [.] . ε τὰς Μούσας
 ω . κῆρ λ[.] . . μέτρον κόφας
 ἐν πα . . [.] . ν ἐρύχουσιν
 365 καλὰς λει[.] ἐν ῥεῦ[ν]ται
 τισ . μεν αὐ . [. . .] . δε . . . ερδ[. . .] η
 σὺ πεντάμετρα συντίθει, σὺ [δ' ἥρωα,
 σὺ δὲ τραγωδοῦς, οὗς μόνους] ἐκλήρω[σας·]
 δοκέω μὲν οὐ [κω]ς ἀλλὰ καὶ τ . . α . γράφαι

Fol. VII r

(Pentametri trochaici)

370 [.] γ γὰρ [.] βαινὸι πόλεις
 [.] χουμο[.] . οὔρεα βλέπει

361 post τελλ vestigia litterae Υ (Hu.) ἐλλό[της suppl. Pf. coll. Hesych. v. ἐλλότης· πλακοῦς τις et IGI III (Thera) 330, 179 θυέτω . . . ταῖς Μούσαις . . ἐλλότας ἐκ πυρῶν **364** Ν ante ρ satis certa ῥεῦ[ν]ται suppl. Hu. ad formam cf. Herond. V 19 δεῦμαι VI 77 ἐγχεῦσα **366** sq. suppl. Crus. in fine lineae 366 hasta l vel H (Hu.) **368** λ . . ΛΨΛι si γράφαι, quod legi potest, inter γ et litteram α praecedentem una littera scripta erat Hu. suppl. Diels οὔ[τι]ς (sc. nemo, opinor, haec vellet), ἀλλὰ καὶ τ[ἄλλ]α γράφαι suppl. Crus. Herond. ⁶ p. 77 contra legem metricam a Call. diligentissime servatam, ne quintus pes spondeus sit

Inter fol. VI et fol. VII quod ad eandem plagulam pertinet ad quam fol. V, minimum folium unum excidit, in quo iamborum finis et initium pentametrorum troch. scripta erant; hos cum iambis omnino non cohaerere, immo ad μέλη referendos esse coniecit P. Maas v. supra p. 10 **369—372** exitus versuum in fragmento abrupto superioris partis columnae alicuius, quod metri causa huc pertinere censuit Hu.; quot litterae in medio exciderint, non constat **370** οὐ ῥέα βλέπ(ο)ι? Pf.

366 sqq. Crus. contulit Herond. VIII 76 sqq. τί μοι κλέος, καὶ Μοῦσαν, ἣ μ' ἔπεα κά[μνειν ἔλ]εγ', ἐξ ἰάμβων ἣ με δευτέρῃ γν[ῶ]σθαι [λεψ]ς μεθ' Ἰπώνακτα et coniecit Call. hoc loco „ipsam Herondae artem uno scribendi genere contenti petiisse“.

De argumento nil constat; saepe Apollo inducitur, ad quem spectare videntur etiam 384 ἐβδόμη 431 γένειον ἀγνεύει τριχός

[.] μέσῳ κ . [τάς τε νήσους ἀλη . |
 [.] εὐρείης κ[] . . χθονός []
 [.]θετ' οὐχ ὑμῖν α[
 καὶ θέμεν καὶ πα[
 τῶν δ' ἀναξ̄ [ο]ῦδ' οἱ[.] . γ[375
 φαρμακο[. . .] . . ν ἀπο . . []
 ἔστιν οἴκ[.] . . . ἀφει[.]εγ λέγειν []
 καὶ ταφο[. .]ν κ[.] . ια γινώσκειν []
 φησὶ καὶ πατρὸς[.] . . υ κτείνειν ο[]
 τοῦνεκ' ἂν τη . [. . .]προν αι θεαὶ λ[380
 τῆσδε τῆς εὐχ[ῆς . .] . γαίσομαι . . []
 δοῦσα τῇ μικκῇ τι τη . . ηναιμε . []
 ἡνίκ' ἂν [. .] . [.]α τὴν γε . . . νηπ . []
 ἐβδόμηγ σ . [. .] . [π]ατρὸς κα []
 ἦ[με]νοι δ' Ὀλομπον ητ . . . [385
 ! [.] . τις πα . [] []
 τε . [. .] . α τιμῆς ἔστ[]λιπο . []
 Ζεὺς[.] πατὴρ οὐ φαῦλ [.] οκ[]
 πολλὰ τεχνήεντα ποικ[ίλ] . γλ[]
 παίχν[ια] Τριτωνίς ἤνεγκεν κόρη 390
 πολλὰ [. . . .]ου σ[κ]υλμὸς ἀρχένο[ς]
 ἔκ τε τῆς [.] . . ης ἀλδός []
 καὶ τὸ τυγ[χάνειν] . σ . []
 ἐ[.]πν . . . [. .]γν . []
 παίχνιο . [. .]γε . . . ες ἐκβαλλ[] 395
 μυρίην . [. .]γοῖα τιμήσε[.] ε . []

371 τάς τε νήσους si recte distinxit A., ἀλη legi non potest; corruptelam aliquam iam statuit Hu. 373 [ἐ]θετ' A. ὈΜΕΙΝ pap-
 375 et 379 suppl. Hu. 381 suppl. Hu. αἰείσομαι legi non potest, nam
 Call. hos pentametros inter thesin et arsin quinti pedis semper caesura
 discidisse videtur v. supra p. 10 382 ΤΗ vel ΤΕ; si τη, una littera
 ante ην deest 384 suppl. Hu. 385 ἦ[με]νοι prop. Wil. Δ' ΟΛ
 litterae atramento rescriptae 386 sqq. fr. 6^v si recte adaptavit Hu. ad
 v. 427, 6^r ad hos vv. pertinent 388 sqq. suppl. Hu. 389 caes. inter
 ποικ[ίλ]α? et γλ[] 390 ad formam ionicam παίχνια cf. Herodian. II 252,
 16 L. 391 suppl. Hu. ΙΟΥ vix recte 393 suppl. Hu. 395 sqq. frag-
 mentum cum finibus versuum huc pertinere censuit Hu. 396 τιμήσε[σ'] Hu.

ῥηδίως α[. . .] . [.]αιδ̄ . . . [. . .] ! . [. . .]
 πολλά καὶ [. . .] . [. . .] . η[. . .] . . .
 ἢ Σάβον μ[όν]αυ[λον] . . . ρ[.]λ . . . ε
 400 ο[ί]σι τῆς Μούσης [. . .] ηπεν δακρ .
 παιδὸς ἢ γυνή[. . .] ληιστη . [. . .]
 ἵππος ἄστρε[. . .] . . . υν κρο . . .
 κῶς ἔχω τάλ[. . .] . . . νε . . .
 πάντα κα[. . .] αι[. . .] . . . [.]ε . [. . .]ων
 405 ἐργάταις . [. . .] αισ . [. . .] οσοισι κυ[. . .]ν
 τας . [. . .] με[. . .] . φει . [. . .] ωσι [.]
 ὄν π[. . .] αυμο . [. . .] ἀλλήλοισ ἐνης

Fol. VII v

]οντ' ἔσω μ[ε] γαῶν τ . ὀ . [. . .] νη[. . .]
]ην ὄπολλον οὐδ' ἔσκε[. . .] . εὑ μερ[. . .]
 410]τοι Πύθωνος ἀρε[. . .]]σω . . [. . .]
]ματων ἐκειτ . [. . .]]γ πογή [. . .]
]ιπε . . . [. . .] εἴπ]ερ ἔστι σοι
]του γ' εἰ τρίπους
]ς οἱ δ' ὑπώροφοι
 415]ἐφ[. . .]ξω τ[ό]δε
] κοισιν αντο[. . .] . ιν
]ωδ' ἄλλην τινο[. . .] . ησ[. . .]ων
]φης, ὦ Φοῖβε, π . [. . .] νην [τ]έχνης
] . αιστε . . . ν . [. . .] . . . βολα

399 e. g. suppl. Pf. 400 sq. καὶ σέσ]ηπεν δακρ[ύοις] | παιδὸς ἢ γυνή suppl. A. contra legem Porsonis 401 ΓΥΝΗ vel ΓΟΥΝΗ? 402 σ]ὺν κρό[τφ] Pf. 403 τάλ[αινα A. 404 sqq. parvum fragmentum cum]αι [etc. finem columnae alicuius continens bene ad h. l. quadrat; numerus litterarum perditarum indicari non potest (Hu.) 406 ante φει vestigia supra lineam ad 408—412 v. supra 369 sqq. 408 Μ[Ε]ΛΛΩΝ metri causa legi non potest [ἡ]γαγ]ον τ' suppl. A. 409 ἔσκε[ν Hu. 412 suppl. A. vix recte v. infra ad 428 ἔστ' ἕσος? Pf. 415 ἐφ[θέγ]ξω suppl. A. mulier loquens (?) Apollini quae antea promisit in memoriam revocat (cf. hy. IV 265 ἐφθέξαο τοῖον Pf.) 418 suppl. Hu. 419 "Ηφ]αιστε? Pf.

]α χρυσὸν μεγ[. . .] . . κύνες 420
 ὄθεν μύρμηκες . [.]σι πτεροῖς
]λυσίς καὶ φαῦλον οἰκῆσει δόμον
]ς ἀρχαίους δ' ἀτιμῆσει[. . . .]ς
] . σιν κακῆν δ . . . [.] . υ . α . αι
] . . ντες ἀνθρωποι πόνω 425
]αῖς . [.] . εστον κα[.τ[. . .] + fr. 6v
]νήτους | στρεῖν δοτ . [. . .]
]ερ[.]μ . . [.] . . κριθωμένην
]νπ[. . . πᾶ]ν ἀμαυρώσει χρ[ό]νος
] . τα[.] παιδὶ καλλίστη δόσις 430
]ον γένειον ἀγενέει τριχός
 λ]όγοι[ς] χαίρωσιν [.]ρπα . [. .] . .
]τρων . . [. .] . [. . . .] . [. . .] πόδας
] . . . η . [. .] . [. . .] . . . [. . .]ις
] . τ . μπα σμ . . . [. .]ας 435
] . γ σε νύμφη . . δ . . [. .] .
] . σ . οἷσιν ἤξεισιν ὄσ[. .]
]π[. .] . νικάτω τα[. .]
] . [.] εδ . . . [. .]εον
] . ις . . αγ[. .] . . ρος 440
] . ευρ[. .] . η
] . λλ . [. .] . .

. . [. .]
 . . δ[. .]
 οἶ δ' ε[. .]
 ων . [. .]
 τ[. .] . [. .]
 τέξ[ο]μαι[. .]
 εἰκ' ἀνάξ η[π[. .]
 α το . π[. .]

423 ἀτιμῆσει [θεοῦ]ς Pf. ἀτιμῆσει[ς φίλου]ς A. **425** ΠΟΝΩ
 vel ΠΟΛΙC legi potest **426** sqq. v. supra ad 386 **428** κριθωμένην Pf.
 med. pro act. (cf. κριθῶν πῶλος Aesch. Ag. 1641 Wil.); nulla vocabula nisi
 duarum vel quattuor (414) syllabarum in versus clausula ponuntur κριθῶ-
 μεν, ἦν Hu. **429** πᾶ]ν suppl. Pf. **430** ἐς]τα[ί suppl. A. **431** αἶσι τὸ

σ]δν suppl. A. **432** suppl. Hu. **437** Οἷ]Ν pap. **440** suppl. Hu.

420 sq. Wil. cont. Herod. III 102 ἐν δὴ ὧν τῇ ἐρημίῃ ταύτη καὶ
 τῇ ψάμμω γίνονται μύρμηκες μεγάθηα ἔχοντες κυνῶν μὲν ἐλάσσονα,
 ἀλωπέκων δὲ μέζονα . . . οὔτοι ὧν οἱ μύρμηκες ποιούμενοι οἰκῆσιν ὑπὸ
 γῆν ἀναφορέουσι τὴν ψάμμον . . . ἣ δὲ ψάμμος ἡ ἀναφερομένη ἐστὶ
 χρυσίτις **429** cf. Simonid. fr. 4, 5 B. οὐδ' ὁ πανθαμάτωρ ἀμαυρώσει
 χρόνος (Pf.) Soph. fr. 868 N.² **431** cf. hy. II 36 sq. (Pf.)

	ὦν χοροῖς . . . [ἀρ]χὲ καὶ τροφῆ,
	Κρήσιον κλ[ύδωνα]αι πέρι
445	θῆσῃ[.] . [.] . . []ει κατ .
	χρῆ καλῶ[. . .]ω[.]τερ[]αθα . [] . . τεω
	τοῦτον . . . [ἴ]πτον[] . σοδ . . []
	ωγ . . η . . τισῶν τις . []κ' ἐντ . []ο[

fr. 1^r

450]γαῖ . . [

] . . . ε[

] . [.] . κ |

] . [

] . [

- - - -

fr. 1^v

455] . σαιπολ[

] . καὶ λε[

]εις βου . [

]λε[

]φ[

- - - -

fr. 2^r

460] . υσ̄ .

]λα

] ἄγγον

] . . .

- - - -

fr. 2^v

465] [

] χρίσιγ [

]σες εἰπ[

] χρῑε σα . [

]ητ̄ . . η . [

- - - -

fr. 3^r

470] . . [

] . [

]ο [

]γα . [.]εχ[

- - - -

fr. 3^v

475] . . [

]δο[

]ε . [.]θ̄ . [

]η . [.]επο[

] . [.]ισ̄ . [

- - - -

443 sq. suppl. Crus. 447 suppl. Hu. versuum numerus subscriptus est ΜΑ 449 sqq. folii pars superior, fort. f. VI (non VII) 461 ΛΓΝΟΝ pap. 466 ΧΡῙΕ pap. 468 m. posterior add. aliquid

fr. 4^r

]- . . [.] . [
] . λο . . . ρ[
] ! λ' ο [. .] υ δ . [

480

fr. 4^v

] [
] υ σε τη η [
] . . . [

fr. 5^r

] ε ι η [
] γ ά ρ η λ [
] ε ρ ος α [

485

fr. 5^v

] . ! . . [
] ν μ ο γ [
] ! μ ι χ [

fr. 6 v. supra 387 et 427

fr. 7^r

] α . [.] . ν
] . . [

490

fr. 7^v

] . π α [
] . . π ε ι [
] η [

fr. 8^r

] . ! σ . [
] . [

495

fr. 8^v

] . . [
] . [

fr. 9^r

] . [
] . ε . [
] . . γ ε [
] . . [

500

fr. 9^v

] . θ [
] μ . [
] γ υ γ η [
] ο ν ε [

505

488 fort. suppl. e schol. T E 172 = Call. fr. 98 d 1 Schn. infra
 23 λίχνος εἰμι κ[αὶ τὸ πεύθεσθαι] Pf. 489 atramento rescriptus
 494 sq. . . . !C fort. inversum . ΩΟ[

fr. 10^r

]-τοι .
] . . ει .
] . ειδ . [

510

fr. 10^v

] . . [
]ητιωπ[
]υσον αις[
]μηγ[

fr. 11^r

]δεσω[
]τεῖ . . λογ . [
 515 [β]ούλεσθε ῥέξω [
 [σ]ὸν θεοῖσι καὶ . [
 [. .]ν . [
 [. .] . . [

520

fr. 11^v

]κεπο[
 Διω]νύσου
]ς Ἀπόλλωνος
] . εἶτε
]ε

fr. 12^r

]ο . [
 525]οχ[

fr. 12^v

] . μ [
]ιντ[

fr. 13^r

] . π[
]εν[

530

fr. 13^v

]πιογα[
]ται . . [

fr. 14^r

] . [
] . [

fr. 14^v

]μη[

515 sq. suppl. Hu.
versuum

520 suppl. Hu.

528 sq. fort. initia

fr. 15^r

535]εἰσα . εὐ . [
]αν ἔμδος θ . [
]ε μὲν ἰκ . [
] . . γουζ ν[

fr. 15^v

] . . . εγ[
 540] . στρον . [
]ης γ . . [
 λ]αβε[τ]γ . [

fr. 16^r

]ρα . [
] . υ . [

fr. 16^v

545] . . [
]εγ[

fr. 17^r

ελ[
 ητ[

fr. 17^v

vacat

fr. 18^r

] . . [

fr. 18^v

550]εἶ[

fr. 19^r

]χ . [

fr. 19^v

]εη[

fr. 20^r

] . . [
] . [

fr. 20^v

555]κ[

10. PAP. OXYRHYNCH. 1363

B. P. Grenfell et A. S. Hunt, *The Oxyrhynchus Papyri XI* (1915) p. 90—92 (cum imagine phototypica in tab. VI) Papyrus reperta Oxyrhynchi a. 1905/6 asservatur adhuc Oxonii apud A. S. Hunt. Saec. II exeuntis vel III ineuntis p. C. —

Hoc iamborum fragmentum exiguum proxime accedere ad Pap. Oxy. 1011, Fol. VI (v. supra 9, 304—368) et sine dubio ad eandem carminis partem pertinere iam viderunt editores primi.

535—542 fort. non ad hanc papyrum pertinent; atramentum et linearum interstitia similia, sed litterarum magnitudo et forma semel vel bis differunt 542 suppl. Hu.

[. . . .] . . β[
 [. . . . ὦ]γδρες οἱ νῦν [
 [. . . . κα]τηρύλησθ' οἱ με[
 [. . . .] τε Μουσέων κα[ι
 5 [ἐς τὸ πρ]ὸ τείχευς ἱρὸν [ἀλέες δεῦτε]
 [οὐ τὸν] πάλαι Πάγγχαιο[ν ὁ πλάσας Ζᾶνα]
 [γέρων] ἀλαζῶν ἄδι[κα βιβλία φήχει].
 [.]! γὰρ ἐντὸς οὐ[
 [.]ἀγη τις· ἢ πολ[
 10 [.]γτα βωμοί τ[
 [.]αι πρὸς Ἐιδην[
 [. . . . ἄν]δρες ὀκόσοι βο[
 [ἦτις τραγ]ωδὸς Μοῦσα λ[ηκυθίζουσα]
 [. φ]θόνος τις ἐμ[
 15 [.] δε καὶ τὸν ὄς χ[
 [.]γ ἐταίρηγ ἀτ[
 [. ἴ]αμβον ὅστι[ς

2 ἄ]γδρες Gr.-H., sed potius ὦ]γδρες cf. 3 et 5 Pf. 3 sq. suppl. Gr.-H. 5 sqq. suppl. Gr.-H. e Plut. Plac. philos. I 7 p. 880 E (Diels. Doxogr. Gr. p. 298) = Call. fr. 86 τὸν δὲ Εὐδήμερον καὶ Καλλ. ὁ Κυρηναῖος αἰνίττεται ἐν τοῖς ἰάμβοις γράφων — 5 ἱ]ΡΟΝ [vestigia spiritus asperi, fort. lenis (Hu.) ἀλέες Schol. Theocr. Steph. Byz. Tzetz. ἀλέες Plut. Choerob. 6 Π]ΛΓΧΑΙΟ[pap. χάλκεον Plut. χάλκειον Tzetz. corr. Bentley Παγγαῖον coll. Plut. Is. et Os. 23 p. 360 7 ΛΑΛΛᾶΖΩΝ pap. accentus gravis in paenultima magis ad ἀλαζῶν spectat, quod habent omnes codd. φύχει codd. Reiske φύχων Sext. Emp. φήχει Bentl. φῆχε Duebn. Bergk φήχων Schn. 10]ΝΤΛ vel]ΛΙΤΛ vel]ΛΙΤΛ pap. ΒΩΜΟΪ pap. 11]ΛΙ vel]Ν pap. 12 suppl. Gr.-H. 13]ΩΔΟΙ et in fine vix Λ, fort. Τ pap., tamen fort. suppl. ad schol. Saibant. in Hephaest. p. 230, 20 Consbr. = Call. fr. 98 c (Gr.-H.) 14 et 17 suppl. Gr.-H.

5—7 Schol. Tzetz. alleg. ad Il. Δ 37 (Cramer AO III 380, 14) 5 Schol. Theocr. VII 34 c Choerob. in Et. M. p. 59. 49 v. ἀλέες Steph. Byz. p. 300, 9. v. Ἡλιαία 6 cf. Némethy, Euhemeri rell. Budap. 1889 p. 73 sq. Wilamowitz, Textgesch. d. gr. Bukol. 171 sq. 7 Clem. Al. schol. ad Protrep. 18, 8 I p. 304 St. Sext. Emp. adv. dogm. III 51 II p. 225 Mutschm.

[. . . .] . ὡς τις τοὺς ν[
 [τὰ πεντ]άμετρα τοῖς [
 [.] ν ὅστις τῆ [20
 [.] π]ολλοὺς· ἐν[
 [.] ἄ]νδρες· ὡς [
 [.] ἐκ γῆς ἤλπ[ισ
 [.] μω]μεύουσι ν [
 [.]]ηστην πν[25
 [.]]ως μητο[
 [.]] καὶ γρ[
 [.] ἐ]ξαρκ[
 [.]]· μαι[
 [.]] δ[.]· [30

Reliqua iamborum fragmenta nondum in textu neque in adnotatione (post 118. 138, ad 160, post 217) allata breviter addam:

11. (75 a Schn.)

Strab. VIII p. 354 μέγιστον δὲ τούτων (sc. anathematum in Olympia positorum) τὸ τοῦ Διὸς ξόανον, ὃ ἐποίει Φειδίας Χαρμίδου Ἀθηναῖος ἐλεφάντινον — ἀνέγραψαν δὲ τινες τὰ μέτρα τοῦ ξοάνου, καὶ Καλλίμαχος ἐν ἰάμβῳ τινὶ ἐξέειπε. cf. Paus. V 11, 9 et C. Robert, Archäolog. Märchen p. 51, 2

12. (79)

Zenob. Ath. II 77 (= Zenob. vulg. I 31 p. 11 Gott.) Ἄρπαγὰ τὰ Κοννίδα (Κινάρου vulg. Hesych.) ταύτης μὲν μέμνηται Καλλίμαχος ἐν ἰάμβοις. Τίμαιος (fr. 57 a FHG IV p. 640 b M.) δ' ἔφη, ὅτι Κοννίδας (Κίνναρος vulg.) ἐγένετο πορνοτρόφος Σελινούσιος· πλουσιώτατος γοῦν ἐκ τῆς ἐργασίας γενόμενος, ζῶν μὲν ἐπηγγέλλετο τὴν οὐσίαν ἱερὰν τῇ Ἀφροδίτῃ καταλείψειν, τελευτῶν δὲ διέθετο οὕτως· ἄρπαγὰ τὰ Κοννίδα· ἀναγνωσθεῖσης δὲ τῆς διαθήκης ὁ δῆμος τὰς τε παιδίσκας καὶ τὰ χρήματα διήρπασεν. cf. Crusius, Philol. Suppl. VI 212 et quae ibid. satis incerta coniecit p. 285

19 suppl. Gr.-H. coll. 9, 313. 366 21 sqq. suppl. Gr.-H. 24
 suppl. Pf. 25 ante C etiam]ΕΙ]ΛΙ]ΛΙ legi potest 28 suppl. Gr.-H.
 29 supra lineam ante μαι fort. spiritus asper

13. (80)

Schol. Pind. Ol. VII 156 p. 232 Drachm. ἐν δ' Αἰγίῃ τὰ Αἰά-
 κεια· οἱ δὲ Οἰ[νώναια]· ἀμφορίτης ἀγών, οὗ Καλλίμαχος μέμνηται ἐν
 τοῖς ἰάμβοις. cf. Apoll. Rhod. IV 1766 et Et. Gen. Reitzenstein, Gesch.
 d. gr. Etym. p. 42 (e perditis in Apoll. Rhod. Arg. scholiis) v. ἀμφι-
 φορίτης· ὅτι ἐν Αἰγίῃ ἔδραμον περὶ τὴν Ἀσωπίδα κρήνην ὑδρεύσασθαι.
 ὅθεν καὶ (νῦν) (add. Reitzenstein) ἀγών ἄγεται ἀμφορίτης λεγόμενος
 παρὰ τοῖς Αἰγινήταις, ἐν ᾧ οἱ ἐκείνον (Reitzenstein ἐκείσε codd.) ἀγω-
 νιζόμενοι τοὺς κεράμους ὕδατος πεπληρωμένους κατὰ τῶν ὤμων ἀναλα-
 βόντες τρέχουσι περὶ τῆς νίκης, φιλονεικούντες κατὰ τὴν μίμησιν τῶν
 ἠρώων

14. (81)

Schol. Aristoph. Pac. 1067 εὐήθεις ζῶον ὁ κέφρος, οὗ μέμνηται
 καὶ Νίκανδρος (Alex. 166) καὶ Ἄρατος (916) περὶ τῶν διοσημείων δια-
 λεγόμενος καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἰάμβοις. Fort. in fab. Aesop. supra
 9, 160 sqq.

15. (82b)

Strab. IX p. 438 (Apollod. νεῶν καταλ.) Καλλίμαχος μὲν οὖν
 φησιν ἐν τοῖς ἰάμβοις τὰς Ἀφροδίτας (ἢ θεὸς γὰρ οὐ μία) τὴν Καστι-
 ῆτιν ὑπερβάλλεσθαι πάσας τῷ φρονεῖν, ὅτι μόνη παραδέχεται τὴν τῶν
 δῶν θυσίαν. καὶ μὴν πολοῖστωρ, εἴ τις ἄλλος, καὶ πάντα τὸν βίον, ὡς
 αὐτὸς εἶρηξεν οὕτως μωθεῖσθαι βουλομέν(οις ἀνέχων). οἱ δὲ ὕστερον
 ἤλεγξαν οὐ μίαν Ἀφροδίτην μόνον, ἀλλὰ καὶ πλείους ἀποδεδεγμένας τὸ
 ἔθος τοῦτο. (Call. ipse etiam Argivos Veneri suem sacrificantes refert
 ἐν ὑπομνήμασι fr. 100^h 1.) Strabonis verba melius Meineke p. 167 ad
 choliambos quam Schn. ad puros iambos redigere conatus est. (καὶ
 πάντα τὸν βίον κτλ. ad Aetiorum versum supra 8, 30 spectare vidit
 E. Kapp) de re v. Th. Wächter, Reinheitsvorschriften im gr. Kult,
 Religionsw. Versuche u. Vorarb. IX (1910) 82 sq.

16. (82c) incert.

Heraclit. quaest. Homer. (ed. soc. philol. Bonn. 1910) p. 87, 5
 πιθανῶς δὲ καὶ τὴν νῆσον, ἐν ᾗ ταῦτα διέπλασε, Φάρον ὠνόμασεν,
 ἐπειδὴ περ ἐστὶ τὸ φέρσαι γενεῆσαι, καὶ τὴν γῆν ἀφάρωτον ὁ Καλλί-
 μαχος εἶπε τὴν ἄγονον· „ἀφάρωτος οἶον γυνή“. cf. Cod. Voss. gr. 20
 (= Μεγάλη γραμματικὴ) in adn. Gaisf. ad Et. M. p. 788, 28 καὶ ἀφά-
 ρωτον τὴν ἀναροτρίαστον γῆν . . . καὶ Καλλίμαχος „ἀφάρωτος (ἀφάρωτος
 cod.) οἶον γυνή“ ἀντὶ τοῦ ἄγονος εἶπεν. Sed. Et. Gen. (Et. Gud. p. 239, 18
 Stef.) v. ἀφάρωτος, ἀναροτρίαστος post easdem etymologias omisso fragmento
 ipso addidit ἐν Ὑπομνήματι ἰάμβων Καλλιμάχου. Versus Callimachi
 varie temptatus, fort. ∪ -] ἀφάρωτος οἶον [-] γυνή [- - Etsi in com-

mentario iamborum explicabantur haec verba, tamen aliunde sumpta esse possunt (ut e. g. Hecalae fragmentum 61 K. Theo in Aetiorum commentario tractavit); ἀφάρωτος ad exitum hexametri quadrat, οἶον γονή ad initium pentametri

17. (82 d)

χαῖρ' Εὐκολίνη.

Et. Gen. B (Miller, Mél. p. 133 deest in A) Εὐκολίνη ἢ Ἐκάτη λέγεται παρὰ Καλλιμάχῳ κατ' ἀντίφρασιν, οἶονεῖ ἢ μὴ οὔσα εὐχερῆς· χαῖρ' Εὐκολίνη. Χοιροβοσκός. cf. Et. M. p. 392, 27 et Cramer, AP IV 182, 25

18. (83 b)

Schol. Aristoph. Pac. 835 (Diels, Vorsokr. I³ p. 285, 28) Ἴων ὁ Χίος· Διθυράμβων καὶ τραγωδίας καὶ μελῶν ποιητῆς . . . ἔγραψε δὲ καὶ κωμωδίας καὶ ἐπιγράμματα . . . μέμνηται αὐτοῦ καὶ Καλλιμάχος ἐν τοῖς χωλιάμβοις, ὅτι πολλὰ ἔγραψεν. E schol. Suid. v. διθυραμβο-διδάσκαλοι

19. (83 c)

Μοῦσαι καλαὶ κάπολλον, οἷς ἐγὼ σπένδω

Eustath. p. 781, 51 οὐ γὰρ ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῇ Μοῦσα . . . σπένδω, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ ἀρσενικὸν ἐπεκράτησεν, ἀλλὰ τὸ θηλοκόν. Sine poetae nomine id. p. 1778, 27 et Sallustius in schol. Soph. Oed. Col. 1621 et ap. Suid. v. Μοῦσαι. Fort. Bathycles moriturus loquitur v. supra 9, 117 sqq.

20. (84)

οὐ πρῶν μὲν ἡμῖν ὁ τραγωδὸς ἤγειρεν

Suid. v. πρῶ· . . . τὸ δὲ πρῶν περισπάται. Οὐ — ἤγειρεν. Καλλιμάχος. Sine poetae nomine Herodian. (I p. 494, 9 L.) ap. Ioann. Alex. τονικά παραγγ. p. 32, 9 Dind. Fort. ad fol. VI v. 303 sqq. spectat, perperam explic. Schn.

21. (88)

ἔβηξαν οἶον (ᾧ)λίβαντα πίνοντες

Et. Gen. (Et. Gud. p. 87, 24 Stef.) ἀλίβας· ὁ νεκρός· ὁ ξηρός, ὁ μὴ ἔχων νοτίδα καὶ λιβάδα τινά . . . ἀλίβας δὲ καὶ τὸ ὄξος, τινές φασι· Καλλιμάχος „ἔβηξαν — πίνοντες“ παρὰ τὸ μὴ λείβεσθαι καὶ σπένδεσθαι.

άλιβαντα codd. ἀλίβαντα = οἱ ἀλίβαντα Bergk ὠλίβαντα aut script. plena <οί> ἄ. Immisch, Arch. f. Relig. Wiss. 1911, 449 sq. cf. Hippon. fr. 102 B

22. (98 a)

τὸ πῦρ δὲ τῶνέκαυσας ἴεροσου πολλήν
 πρόσω κεχώρηκ' ἐς φλόγα· - -
 - - ἴσχε δὲ δρόμου [πάμπαν]
 μαργώντας ἵππους, μηδὲ δευτέρην κάμψης
 5 μὴ τι παρὰ νόσση δίφρον[
 ἄξωσιν, ἐκ δὲ κύμβαχος κυβιστήσης

Choerob. περὶ τῶν ποιητικῶν τρόπων, Spengel, Rhet. Gr. III 245 ἀλληγορία . . . ὡς καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ „Τὸ πῦρ δὲ τ' ἀνέκαυσας ἔρος cod. Bodl. Cramer AO IV 399, 25 ἕως Vatic. 1405 Sp. Walz VIII 804) οὐ πολλῇ κεχώρηκε φλογί“ καὶ πάλιν· „ἴσχε δὲ (om. Par. 2929) δρόμου μαργώντας ἵππους μὴ δευτέραν κάμψης, μὴ τι παρὰ νόσση δίφρον ἄξωσιν, ἐκ δὲ κύμβαχος (κύμβυλος impr.) κυβιστήσης“ (Par. W. Sp. κυβιστής Bodl. κυβιστής Boiss.) Gregor. Cor. π. τρόπων, Spengel, Rhet. Gr. III 216 (Boiss. A. III 271 „Tryphon“ Schol. Londin. in Dionys. Thr. art. gramm. Gr. Gr. III [1901] p. 457, 16 Hilg.) παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν ἰάμβοις „Τὸ πῦρ ὅπερ (ὅτε Par. 2008) ἀνέκαυσας (ἐνέκαυσας Barocc. 76) πολλήν πρόσω κέχρηκε (κέχρηται Par.) φλόγα· ἴσχε δὲ δρόμον μαργούντος ἵππου“ (μαργούντας ἵππους Par. Bar.) 1 τῶνέκαυσας Pf. τάνέκαυσας Meineke Bergk 2 κεχώρηκ' ἐς Pf. 3—5 Meinekii coniecturas secutus sum (an dactylum in primo pede v. 5 admiserit Call., dubito v. supra 9, 292 τοι ἄρα prop. Schwartz) Schneideri choliambi a Callimachi arte metrica maxime abhorrent

23. (98 d, 1)

λίγνος εἰμί καὶ τὸ πεύθεσθαι

Schol. T II. E 172 „ἔδανῶ“ δὲ τῷ εὐώδει, οἱ δὲ ἤδει, γλυκεῖ, αἰσθησις ἀντὶ αἰσθήσεως, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Λίγνος εἰμί καὶ τὸ πεύθεσθαι (Hecker, Com. Call. p. 8 πυθέσθαι cod.) Pro καὶ τὸ scr. κατὰ Hecker, l. l. et Polak, Verslagen en Med. Akad. v. W. 1894 p. 186 v. supra 9, 488

24. (98 e)

Et. Gen. A et B (Miller, Mél. p. 183) Κεραΐτης. (Κεραΐσθης codd. Κεραΐτης Schn.) τόπος Μιλήτου· ἀπὸ τοῦ τὸν Ἀπόλλωνα κέρατα τοῦ ἄρρενος τράγου ἀμελγομένου ὑπ' αὐτοῦ πῆξαι ἐκεῖ, ὡς Καλλιμάχος ἐν ἰάμβοις. Ὄρ(ος). Κεραΐτης in inscr. Miles. nr. 133, 30. 31 A. Rehm, Delphinion v. Milet, Inscr. 1914 p. 279

25. (99)

Ἄλσειος ὁ Ζεὺς

Schol. Pind. Ol. X 55 p. 324 Drachm. καὶ τὸν ἐν Πίσσῃ δὲ Δία ἠλσειον εἶπε Καλλιμάχος· „Ἄλσειος ὁ Ζεὺς“. cod. B Ἄλσειος, DEQ Drachm. Ἄλσιος, sed cf. Anon. Ambros. 14 (ἐπίθετα Διός) ἀλσειου (ex ἀλίου corr.) Schoell-Studemund, Anecd. I p. 264 et Pind. Isth. II 24 Ζηγνός Ἄλσειοι; sine poetae nomine Steph. Byz. v. ἠλις; Suid. v. Ἄλσειον (ex Anon. Ambros.)

26. (100)

Τῷ γ' ἐμῷ δοκῶ

Eustath. p. 1627, 43 ὅτι δὲ καὶ ἰσοσυλλάβως ἐκλίθη τὸ γάλα τοῦ γάλα ἐν τοῖς τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους (p. 206 Nauck) κεῖται, ὅπου φησὶν ἐκεῖνος καὶ ὅτι τὴν δόκησιν καὶ ὑπόληψιν δοκὸν ὁ Καλλιμάχος ἔφη γράψας· „Τῷ γ' ἐμῷ δοκῶ“, ἤγουν τῇ ἐμῇ δοκῆσει. id. p. 1761, 37 sine poetae nomine

27. (—)

ἀργ(οῦ) κοτε π(ν)έοντος ἤκαλον νότου

Et. Gen. A (Reitzenstein, Ind. lect. Rostock. 1890/1 p. 9 sq.) ἤκαλον· ἠσύχως ἢ ἠσυχον. Καλλιμάχος· „ἀργκοτέ πλέοντος ἤκαλον νότου“. παρὰ τὸ ἤκα ἐπίρρημα. „ἤκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντα“, Ἦ 155) ἢ παρὰ τὸ ἄκαλον, ὅθεν ἀκαλαρρείτης, γίνετα ἤκαλον. τὸ δὲ ἄκαλον παρὰ τὸ ἐκηλος ὁ ἠσυχος. Callimachi ex iambis puris versum servatum emendavit Reitzenstein, ἀργὸς νότος idem ventus est, qui aliis locis ἀργεστής νότος vel Λευκόνωτος appellatur (Fr. de Jan, De Call. Homeri interprete 1893 p. 44) cf. supra 1, 51; etiam choliambus restitui potest, minus probabilis, ἀργ(οῦ) κοτε πλέοντος ἤκαλον ν(αύ)του (R.), quem referas fort. ad fabulam traditam in Ps.-Dosithe. 4: Crusius, Babr. nr. 248 p. 206 (Pf.)

Certe trimetri recti pauca haec sunt fragmenta:

28. (76)

τὴν ὠγαμέμων, ὡς ὁ μῦθος, εἶσατο
τῇ καὶ λίπουρα καὶ μονωπὰ θύεται

Euphronius fr. 71 (Strecker, De Lyc. Euphron. Eratosth. com. interpr. 1884 p. 48) in Schol. Aristoph. Av. 873 Εὐφρόνιος δὲ φησιν, ὅτι ἐν Ἀμαρόνθῳ ἢ Κολαινίς (sc. Ἄρτεμις) διὰ τὸ τὸν Ἀγαμέμνονα θῦσαι αὐτῇ ἐκεῖ κριὸν κόλον. ἐπὶ ταύτης δὲ Καλλιμάχος λέγει· „τὴν — θύεται“. Τοῦτο δὲ μήποτε ἐσχεδιάσται cf. Theogn. 11 et Call. hy. III 188, de argumento Paus. I 31, 5; 43, 1

29. (77)

οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω
τὴν Μοῦσαν, ὡς ὁ Κεῖτος Ὑλλίχου νέπους

Schol. Pind. Isth. II 9 οὐδ' ἐργάτις, ὃ ἐστὶν αἰτοῦσα μισθὸν ἐφ' οἷς ἔπραττεν. ἔνθεν καὶ Καλλιμάχος φησὶν· „Οὐ — νέπους (Χίος ὕλλιχου ἐπος codd. corr. Scalig.) λέγει δὲ ταῦτα πρὸς Σιμωνίδην ὡς φιλάργυρον διασύρων τὸν ἄνδρα. cf. Tzetz. Chil. VIII 828. De Musa mercedem quaerente v. supra ad 9, 309; Ὑλλ. νέπ. i. e. Ὑλλιχίδης, de qua gente cf. IG XII 5 nr. 609, 103 et nr. 637.

30. (78)

καὶ τῶν νεήκων εὐθὺς οἱ τομώτατοι

Et. Gen. A et B (Et. M. p. 534, 32) v. κόχλος . . . ὡς παρὰ τὸ ἱερὸς γίνεται ἰέραξ καὶ νέος νέαξ (ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· „καὶ — τομώτατοι“) καὶ μύρμος μύρμαξ. De forma νεήκων cf. Herodian. II p. 630, 13 L.; „iuvenum acutissimi“, nil mutandum

31. (82)

κοῦχ ὦδ' Ἀρίων τῶπέσαντι παρ Διὶ
ἔθυσεν Ἀρκὰς ἵππος

Steph. Byz. v. Ἀπέσας, ὄρος τῆς Νεμέας . . . Καλλιμάχος δὲ ἐν τοῖς ἰάμβοις τὸ ἐθνικὸν Ἀπέσας φησὶ· „κοῦχ — ἵππος“. 1 Ἀρείων Steph. Schn. Ἀρίων Ψ 346 Hesiod. scut. 120 Bentl. Ἀρίων in nummis Head, HN³ p. 456 (de re v. Malten, Arch. Jahrb. 1914, 201—209) παρ Ζηνὶ Schneidew. GGN 1846 p. 979 2 ἔθυσεν Meineke

32. (82a)

αἰτοῦμεν εὐμάθειαν Ἑρμᾶνος δόσιν

Et. Gen. B (Miller, Mél. p. 318 deest in A) ὦ τάν, ὦ σὺ ἑταῖρε· λέγεται καὶ ἐπὶ εἰρωνείας· ὡς παρὰ τὸ μέγιστος μεγιστάν καὶ Ἑρμῆς Ἑρμᾶν, ὡς (καὶ cod.) „Ἑρμᾶν ἀτρεκέως“ καὶ Καλλιμάχος· „αἰτοῦμεν — δόσιν“. cf. epigr. 48, 1 W. εὐμαθίην ἤτεῖτο

[ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΕΚΑΛΗ]

33. PAP. SOCIET. ITAL. 133

Pubblicazioni della società italiana per la ric. d. Pap. greci e lat. in Egitto. Papiri greci e latini II nr. 133 (1913) p. 54—56, addenda ib. et vol. III (G. Vitelli), cum imagine phototypica in tab. I. De

papyro, Oxyrhynchi reperta, v. supra nr. 1. — Egerunt de ea U. v. Wilamowitz-Moellendorff, Deutsche Literatur-Ztg. 1913, 1864; O. Crusius, Lit. Zentralbl. 1913, 1725, iterum edidit Ida Kapp, Callimachi Hecalae fragmenta, Diss. Berlin 1915, fr. 37 p. 32 sq., fr. 41 p. 34 sq.; W. Weinberger, Philol. 76 (1919) S. 68—92.

In recta papyri pagina frustulum colloquii exstat, quo Theseus „cum narrasset quis esset et unde cur iret, rursus ex Hecala quaesivit quo casu factum esset, ut in hac solitudine habitaret“ (Schneider II p. 181); an in versa pag. Hecala de aliquo heroe, quem prioribus temporibus viderit, loquatur, nondum liquet.

Recto

αὐτίκα δ' ἐ[ς] Μαραθῶνα κατέρχομαι ὄφρα κ[ε] παρ . . [

. . Παλλάς] δὲ καθηγῆταιρα κελεύθου.

τὼς ἄρ' ἐμεῦ μεμάθη]ηκας ἄ μ' εἴρεο· καὶ σύ [δὲ] μαῖα
λέξον ἐπεὶ καὶ ἐμοί τι ποθῆ σέο τυτθὸν ἀκούσαι

] . . γρηῖτος ἐ[ρη]μαίη ἐνὶ ναίσις.

τίς πόθεν ὦδ' ἦλθες, ποίη δέ τοί ἐσ]τι γενέθλη.

5

Verso

. ομεγγν [

τὸν δ' ἀπ' Ἀφιδνῶν ἵπποι φ[έρον] ἡμιθέροισι[ν]

εἴκελον· οἱ τ' εἶεν Διὸς υἱέε[ς] ἢ θεοὶ αὐτοί]

μέμνημαι καλὴν μὲν α[

ἄλ[λ]ικα χρυσεῖησι[ν] ἐεργομ[ένην] ἐνετῆσι[ν]

ἔργον . [.] . νέο [. . .]' ο . [

10

1 ὄφρα κ. dispexit Wil. in imag. phototyp. (εργο Vi.) „in fine [s] si recte suppletum est, non in linea, sed paulo elatius scriptum erat; praeterea T vel l pro Π, O vel E pro λ, Φ vel l pro β legi litterarum vestigia non vetant“ Wil. ap. Kapp 1 sqq. e. g. suppl. Vit. ὄφρα κε τα[ῦρον | ζῶν ἐλω] prop. Weinbg. 5 ἐ[ρη]μαίη T. Lodi et Wil. probante Vit. inter v. 6 et 7 triginta duo fere versus desunt cf. supra papyros Berolinenses nr. 1 et 6 8 suppl. Wil. 9 ἴκελον pap. suppl. Wil. 11 e Call. fr. 149 suppl. et corr. Wil. ΧΡΥΣΕΙΟΙCIN pap.

2 Παλλάς cf. Stat. Theb. 12, 583 sic tibi non ullae socia sine Pal-lade pugnae cf. Apoll. Rh. III 1182 προηγῆταιραν ὁδοῖο 4 cf. supra nr. 8, 21 8 quis sit heros Aphidnis veniens, non possumus divinare 11 Et. M. p. 68, 34 = Call. fr. 149 ἄλλιξ . . . σημαίνει δὲ κατὰ Θετταλοὺς τὴν χλαμύδα. Καλλίουαχος . . . corruptus legitur hic locus in Et. Gen. (Miller, Mél. p. 24, Cramer AP IV 5) Suid. v. ἄλλικα Suid. ἐνετῆσι· περόναις cf. Euphor. fr. 154 Sch. ἄλλιξ Ξ 180 χρυσεῖης δ' ἐνετῆσι κατὰ στήθος περονᾶτο.

34. MITT. PAP. RAIN. VI

Th. Gomperz, *Aus der Hekale des Kallimachos*, Sonderdruck Wien 1893 (cum duabus tabulis: I „Lichtdruck“, II „Facsimile“) (G); idem (G²) in *Mitteilungen aus der Sammlung der Papyrus Erzherzog Rainer VI* (1897) 1—18; Th. Gomperz (G³), *Hellenika II* (1912) 273—301. Tabula lignea in usum scholarum facta hieme 1877/78 prope Arsinoën urbem reperta est; asservatur in bibliotheca aulica Vindobonensi. Saec. IV. p. C (fort. saec. I. Kenyon). Egerunt de ea U. v. Wilamowitz-Moellendorff, *GGN* 1893, 731—747 (Wil.); O. Crusius, *Literar. Zentralbl.* 1893, 1115 sqq.; E. Maass, *Deutsche Lit.-Ztg.* 1893, 1033 sqq.; Th. Reinach, *Rev. étud. grecq. VI* (1893) 258 sqq.; Kenyon, *The Class. Review VII* (1893) 429 sq.; E. Piccolomini, *Nuova Antologia* 130 (1893) 499—507; Gg. Knaack, *Berl. philol. Wochenschr.* 1894, 420 sqq.; H. J. Polak, *Verslagen en Mededeelingen d. K. Akademie v. Wetenschappen, Afd. Letterk. 3de R., Deel X* (1894) p. 124—187; R. Ellis, *Journal of Philology* 24 (1896) 148—155; W. Weinberger, *Kallimacheische Studien, Jahresber. d. Gymn. Wien-Hernals* 1894/5 p. 7—13; Rannow, *Wochenschr. f. klass. Philol.* 1896, 483 sqq. Ἰωάννης Ἀσπρίωτης, Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει φιλολογικὸς σύλλογος 29 (1907) p. 133—140; iterum edidit Ida Kapp, *Call. Hec. frg.* 1915 fr. 58 p. 42 sq., fr. 60 p. 44 sq. fr. 62 p. 46 sq., fr. 64 p. 48 sq.; W. Weinberger, *Philologus* 76 (1919) 68—92.

Quattuor columnarum secundam signo IB (= 12), quartam 1Δ (= 14) notatam esse satis incertum est (G. p. 18), primam post alias scriptam fabulae finem referre J. Zingerle (apud G. Excurs I) nulli probavit nisi Reinachio.

Theseus cum tauro vincto revertens ad Aegeum patrem Athenas nuntium mittit et ab agricolis πολλοβολία celebratur (col. I). In sequentibus columnis cornix de Erichthonio Cecropisque filiis et de gravi Minervae in cornices ira narrat et vaticinatur similem corvi poenam: omnia haec cornicis verba satis multa Hecala colloquens cum altera ano nocte ante suam ipsius mortem et Thesei Marathone reditum referre videtur (ut in iambis oliva avium sermonem), postremo (53 sqq.) vicinus quidam „pruinosis“ duas mulieres dormientes suscitatur. (Aliter Wil. l. l. p. 734 sq.)

col. I

..... ἐτέρην περιάπτε καὶ εἰν ἄορ ἦκεν·

ὡς ἴδον, [ὡς] ἄμα πάντες ὑπ[έτρ]εσ[α]ν ἢ δ' [ἐλίας]θεν

1 satis incertum [ἀδτὰρ δ γ' ἦρωσ][ἀψ τελαμῶ]ν' ἐτέρ(η) vel δέσμην ἐτέρην Polak, οὐδ' σειρήν ἐτ. Piccol. Sensus fort.: altero loro taurum vinxit, alterum (sibi) circumligavit et gladium immisit, quem pugnans de arbore suspenderat (Pf.) 2 [ὡς] ἄμα Crus., al. coll. Theocr. II 82, III 42,

ἄνδρα μέγαν καὶ θῆρα πελώριον ἄντ[α ἰ]δέσθαι,
 μέσφ' ὅτε δὴ Θησεύς φιν ἀπόπροθι μακρὸν ἄυσε·
 „μῖμνετε θαρσήμεντες, ἐμῷ δέ τις Αἰγεί πατρί
 νεύμενος ὅς τ' ὤκιστος ἐς ἄστυρον ἀγγελιώτης 5
 ὡς ἐνέποι — πολέων κεν ἀναφύξειε μεριμνέων —
 Θησεύς οὐχ ἑκάς οὗτος, ἀπ' εὐδῶρου Μαραθῶνος
 [ζ]φὸν ἄγων τὸν ταῦρον.“ ὁ μὲν φάτο, τοὶ δ' αἰόντες
 [π]άντες [ἰ]ή παιῖνον ἀνέκλαγον, αὐθι δὲ μίμνον. 10
 οὐχὶ νότος τόσσην γε χύσιν κατεχεύατο φύλλων,
 οὐ βορέης οὐδ' αὐτὸς ὅτ' ἔπλετο φυλλοχόος μ[ε]ίς,
 [θ]σσα τότ' [ἀ]γ[ρ]ῶσται περὶ [τ'] ἀμφὶ [τ]ε Θησεὶ βάλλον,
 [οἷ] μιν ἐκυκλώσα]ντο περισταδόν, αἰ δὲ γυναῖκες
 [. στόρνησιν ἀνέστεφον] — 15

Colluth. 251, Opp. Hal. IV 97 ο[ἰ δ'] G, qui cetera suppl. T in ὀπέ-
 τρεσαν correctum e Δ 3 suppl. G 5 ΔIC tab. 6 ΩCTOKICTOC
 tab. corr. G. ad Suid. v. ἄστυρον = Call. fr. 288 ὅς τ' ὤκιστος ἐς ἄστυρον

ΕΚΤΑΣ

ἀγγελιώτης 8 ΟΥΧ' ΟΥΤΟΣ tab. οὐχ ἑκάς οὗτος Ellis coll. β 40
 ὦ γέρον, οὐχ ἑκάς οὗτος Diels ap. Piccol. et Sudhaus, Menanderstudien
 1914 p. 65 οὐλος Polak probante G. Pasquali, Quaest. Call. p. 54
 coll. hy. II 76 = integer 9 ΜΕΝ corr. e ΜΕΓΑ 12 sq. suppl. G.
 14 suppl. G. coll. hy. III 170. 267, IV 250 ΠΕΡΙΣΤΑΤΟΝ tab.
 15 suppl. G e Suid. = Call. fr. an. 59 v. στόρνησιν· ζώναις· αἰ δὲ γυναῖκες
 στόρνησιν ἀνέστεφον. περὶ Θησεώς. — singularum columnarum 22 fere
 vv. deesse ex Eurip. Phoen. vv. 1097—1107 et 1126—1137 in duabus
 columnis tabulae tergo inscriptis concludi potest

3 ἄντα ἰδέσθαι in fine hex. cf. e 217 8 εὐδῶρου Μαραθῶνος
 cf. fr. 90 K ἐννότιος . . . Μαραθῶν 11 cf. e 487 χύσιν δ' ἐπεχεύατο
 φύλλων 12 cf. Pollux I 231 φυλλοχόος μήν . . . Ἡσίόδος = fr. 240
 Rzach μείς Apoll. Rhod. IV 216 ἦ ὄσα φύλλα χαμᾶζε περικλαδέος
 πέσεν ὕλης φυλλοχόω ἐνὶ μηνί 13 sqq. de φυλλοβολία cf. Eratosth. in
 Schol. Eur. Hec. 573 Schw. Phot. Suid. v. περιαιρερόμενοι . . . τοῦτο
 τὸ ἔθος ἀπὸ Θησεώς τὴν ἀρχὴν λαβεῖν 14 cf. Quint. Smyrn. XII 362
 μέσσον ἐκυκλώσαντο περισταδόν (G). Greg. Naz. carm. II, 1, 16, 13 =
 Migne PG 37, 1255 λαοὶ δ' οἱ μὲν ἔχοντο περισταδόν (Pf.)

col. II.

καί ρ' ὅτ' ἐπόφ[θη] . . . ἐφ' ὃν ἄν τιν' ἕκαστοι
 Οὐρανίδαί ἐπάγοιεν ἐμῷ πτ[ε]ρῷ, ἀλλά ἐ Παλλάς
 τῆς μὲν ἔσω δηναί(ὸ)ν ἀφῆ δρ[ό]σον Ἡφαιστοιο
 20 — μέσφ' ὅτε Κεκροπίδῃσιν ἐπ' Ἄκτῃ(?)θήματο λαᾶν —,
 λάθριον ἄρρητον, γενεῇ δ' ὄθεν οὔτε νιν ἔγων
 οὔτ' ἐδάην, φήμη δὲ κατ' ὠχυγίους εφαν[α]υται
 οἰωνούς, ὡς δῆθεν ὑφ' Ἡφαιστῳ τέκεν Αἴα.
 τουτάκι δ' ἡ μὲν ἐῆς ἔρυμα χθονὸς ὄφρα βάλοιτο,
 25 τὴν ῥα νέον φήφω τε Διὸς δυ[ο]καίδεκα τ' ἄλλων
 ἀθανάτων ὄφιος τε κατέλλαβε μαρτυρήσιν,

17—19 corrupta; de recto versuum ordine dubitat Wil. ap. Kapp
 17 ἐπόφ[θη] G. et post lacunam ἐφ' valde incerta 18 ἐμὸν πτερὸν
 Piccol. 19 ΔΗΝΑΙΩΝ tab. δηναί(ὸ)ν (?) G ταῖς μὲν ἔσω Λήγαιον
 Maass <λικ>ναῖον Weil ap. Reinach ἀφῆ 3 sing. ind. aor. II G. δῆ
 νάσσειν ἀφῆ (accus. adiect. ἀφῆς Hesych. ἀδόνατος, ἄλ(α)λος) Polak
 20 Ἄκτῃ ante caes. bucol. contra rem metr. esse monet P. Maas; in tab.
 phototyp. nil dispiciendum 21 ΟΥΔΕ tab. οὔτε Wil. ap. Kapp
 22 ΩΓΑΠΙΟΥΣ tab. corr. G ΕΦΑΝ.ΥΤΑΙ tab. φήμη . . .
 ἔφαν [α]υται G ἔφατ' ἀδτή Maass φήμαι ἐ. α. (αἰταί = ἀτόματοι)
 Crus. Knaack Φήμη Rannow φήμη . . . πεφάτισται e. g. Wil. ap.
 Kapp ἀφανοῦται Weinbg. 23 fort. τέκε Γαῖα Wil. GGN 24 ΤΑΥ-
 ΤΑΚΙ tab. 25 ΔΕ tab. 26 Ὀφιος Maass

18 ἐμῷ πτερῷ cornix narrat cf. hy. I 13 ἀλλά ἐ Πείρης 19 δρό-
 σον Ἡφαιστοιο i. e. Erichthonium, de cuius generatione Call. in Hecala
 rettulisse iam tradiderat subscriptio Schol. AD B 547 (fr. 61 Schn.) C.
 hanc fabulam ex „Amelesagora“ (Antigon. Caryst. 12 cf. Wilamowitz,
 Homer u. d. Ilias 370, 2) sumpsit (Wellmann, Herm. 1910, 558 sqq.), e
 Call. Ovid. met. II 550—565 cf. Aesch. Ag. 141 Wil. δρόσοις . . .
 λεόντων Nonn. Dion. 41, 63 ὃν τέκε Γαίης ἀλλακι νομφεύσας γαμήην
 Ἡφαιστος ἐέρσην 20 ἐπ' Ἄκτῃ fort. ad h. l. (aut ad 9, 264) spectat
 Schol. Verg. Georg. IV 463 p. 80 Keil, Attica quae Acte aliquando
 vocata est, ut Callimachus et alii prodiderunt (ubi Schneider II p. 552 ad
 fr. 348 Actaea scribere maluit) Pf. 24 Antig. Car. l. 1. ἵνα ἔρυμα πρὸ
 τῆς ἀκροπόλεως ποιήσῃ 26 in iambis supra 9, 263 Cecrops (ἀνὴρ ὄφιος
 τὰ νέρθεν) iudex, hic testis est cf. Apollod. III, 14, 1

Πελλήνην ἐφίκανεν Ἀχαιίδα· τόφρα δὲ κοῦραι
αἱ φυλακοὶ κακὸν ἔργον [ἐ]πεφράσσαντο τελέσσαι,
κίστης δεσμά τ' ἀνεῖσαι.

col. III

v. 30—33 non iam extant in tabula

..... Ἀθήνης
..... μῶναι δὲ παραπτύμεσθα κορῶναι 35
δαίμοσιν· οὐ γὰρ ἔγωγε τεόν ποτε πότνια θυ[μ]όν
..... ὅσα πολλὰ παραίσια μήποτ' ἔλαφροὶ
[ζώ]ομεν οἰωνοὶ, τότε δ' ὤφελον -
οὕτως ἡμετέρην μὲν ἀπέπτυσεν, οὐδὲ γενέθλην
ἡμετέρην ἐ καλεῖν ἀλλὰ πέσοιο 40
μηδέ ποτ' ἐκ θυμοῖο βαρὺς χόλος αἰὲν Ἀθήνης·
αὐτὰρ ἐγὼ τυτθὸς παρέ[ην] [γ]όνος· [ὀ]γδ[ο]άτ[η] γάρ
ἤδη μοι γενεὴ πέλ[εται], δεκάτη δὲ τοκεῦσι
.....

28 αἰ addubit. Wil. GGN 29 ΚΕΙCΤΗ tab. G. ante δεσμά
Wessely ap. G² ΔΑΚΛ dispexit, fort. [πόν]δακα 35 sq. παραπτύ-
μεσθα — τεόν dispexit Wessely ap. G² παρὰ πτύ[χας]? G. περιπτοχ-
θέντα Ellis, qui cetera supplere conatus erat 37 ὅσα disp. Wess.
38 [ζώ]ομεν Maass col. Arat. Phaen. 1102 ζώομεν ἄνθρωποι [ζή]ομεν
G. εἶναι ἄναυδος suppl. Piccol. 39 ἡμετέρην μὲν G. cetera disp.
Wess. 40 sq. ἀλλὰ — θυμοῖο Wess. μηδέ ποτ' ἐκθύ[σαι]ο? G.
42 suppl. G. 43 suppl. G. δεκάτη δὲ τοκεῦσι disp. Wess.

27 cf. Apoll. Rhod. I 177 Πελλήνης ἀφίκανον Ἀχαιίδος 29 cf.
Euphor. fr. 95, 4 Scheidw. Ἔρση [οὔνεκ' Ἀθ]ηναίης ἱερὴν ἀνελοῦσατο
κίστην Ovid. met. II 560 Aglauros nodosque manu diducit 35 sqq.
cornicem de Minervae in cornicum genus ira narrare constat, singula paene
omnia incerta 37 παραίσια Δ 381 40 ad etymologiam nominis Ἐκάλῃ
spectare videtur cf. Et. Gen. (Reitzenstein, Ind. Rost. 1890/91 p. 14)
Ἔ. οὖν ἢ πρὸς ἑαυτὴν πάντας καλοῦσα 41 cf. Lucr. VI 753 usque
adeo fugitant (sc. cornices) non iras Palladis acris pervigili causa, Graium
ut cecinere poetae (Knaack) 42 sq. de cornicum aetate cf. Hesiod.
fr. 171 Rz. ἐννέα τοι ζῶει γενεὰς λακέρουσα κορώνῃ ἀνδρῶν γηράντων
Pfeiffer, Callimachi fragmenta. 6

col. IV

45
 [δει]ελος ἀλλ' ἢ νύξ ἢ ἔνδιος ἢ ἔσσετ' ἤως
 εὔτε κόραξ, [δ]ς νῦν γε καὶ ἄν κύκνοισιν ἐρίζοι
 καὶ γάλακι χροίην καὶ κύματος ἄκρω ἀώτῳ,
 κυάνεον φῆ πίσσαν ἐπὶ πτερὸν οὐλοὸν ἕξει
 50 ἀγγελίης ἐπίχε[ι]ρα τὰ οἷ ποτε Φοῖβος ὑπάσσει,
 ὅππότε [κ]εν Φλεγύαο Κορωνίδος ἀμφὶ θυγατρὸς
 Ἰσχυι πληξίππῳ σοπομένης μιερὸν τ[ι] πύθεται.“
 τὴν μὲν ἄρ' ὡς φαμένην ὕπνος λάβε, τὴν δ' αἰούσαν.
 καδδραθέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρό[νον], αἶψα γὰρ ἤλθεν
 55 στιβῆεις ἄγχουρος· „ἴτ', οὐκέτι χεῖρες ἔπαγροι
 φιλητέων· ἤδη γὰρ ἑωθινὰ λύχνα φαίνει·
 [ἀ]εῖδει καὶ πού τις ἀνήρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον·

46 suppl. G. 49 οὐλοὸν addubit. Wil. fort. ἐπὶ — ἔσσει = ἐφέσσει G.

Aegei temporibus cornix Cecrope regnante nata octavam aetatem agere poterat, cum Aegeum octavum post Cecropem Atticae regem fuisse Atthis quaedam Philochoro antiquior referret cf. Marm. Parium ed. Jacoby p. XIV (de Philochoro Wil. GGN 1893 p. 734) 46 δειελος ἀλλ' = ἀλλὰ δειελος v. Schneider ad hy. I 18 cf. Φ III ἔσσεται ἢ ἤως ἢ δειλη ἢ μέσον ἡμαρ 47 sqq. cf. Ovid. met. II 534 sqq. 48 Herodian. Exc. ed. Hilgard 1887 p. 15, 10 τὸ γάλα, γάλακος, γάλακι. παρὰ Καλλιμάχῳ fr. 551 (II 646, 29 L. γάλακτος codd. em. G. ad h. l. coll. Herodian. I 352, 3) cf. Opp. Cyn. III 478 γαλακόχροες (codd. γαλακτόχροες em. Kapp ad h. l.) Suid. κύματος ἄκρον ἄωτον· ἄφρος = Call. fr. an. 40 cf. hy. II 112 50 sqq. cf. Hesiod. fr. 123 Rz. τῆμος ἄρ' ἄγγελος ἤλθε κόραξ ἱερῆς ἀπὸ δαιτὸς Πυθῶ ἐς ἡραθεῖην, φάσσει δ' ἄρα ἔργ' αἰδηλα Φοῖβῳ ἀερσεκόμῃ, ὅτι Ἰσχυς ἔγχε Κόρωνιν Εἰλατιδῆς, Φλεγύαο διογνήτοιο θυγάτρα ἀγγελίης ἐπίχειρα cf. Ovid. met. II 631 sperantemque sibi non falsae praemia linguae 52 cf. Hom. hy. Apoll. II 32 Ἰσχυ(ι) . . . ἐδίππῳ 54 ὁ 494 καδδραθέτην οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον + μ 407 αἶψα γὰρ ἤλθε 55 Suid. στιβῆ· πηγυλις ἢ πάχνη. Ὀμηρος (ρ 25) στιβῆ ὀπηνόιη. τουτέστιν ὀρθρινή. Καλλιμάχος (καὶ codd. em. Pf. cf. supra ad 8, 11) στιβῆεις. ἢ ὑπὸ τὴν ἑω γινομένη ψυχρότης τοῦ ἀέρος 56 Hesych. φιλητῶν· γένος κλεπτῶν (Call. fr. an. 244) Et. M. p. 572, 32 = Call. fr. 255 παρὰ K. „λύχνα φαίνει“ κατὰ μεταπλοσμόν cf. Herondas VIII 6 57 Schol. Aristoph. Ran. 1297 = Call. fr. 42 καλεῖται . . . τὸ ἄσμα, δ' ἄδουσιν οἱ ἀνελγταὶ ἱμαῖον Suid. v. ἱμαῖον . . . καὶ

ἔγρει καὶ τιν' ἔχοντα παρ[ὰ] πλόον οἰκίον ἄξων
 τετριγῶς ὑπ' ἄμαξαν, ἀνιάζουσι δὲ πυκνοί
 [δμ]ῶοι χαλκῆες κωφόμενοι ἐν[δον] ἀκουήν.

60

60 suppl. G. κωφόμενον propos. Hei werden ap. G³ ante ἀκουήν
 potius C quam N ἐν[τὸς] G², sed cf. Nonn. Dion. X 12 ἐνδον ἀκουῆς
 (Kapp)

πό τις ἀνὴρ ὀδατηγὸς ἱμαίων ἔγρει. Καλλ. Ἐκάλῃ (cod. E αἰδεῖται)
 Suid. v. ὀδατηγὸς ἀνὴρ· ὁ ἀντλῶν 58 Schol. Apoll. Rhod. III 1150
 = Call. fr. 278 ἐπεὶ καὶ πλόος λέγεται ἡ ὁδός· Καλλ. ἔγρει καὶ τιν'
 ἔχοντα περίπλου ἔγρει cf. Herodian. I 452, 26 L.

35. (31 Kapp)

Νισαίης ἀγλίθες ἀπ' Ὀργάδος

Pap. Berol. 9780 Didym. ad Demosth. Phil. XII col. 14, 34 (Berl.
 Klass. Texte I p. 69) κ[αί] ἔστιν ὁ λόγος τὰ νῦν Δη[μ]οσθένε[ι] π[ερ]ε[ρ]ε[ί]·
 τῆς Μεγαρικῆς Ὀργάδ[ος], ἧς καὶ Καλλιμάχος που μνημονεύων φησ[ί]·
 — που = in Hecala Wil. ΝΕΙCΑΙΗC pap. cf. fr. 140 ἀμφὶ τς
 κερβλήν | εἰργμένοσ ἀγλίθων οὐλον ἔχει στέφανον. ἀγλίθες megarice (?)
 = σκορόδων κεφαλαί Aristoph. Ach. 763, Vesp. 680

36. incertum (93 K.)

ἀλλὰ Διωνύσου Ἀπατήνορος, ὅς ῥα μελαίνης
 ὤπασε Κεκροπίδαισ ἱερῆσ δείκῃλα σισύρνης

Et. Gen. A (Reitzenstein, Ind. lect. Rostock. 1890/I p. 15) Ἀπατή-
 νορα· sequuntur versus sine poetae nomine, quos Callimachi Hecalae
 vindicavit Reitzenst. l. l. coll. frg. sequ. et Suidae glossis δείκῃλα et
 Κεκροπίδης, quae e Salusti commentario sumptae esse possunt. Nonn.
 Dion. 27, 301 sqq. cont. Kapp

37. (94 K.)

εὔ δὲ Διώνου[ον μελαναίγι||δ](α), τόν [πο]τ' Ἐλευθῆρ
 εἴ[σατο, Λιμναίω || δὲ χ]οροστάδας ἦγον ἐ[ορτάσ]

Pap. Oxy. 853 col. X 7—10 (vol. VI p. 124) Comm. Thucyd. II
 15, 4 τὸ ἐν Λ[ίμνα]ις Διωνύσο[υ· Καλλιμάχος] || μέν φησ[ιν] — Καλλ.
 suppl. Wil., cetera Grenf.-Hunt 1 post primam lacunam || [.] H pap.
 μελαναίγιδα Kapp coll. Suid. v. μέλαν et Nonn. Dion. 27, 302 2 εἴ[σατο
 suppl. Wil. Λιμναίω — ἐορτάσ = fr. 66a Schn. Schol. Aristoph. Ran.
 216 Καλλ. ἐν Ἐκάλῃ. Steph. Byz. v. Λίμναι

38. (154 K.)

ἀεὶ δ' ἔχον ἔντομα σηκοί

Pap. Oxy. 853 col. X 34 (vol. VI p. 125) Comm. Thucyd. II 17, 1
καὶ τ[ά] ἡρῶα πάντα . . . λέγουσι δὲ ἡρώων με[ν τοῦς] || σηκούς, θεῶν
δὲ ναούς· Καλλ[ίμαχος] || ἀεὶ κτλ. Hecalae? Gr.-H.

39. incertum (153 K.)

Et. Gen. A et B (Reitzenstein (l. l.) Ἄρρηφόροι καὶ ἄρρηφορία.
ἑορτὴ ἐπιτελουμένη τῇ Ἀθηνᾶ ἐν Σκιροφοριῶνι μηνί· λέγεται δὲ καὶ
διὰ τοῦ ε ἑρρηφορία· παρὰ τὸ τὰ ἄρρητα καὶ μωτῆρια φέρειν (= Bekker,
AG I 446, 28 lex Seguer. VI). ἢ ἐὰν διὰ τοῦ ε παρὰ τὴν Ἑρσην τὴν
Κέκροπος θυγατέρα ἑρσηφορία· ταύτῃ γὰρ ἦγον τὴν ἑορτήν. οὕτω Σα-
λούστιος. Hecalae commentario tribuit Reitzenstein; cf. schol. Aristoph.
Lys. 642 quod fort. ex eodem lexico rhetorico hausit e quo Salustius

40. (71 K.)

ἐτήσια δεῖπν' Ἐκαλεῖα

Michael Acominat. II p. 386 Lambr. v. 340 οὐ γὰρ ἔην νήκουστα
ἐτήσια δεῖπν' Ἐκαλεῖα versus finem ipsa Callimachi verba esse con-
Reitzenstein, Deutsche Lit.-Ztg. 1898, 226, fort. etiam vocem νήκουστος
K. cf. Plut. Thes. 14 ἔθουον γὰρ Ἐκαλήσιν (Madvig Ἐκαλήσιον codd.
Ἐκαλήσια Korais) οἱ πέριξ δῆμοι συνιόντες Ἐκαλείφ (Meursius Ἐκάλω
codd.) Δί

FRAGMENTA NOVA MINORA

41.

τῇ μὲν Κρωμνίτην

Schol. Lycophr. 522 (p. 188 Scheer) Κρῶμνα . . . ἔστι δὲ καὶ
Κορίνθου τόπος ὡς καὶ Καλλίμαχος ἐν Σωσιβίου νίκη „τῇ μὲν Κρωμ-
νίτην“ cf. Athen. IV 144 E = fr. 69 Schn. Σωσιβίου, εἰς ὃν Καλλί-
μαχος ὁ ποιητῆς ἐπινίκιον ἐλεγειακὸν ἐποίησε

42.

Schol. Lycophr. 570 (p. 198 Sch.) . . . τοῦτον δὲ (sc. Ἄνιον) Ἀπόλ-
λων ἤνεγκεν εἰς Δῆλον, ὃς γήμας Δωρίπτην ἐγέννησε τὰς Οἰνοτρόπους
Οἰνώ, Σπερμώ, Ἐλαΐδα, αἷς ὁ Διόνυσος ἐχαρίσατο, ὅποτε βούλονται,
σπέρμα λαμβάνειν. Φερεκύδης (FHG I 94) δέ φησιν ὅτι Ἄνιος ἔπειθε
(Immisch, Rh. M. 44, 302 ἔπεισε codd. Sch.) τοὺς Ἑλληνας παρα-

γενομένους πρὸς αὐτὸν αὐτοῦ μένειν τὰ θ' ἔτη· δεδῶσθαι δὲ αὐτοῖς παρὰ τῶν θεῶν τῷ δεκάτῳ ἔτει πορθῆσαι τὸ[ν] Ἴλιον, ὑπέσχετο δὲ αὐτοῖς ὑπὸ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ τραφήσεσθαι. ἔστι δὲ τοῦτο καὶ παρὰ τῷ τὰ Κύπρια πεποιηκότι (fr. 17 K.). μέμνηται δὲ καὶ Καλλιμάχος τῶν Ἀνίου θυγατέρων ἐν τοῖς Αἰτίσις. Adde Schol. Lyc. 580 (p. 200 Sch.) Οἰνοτρόπους· αἱ Οἰνότροποι ἐκαλοῦντο Οἰνώ, Σπερμῶ, Ἐλατῆς. αὗται ἔλαβον παρὰ Διονύσου δῶρον, ἵνα, ὅτε θελήσουσι, καρπὸν τραγῶσι καὶ ἢ μὲν Οἰνώ τὸν οἶνον ἐποίει, ἢ δὲ Σπερμῶ τὰ σπέρματα, τὸ ἔλαιον δὲ ἢ Ἐλατῆς. αὗται καὶ τοὺς Ἑλληνας λιμώττοντας ἐλθοῦσαι εἰς Τροίαν διέσωσαν. μαρτυρεῖ δὲ ταῦτα καὶ Καλλιμάχος. cf. Schol. Ov. Ib. 477 = Call. fr. 9. De Anio et Oenotropis apud. Call. egerunt Geffcken, Herm. 25 (1890) 96, Wentzel, Philol. 51 (1892) 46 sqq., Noack, Herm. 28 (1893) 146 sqq., Dittrich, Jahrb. f. Phil. Suppl. 23 (1897) 185 sq. Hoc constat Callimachum in Aetiis referre Graecos ab Oenotropis fame liberatos esse, cetera parum certa sunt.

43.

Schol. Lycophr. 678 (p. 223 Sch.) βρόξουσιν, φάγωνται. τὸ θέμα παρὰ Καλλιμάχῳ βρόχω. cf. Moeris p. 192, 35 Bekker βρόκειν Ἀττικοί, βρόχειν Ἑλληνας

44.

Ἄργῳ φωνήεσσα

Schol. Lycophr. 1319 (p. 371 Sch.) λάληθρον τὴν Ἄργῳ λέγει, ἐπειδὴ, φασίν, ἐκ τῆς φηγοῦ τῆς ἐν Δαυδῶνῃ ξύλον εἶχε φωνῆεν (cf. Schol. Apoll. Rhod. I 526), καὶ Καλλιμάχος φωνήεσσαν αὐτὴν ἐκάλεσε. Bergk, Opusc. II 777 cont. Epigramm. 995, 8 Kaib. λάλον μὲν Ἄργῳ παῖς ἐὼν ἐ[ργῶ] μάθον]

45.

Πακτωλοῦ χρυσεῖσιν ἐπ' ἀνδῆροισι θάασσον

Schol. Lycophr. 1353 (p. 377 Sch.) Πακτωλοῦ ποτά· Πακτωλὸς ποταμὸς Λυδίας χρυσοῦ ψήγματα ἔχων (= Schol. Lyc. 272 = Schol. Call. hy. IV 250), ὡς φησι καὶ ἄλλως Πακτωλοῦ χρυσεῖσιν ἐπ' ἀνδῆροισι θάασσον. Bergk, Opusc. II 777 καὶ ἄλλως l. Καλλιμάχος — θάασσων (cf. Peppmüller, Jahrb. f. Philol. 139, 316) θάασσον Max Schneider, Jahrb. f. Phil. 139, 19 et Scheer = sedebant. cf. fr. an. 110 Schn. παρ' ἀνδῆροισι Νεμείης

46.

τὴν θρινάκην κατέθεντο

Schol. Theocr. VII 155 p. 115 Wendel ἄς ἐπὶ σωρῶ: ὅταν δὲ λικμῶντες σωρεύωσι τὸν πυρόν, κατὰ μέσον πηγνύουσι τὸ πτόον. Καλ(λίμαχος) τὴν θρινάκην κατέθεντο. τὴν δὲ αἰτίαν εἶπεν ἐκ Τριπτολέμου. καί codd. corr. Buecheler, Rhein. Mus. 39 (1884) 276 θρινάκη forma alias inusitata θρίνακα ἦν Buecheler (cf. Et. Gud. p. 265, 36 θρίναξ, θρίδαξ, θρίξ. οὕτω Καλλίμαχος)

47.

Schol. Pausan. VI 13, 1 (Spiro, Herm. 29 [1894] 148 et ed. Paus. III p. 222) περὶ Ἀστύλου, οὗ καὶ Καλλίμαχος μέμνηται. Veri simile est in Aetiis, quomodo huius Olympionicae clarissimi domus in carcerem converteretur, Callimachum rettulisse (cf. v. Wilamowitz, Herm. 29 [1894] 245 sq.); eum et alterius Olympionicae non minus clari, Euthymi, mentionem fecisse iam tradiderat Plin. N. H. VII 152 = fr. 399 Schn., confirmat nunc Schol. Paus. VI 6, 4 τὰ κατὰ Εὐθύμον τὸν πόκτην, οὗ καὶ Καλλίμαχος μνημονεύει. (De libro περὶ ἀγώνων cogitavit post Diltheyum Ed. Luebbert, Comm. de Pindari poetae et Hieronis regis amicitiae primordiis et progressu, Ind. schol. Bonn. 1886 p. 16.) Aretham archiepiscopum Caesareae has glossas margini sui Pausaniae codicis adscripsisse docuit Fr. Spiro, Ein Leser des Pausanias, Festschr. f. Joh. Vahlen, 1900, 135 sqq.

48.

Schol. Paus. VIII 28, 6 (Spiro, Herm. l. l. p. 149 et ed. Paus. III p. 222) ὅτι φησὶν οὗτος (scil. Paus.) ἑωρακέναι τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἄγαλμα ἐν Τευθίδι τελαμῶνι κατειλημμένον. καὶ ἡ Καλλίμαχος ἡ οὗτος ψεύδεται. ὁ μὲν γὰρ παλαιότερος ὢν (παλαιτέρων codd. em. Kaibel) φησὶ λῆξαι τοῦ τραύματος τὴν θεραπείαν, ὁ δὲ ἑωρακέναι φησὶν ἔτι ὥσπερ ἐπιδοῦμενον καὶ θεραπευόμενον. Paus. fabulam herois eponymii Teuthidis narrans scripsit: καὶ ἄγαλμα ἐποίησαντο (sc. Arcades) Ἀθηνᾶς ἔχον τραῦμα ἐπὶ τοῦ μηροῦ. τοῦτο καὶ αὐτὸς τὸ ἄγαλμα εἶδον, τελαμῶνι πορφυρῶ τὸν μηρὸν κατειλημμένον, in Callimachi autem Aetiis iam tertio a. C. saeculo illum cultum finitum esse Arethas legit. Aut Pausaniae fides abroganda est, aut aetas posterior Minervae in vico Teuthide cultum redintegrisse videtur cf. v. Wilamowitz, Herm. 29 (1894) 244.

49.

[καῖνον δ'] Ἡ(σι)όνῃ ῥύετο παῖς ἀμάλη

Et. Gen. A (Reitzenstein l. l. p. 10 sq.) ἀμάλη· ἡ ἀπαλή. ἡ δὲ λέξις Μακεδόνων . . . Καλλίμαχος· „ἡ μόνη ῥύετο παῖς ἀμάλη“. Μεθόδιος. (cf. Fr. de Jan, De Call. Homeri interprete 1893 p. 100) Recte Reitzenstein pro ἡ μόνη vel potius μούνη nomen proprium Ἡσιόνῃ scripsisse videtur coll. fr. 559. 560 Schn. = Anonymi brev. exposit. in Vergil. Georg. I 502, qui locus nunc apud H. Hagen, Appendix Serviana in Servii Comm. III 2 (1902) p. 278 sic legitur: „Tam longe petit bellorum civilium causas, et pluraliter „periuria“ dicit semel adversus Herculem gesta, semel adversus Apollinem et Neptunum, ut Callimachus docet, propter pollicitam Hesionem, Apollini et Neptuno propter muros constructos.“ Etymologici versus narrare potest Hesionam capta ab Hercule Troia pretio redemisse fratrem Podarcen, unde Πρίαμος vocaretur

50. (fr. 502 auctum + 172)

καῖθι γὰρ ᾧ τὰ γονῆος ἀπέθρισε μῆδε' ἐκείνος
κέκρυπται γύπη ζάγκλον ὑπὸ χθονίῃ

Et. Gen. A (Reitzenstein l. l. p. 12) ἔθρισεν· Καλλίμαχος· „καῖθι γὰρ ὅτα γονῆος ἀπέθρησε μῆδ' ἐκείνος“ 1 Et. Gen. B p. 99 Miller καῖθι — ἀπέθρισε. Call. versum correxit et cum fr. 172 coniunxit R. coll. Apoll. Rhod. IV 982 sqq. cf. Archiloch. fr. 138 B ἵνας δὲ μεδέων ἀπέθρισεν 2 Et. M. p. 406, 51 γύπη Ruhnken γύνη codd. γράωνη — ὄποχθονίῃ Dittrich, Jahrb. f. Phil. 137 (1888) 363. Hoc distichon in secundo Aetiorum libro fuisse docet schol. Lycophr. 869 (fr. 22 Schn.) et ad Ζάγκλης urbis Siciliae nominis veriloquium spectare demonstravit O. Rossbach, Jahrb. f. Phil. 143 (1891) 93 sq.

51. (fr. 331 auctum)

ὄφρα σε πλειοτέρῃ δεῦρο δέχωμαι [ἄναξι]

Et. Gen. A (Reitzenstein, Ind. lect. Rostock 1891/2 p. 3) πλειότερος κατασκευάζεται οὕτως . . . τὸ οὖν παρὰ Καλλιμάχῳ „ὄφρα σε πλειοτέρῃ δεῦρο δέχωμαι“ οὐ παρὰ τὸ πλείων πεποιήται, ἐπεὶ πλειονότερον ἂν ἐλέγετο, ἀλλὰ παρὰ τὸ πλείος . . . (sequuntur duo Homeri versus) πλείος οὖν καὶ πλειότερος, οἷον „φθέγγεο κυδίστη πλειοτέρῃ φάρυγι“ . . . οὕτως Φιλόξενος [ῥηματικῶ]. Pentameterum suppl. e. g. R. et cont. λ 359 πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἐκείσθαι; alter versus (= fr. 331, 1 Schn.) φθέγγεο κτλ. inter fragmenta anonyma reiciendus est. Ad Herculis apud Molorchum hospitium pentameter spectare potest (Pf.)

52. (fr. 294 auctum)

γρῆές ἐμεν, κορέης δ' οὐκ†

Tractatus de encliticis in cod. Laur. 57, 26 (fol. 68 aut 69), Reitzenstein, Geschichte d. griech. Etymologica 1897, p. 326 A. 1 γρῆές ἐμεν κορέης δ' οὐκ αἴτιος Καλλιμάχου. fort. κορέης (κορέεις ?) = satiabis et (ἐν) αἴτιο(ι)ς K. Pf. Aut hexameter corruptus (caesuram enim semi-quinariam semper anapaestus excipit, spondeus nunquam nisi anaphora excusatus) aut pentameter

53.

Ἄκαπνα γὰρ αἰὲν αἰδοί

θύομεν

Athen. epit. I 8 E sine poetae nomine, quod servavit ex Athenaeo pleniore Constantinus Manasses: ἤδη δὲ ὁ λόγος τοῦ σκοποῦ καταστοχαζέσθω καὶ ἀπευθυνέσθω πρὸς τὰ ἐγκώμια „Ἄκαπνα δ' — θύομεν“ εἶπεν ἂν ὁ Καλλιμάχος (Konstantin Horna, Unedierte Rede d. Konst. Man., Wien. Stud. 28 [1906] 176). — cf. Leonid. Alex. A. P. VI 321, 3 Καλλιόπης γὰρ ἄκαπνον αἰεὶ θύοσι; Lucian. amor. 4; Mich. Psell. epist. 84 (K. N. Sathas, Μεσαιωνικὴ βιβλιοθήκη 5 [1876] p. 322) καὶ θύουσιν ὃ φασιν ἄκαπνα; Eustath. opusc. p. 59, 89 Taf. πρὸς δὲ συλλαλεῖ καὶ ὁ γράψας, ὡς ἄκαπνα θύουσιν αἰδοί; ib. p. 235, 33 . . παλαιὰν παροιμίαν . . . καθ' ἣν ταῖς Μούσαις ἄκαπνα θύουσιν οἱ αἰδοί. Constantin. Manass. testimonium mihi liberalissime suppeditavit Paulus Maas

54.

Excerptum Vaticanum (Palat. gr. 93 saec. XIII, fol. 83 v—84 v) de rebus mirabilibus (ed. E. L. de Stefani, Studi ital. di filol. class. XI [1903] 97) c. 15. Καλλιμάχος φησιν ἐν Θράκῃ δύο ποταμοὺς εἶναι Κέρωτα καὶ Μηλέα ὀνομαζομένους· τῶν δὲ προβάτων περὶ τὸ συλλαμβάνειν ὄντων τὰ μὲν ἀπὸ τοῦ Κέρωτος πίνοντα μέλανας ἄρναις τίττειν, τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ Μηλέως λευκοὺς, τὰ δὲ ἀπ' ἀμφοτέρων τῶν ὑδάτων ποικίλα. cf. Antig. Car. hist. mir. 78 (Κέρων καὶ Νηλεύς), Plin. n. h. XXXI 13 (Ceronam—Nelea, nonnulli codd. mellea), similia tradunt Strab. X 449 C, Ps.-Aristot. Mir. ausc. 170 etc. Paradoxographus Palatinus sua non Antigoni operi „integriori“ debere, ut voluit C. Landi, Quaestiones doxogr. et paradoxogr. II, Atti e memorie della R. Accademia di scienze, lettere ed arti in Padova anno 370 N. S. vol. XXVII (1911) p. 74, sed e Callimachi libro aliquo hausisse videtur cf. Henr. Oehler, Paradoxographi Florentini anonymi opusculum de aquis mirabilibus, Diss. Tübingen 1913 p. 21 et 58 sqq. Hoc Callimachi opus, cuius fons Eudoxus esse potest (? cf. Plin. l. l. Eudicus), potius θαυμασιῶν . . . συναγωγῆν (Schn. II 329 sqq.) quam περὶ τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ ποταμῶν librum fuisse puto.

DUBIA

55.

Reitzenstein, Ind. lect. Rostock. 1892/3 p. 15 sqq. in Aristaenet. epist. I 15 „Battiadem quasi manibus tenere“ sibi visus est et hanc Pieriae fabulam, ut Cydippae (v. supra nr. 9), e Callimachi Aetiis sumptam esse non sine iusta causa censuit; obsecutus est ei M. Heinemann, Epistolae amatoriae quomodo cohaereant cum eleg. Alex. 1910 (Dissert. Argent. XIV 3) p. 55 sq.

56.

U. v. Wilamowitz apud Geffcken, Herm. 25 (1890) 95 παρά Τηγίοις Καλλισταγόραν ad Aetia spectare putat in Clem. Al. Protrept. II 40, 2 p. 30 St. ἔστι μὲν ἐφευρεῖν καὶ ἀναφανδὸν οὕτω κατὰ πόλεις δαίμονας ἐπιχωρίους τιμὴν ἐπιδρεπομένους, παρά Κυθνίοις Μενέδημον (cf. Schol. Ov. Ib. 451 Callimachus), παρά Τηγίοις Καλλισταγόραν, παρά Αηγίοις Ἄνιον (v. supra nr. 42), παρά Λάκωσιν Ἀστράβακον (cf. Herod. VI 69). τιμᾶται δὲ τις καὶ Φαληροῖ κατὰ πρόμναν ἤρωος (= Androgeos Call. fr. 33^b Schn.)

57.

IG XIV 1097. 1098. 1098^a (Ad. Wilhelm, Urkunden dramat. Aufführungen in Athen 1906, 195 sqq.) reliquiae ingentis cuiusdam inscriptionis sunt, quam apographon esse libri Callimachei, qui inscribitur πίναξ κατὰ χρόνους τῶν ἀπ' ἀρχῆς γενομένων διδασκάλων, nullo epitomatore intercedente iudicavit A. Koerte, Rhein. Mus. 60 (1905) 425 sqq., cui adstipulatur G. Jachmann, De Aristotelis didascaliis, Göttingen 1909, p. 56

58.

Μέτρον Κυρηναϊκόν, cuius metricus in Pap. Oxy. 220 col. 11 (vol. II p. 46, Hephaest. p. 406 Consbr.) mentionem facit, a Callimacho inventum esse post Frd. Leo, GGN 1899, 505 coniecit v. Wilamowitz, Sitz-Ber. Preuss. Akad. 1912 I 541; exempli posterior pars extat „παρθένον κόρην“ (cf. Münscher, Herm. 54 [1919], 18, 1)

59.

Scholiis ad Ovid. Ib. (ed. Ellis 1881) non omnino fidem abrogandam esse saepius Callimachum citantibus docuit J. Geffcken, Herm. 25 (1890) 91—96: cf. supra ad 9, 66 (Ib. 475), 42 (Ib. 477) 56 (Ib. 451); sed

sub variis nominibus corruptis semper Callimachi nomen latere nec Ellis nec Zipfel, Quatenus Ovid. in Ibide Callimachum aliosque fontes imprimis defixiones secutus sit, Diss. Leipzig 1910 p. 28—40 mihi probaverunt, cf. Schol. 295 Crinius (= Cireneus Ellis p. 55), 383 Darius (= Clarius = Call. Zipfel p. 28 et 38), 447 Bauciades (= Battiades Ellis p. 77, Zipfel p. 30) 517 Darius (= Call. Zipfel p. 40).

Omisi „pentametrum“ anonymum ap. Athenag. suppl. pro christ. c. 14 a Nauck, Bulletin de l'acad. imp. de St. Péterbourg 1877 p. 69 (= Mél. Gr. R. IV 187) Callimacho vindicatum (quam coniecturam optimo iure neglexerunt Athenag. editores Schwartz et Geffcken) et versus ab Apoll. Dysc. Synt. 138, 12 laudatos et a P. Maas, Herm. 46 (1911) 610 sqq. Hecalae tributos, cui assensus est O. Kern, Herm. 51 (1916) 480, oblocuta I. Kapp, Call. Hec. frg. p. 12; neque enim grammatico „Πινδάρου ἢ χρῆσις“ (fr. 186 Schr.) in marg. adscribenti diffidendum est nec subscriptio schol. A P 54 (= Call. fr. 384) ad hos versus, sed ad iambos 263 sqq. (v. supra) spectat. Neque recepi trimetros, quos Bergk, PLG III⁴ p. 739 coniectura incertissima Callimacho adscripsit, allatos ab Et. gen. B (p. 134), neque quem idem v. d. e Suida restituit pentametrum quemque Callimachi esse voluit Gg. Knaack, Callimachea 1887 p. 9 ex Aetiorum libro secundo sumptum; Suidas enim ne unum quidem Aetiorum fragmentum aliunde non notum conservasse constat. Sub Plutarchi verbis ap. Euseb. praep. ev. III, 8, 1 Ἀργολίδος Ἡρας ἱερὸν εἰσάμενος Callimachi poetae pentametrum latere C. Robertum (Herm. 55 [1920] 377) nemini unquam persuasurum esse spero. In Philodemi denique π. εὐσεβείας libro Callimachi vestigia R. Philippson, Herm. 55 (1920) 244 sqq. deprehendere sibi visus est et quinques (p. 244. 248. 249. 254. 256) poetae nomen supplevit; haec supplementa sagacitate haud spernenda excogitata esse nemo negabit, sed in Callimachi fragmentorum collectionem recipi non possunt.

APPENDIX

PAP. AMH. 20 (Schol. Call. hy. III 107—178)

B. P. Grenfell et A. S. Hunt, The Amherst Papyri, Part II (1901) p. 17—19. Papyrus empta in Aegypto asservatur in collectione „Lord Amherst of Hackney at Dlington Hall, Norfolk“ Saec. IV. p. C. — cf. Radermacher et Usener, Rhein. Mus. 57 (1902) 141 sq.; Crönert, Arch. f. Papyrusforsch. II (1903) 349

Recto

πάγος Κερύνειος ἀκρωτήριον Ἀρκαδίας ο[ὔ]τω καλού-
 μενον: τὴν δὲ μίαν Κε[λ]άδοντος δυνά[μ]εθα
 εἰπεῖν τὸ κελάδοντος ἀντί] ἐπιθέτου καὶ
 λέγειν ποτ[α]μὸν Ἀρκ[αδίας ὡς] κύριον: Αἶμα
 ἐπὶ Θρήϊκι ὄρει Θρ[ά]κ[ης: Μυσῶ] διά]φοροι Ὀλυμποὶ 5
 ὄρη: νῦν δ' οὐκέτι Φ[οῖβος ἄεθλον] τοῦτον ἔχει
 φρόντισμα ἐνδ[. .].[.]μενη: Τίρυν-
 θιος ἄκμων ἀκάματος [Ἡρακλῆς]: Τίρυ(ν)ς γὰρ
 πόλις Ἀργους: γάμος ἔ[σ]σεται ὁμν]ήσεται: Ἀκα-
 κήσιος λέγεται ἢ ἐπ[ι]θέτον διὰ] τὸ ἐν ὄρει 10
 [Ἀκακῆσιψ τὰς γονὰς ἔχειν ἢ ὅτι] ἀναίτιός ἐστι
 [κακοῦ τινος]κμων τιθεῖς
 [Θειοδάμαντι Δρυόπων βασιλεῖ· οἱ δ]ὲ Δρύοπ[ε]ς
 []ηστον ὄρος
 [] Ἀριστοτ]έλ[η]ς τινων 15
 [] ζυγὸν καὶ
 [] .εν . . . γὰρ ἀρο-
 [] μὴ δοῦνα[ι
 [] κ]ελάδοντος
 [] .αν[.] 20

in marg. recto superiore ζ i. e. VII. libri papyracei pagina; plera-
 que suppl. editores primi Gr.-H. 1 ΚΕΡΑΥΝΕΙΟΣ pap. codd. D P
 ap. Nigra, Riv. di fil. cl. 21 (1893), 65 3 ἀντί suppl. Us(ener) 4 ὡς
 suppl. Us. 5 Μυσῶ διά]φοροι suppl. Pf. δειδρο]φόροι R(aderm.) coll.
 v. 116 sq. 6 v. 145 sq. τοῦτον ἄεθλον Φοῖβος codd. 8 ΤΙΡΥC
 pap. 9 ὁμν]ήσεται Us. μν]ήσεται Gr.-H. 10 sq. suppl. Us. 12 suppl.
 Pf. 15 suppl. Pf. 19]ΕΛΛΑΔΟΝΤΟ[prior littera O ex E correcta

1 Schol. III 109 Κερύνειος· λόφος Ἀρκαδίας 2 schol. 107 Κελά-
 δοντος· ποταμοῦ Ἀρκαδίας cf. schol. II. H 133 5 schol. 114 Αἶμα
 ἐπι· Αἶμος (add. Schn.) ὄρος Θράκης schol. 117 Μυσῶ ἐν Ὀλύμψ·
 ἔστι γὰρ καὶ ἄλλος Μακεδονίας 6 schol. 145 deest in codd. 7 schol. 146
 Τίρυνθιος ἄκμων· ὁ μὴ καμὼν ἐπὶ τοῖς ἄθλοις Ἡρακλῆς 9 schol. 138
 deest in codd. 10 schol. 143 Ἀκακῆσιος· ἀπὸ ὄρους Ἀρκαδίας ἢ ὁ
 μηδενὸς κακοῦ παρὰίτιος ὢν. cf. Paus. VIII 36, 10 et Eratosth. in schol. B
 II. E 422 13 schol. 161 Θειοδάμαντι· βασιλεὺς Δρυόπων ὁ Θειοδάμας
 ad fabulam Herculis et Theodamantis v. supra 7 14 sqq. cf. Schol.
 Apoll. Rhod. I 1212 et 1218 15 cf. Aristot. fr. 482 R

Verso

ὄθεν Λι[μνάτις]τος· Πιτ[ά]νη πόλις Λακεδαί-
 [μο]νος: [Ἄ]λ[α]ς Ἄραφ[ή]ν[ι]δ[ας] δ[ή]μος Ἀττικῆς:
 τετράγυον [τεσσάρων γυῶν:] Σ[τυμ]φαιῖδες Ἡπει-
 ρωτικάι, ὅ[τι] Στόμφαι πόλις Θεσπρωτίας· Στυμφαῖον
 25 δὲ ὄρος καλεῖται κα[ὶ] ἔθνος [:] Σκυθί(η)ς·
 ἢ δὲ ἱστορ[ία] ἔχει ὡς μέλλουσαν θύεσθαι
 τὴν Ἰφιδέν[ειαν] ἢ Ἄρτεμι[ς] ἀρπάξασα ἀπήγαγεν
 εἰς Ταύρους [καὶ ἐκεῖ ἰέρε]ι[α γε]γομένη τῆς Ἀρτέμι-
 δος τοὺς πω[.].. ἦξεν αὐτῆ· ἢ δὲ Ἰ-
 30 φιδένεια ἔλ[αφος][.]ε[
 ἐκ τῆς ἐλ(ά)φο[υ
 [ση]μεῖον ε[
 ἢ Ἄρτεμις α[
 γαγειν τὰ α[Ἀρισ-]
 35 τόδημος π[
 πρόσταξιν α[
 [δ]αίμονος: . [
 [. .]τειδης . [

21 Λι[μνάτις] (sc. Ἄρτεμις) suppl. Pf. 22 suppl. Us. 23 ΤΕΤΡΟ-
 ΓΥΟΝ pap. τετράγυον codd. suppl. Pf. coll. Apoll. lex. p. 151, 27
 τετράγυος· τεσσάρων γυῶν 24 suppl. Pf. ὄ[ρος] τι Στόμφη R. 25
 ΚΥΘΕΙΑΣ pap. suppl. R., qui perperam Σκυθείας coniunxit cum
 ἔθνος, quandam ignotam Stymphaeorum et Scytharum fabulam subesse
 arbitratus; novum lemma esse videtur Σκυθίης (v. 174), etsi puncta
 omisit schol. 26 et 28 suppl. Us. 31 ΕΛΕΦΟ[pap. 34 suppl.
 Crönert

21 Schol. 172 Λίμναι δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα τιμᾶται ἡ Ἄρτεμις
 errat scholiastes, sed cf. Dörpfeld, Ath. Mitt. 19 (1894) 147 sqq. schol.
 Πιτάνη δὲ πόλις Μακεδονίας codd. 22 schol. 173 δύο Ἄλαι δῆμοι τῆς
 Ἀττικῆς, Ἄλαι Ἀραφηνίδες καὶ Ἄλαι Αἰξωνίδες 23 ad 176 τετρ.
 schol. non extat in codd. schol. 178 Στυμφαιῖδες Ἡπειρωτικάι· Στόμφαι
 γὰρ χωρίον τῆς Ἡπείρου cf. Steph. Byz. v. Τόμφη, ὄρος Θεσπρωτικόν.
 καὶ Τομφαία πόλις. τὸ ἐθνικὸν Τομφαῖος 26 sqq. Iphigeniae fabula
 deest in codd. cf. Proclus in Ep. G. F. p. 19 Kink. Apollod. epit.
 III 22 Schol. A II. A 108

CONSPECTUS NUMERORUM SCHNEIDERIANAE
ET HUIUS EDITIONIS

Schn.	Pf.	Schn.	Pf.	Schn.	Pf.
5	7, 25	93 ^b	post 9, 217	172	50
26	9 ^f	94	9, 118 ^a	200	5, 30 [?]
30	9 ^e	95	post 9, 138	210	9, 3
42	34, 57	96	post 9, 138	214	7, 7
61	34, 19	97	post 9, 118	218	8, 36 [?]
75 ^a	11	98 ^a	22	229	9 ^h
76	28	98 ^b	9, 308	255	34, 56
77	29	98 ^c	10, 13	276	9, 14
78	30	98 ^d , 1	23 (et 9, 488 [?])	278	34, 58
80	13	98 ^d , 2	8, 30	288	34, 6
81	14	98 ^e	24	294	52
82	31	99	25	327	8, 9
82 ^a	32	100	26	331, 2	51
82 ^b	15	101	9 ^g	342	9, 174
82 ^c	16	102	9 ^d	372	8, 24
82 ^d	17	109	8, 11	384	9, 262
83 ^a	9, 124	111, 2—4	8, 32	424	3, 19
83 ^b	18	115	v. pag. 10	496	9, 46
83 ^c	19	116	2, 1	502	50
84	20	120	7, 38	508	8, 23
85	9, 93	136	7, 20	529	4, 10
86	10, 5	138	3, 10. 13	551	34, 48
87	ad 9, 160	146 ^a	1, 1	562	9 ^a
88	21	146 ^b	1, 5	an. 40	34, 48
89	post 9, 138	146 ^c	1, 43	an. 59	34, 14
90	9, 94	148	9 ^c , 1	an. 70	9, 34
91	9, 128	149	33, 11	an. 117	7, 35
92	9, 92	169	9 ^b	an. 244	34, 56
93 ^a	9, 211				

Fragmenta prius aut anonyma aut falso aliis poetis vindicata, quae non sunt in collectione Schneideriana:

CAF III p. 378 K. (Callippus)	2, 5	huius editionis
PLG III ⁴ p. 426 B (Simonid. fr. 88)	8, 15	" "
PLG III ⁴ p. 696 B (fr. adesp. 29)	9, 113	" "
Apoll. lex. p. 10, 13 B (Lachmann, Babr. p. 84)	9, 171	" "

Addenda: Editio maior cum indice verborum brevi in publicum emittetur (Bonnae, A. Marcus & E. Weber); huic nova fortasse addere potero fragmenta, quae in vol. papyr. Oxyrhynch. XV. proximis mensibus se editurum esse Arthurus S. Hunt benigne per litteras mecum communicavit. Propediem etiam libellum, qui inscribitur „Kallimachosstudien. Untersuchungen zur Arsinoe und zu den Aitia“, in praefatione et saepe in adnotatione allatum prodire posse spero (Monaci, Apud Maximilianum Hueber).

INSUNT

	pag.
Praefatio	2
1. Pap. Berol. 13417 A Μέλη (Arsinoë)	3
2. " " 13417 B " (Pannychis)	9
3. " Rylands 13 Ἀΐτια (Linus)	10
4. " Berol. 11521 " (Argonautae)	12
5. " Genav. 97 " "	14
6. " Berol. 11629 A " (Molorchus?)	18
7. " " 11629 B " (Thiodamas)	19
8. " Oxyrhynch. 1362 " (Theogenes Icius)	23
9. " " 1011 " (Cydippa)	29
" " 1011 Ἰαμβοί (cum pentam. trochaicis)	40
10. " " 1363 "	69
11—32. Cetera iamborum fragmenta	71
33. Pap. Soc. Ital. 133 Ἐκάλη	76
34. Mitteil. Pap. Rain. VI "	78
35—40. Cetera Hecalae fragmenta nova	83
41—59. Fragmenta minora nova	84
Appendix: Pap. Amherst 20 Schol. Call. hy. III 107—178	90
Conspectus numerorum Schneiderianae et huius editionis	93
Addenda	93

A. Marcus und E. Webers Verlag in Bonn.

Das Jenseits im Mythos der Hellenen

Untersuchungen über antiken Jenseitsglauben

von

Prof. Dr. **L. Radermacher**

VIII und 152 Seiten. 1903. 9 Mark.

Die Untersuchung beschäftigt sich zunächst mit der Komposition der antiken Nekyien und zeigt, daß das elfte Buch der Odyssee trotz der disparaten Elemente, aus denen es sich zusammensetzt, dem antiken Leser keinen Anstoß bieten konnte, weil naive Jenseitsdichtung überhaupt mit den verschiedenen Vorstellungen sehr frei schaltete. Das sechste Buch der Äneis ist anders, und es wird versucht, die Geschlossenheit seiner Grundanschauung in einem bestimmten, strittigen Falle zu erweisen. Der zweite Teil verfolgt das Motiv der Fahrt ins Jenseits, und zieht, um den Kern antiker Sagen zu gewinnen, mehrfach moderne Märchen heran. Der dritte Teil wendet sich der Frage zu, inwieweit der immer mehr erstarkende Glaube an einen unterirdischen Hades Elemente aus anderen Vorstellungskreisen an sich riß, und behandelt im Zusammenhang damit auch einzelne Figuren der Unterweltdämonologie. Vier Exkurse, Orestes und die Tragödie — Zur alttestamentlichen Simsonlegende — Vom Kampf mit dem Tode — Grenzwasser der Unterwelt, machen den Schluß.

DE ACCENTUUM GRAECORUM

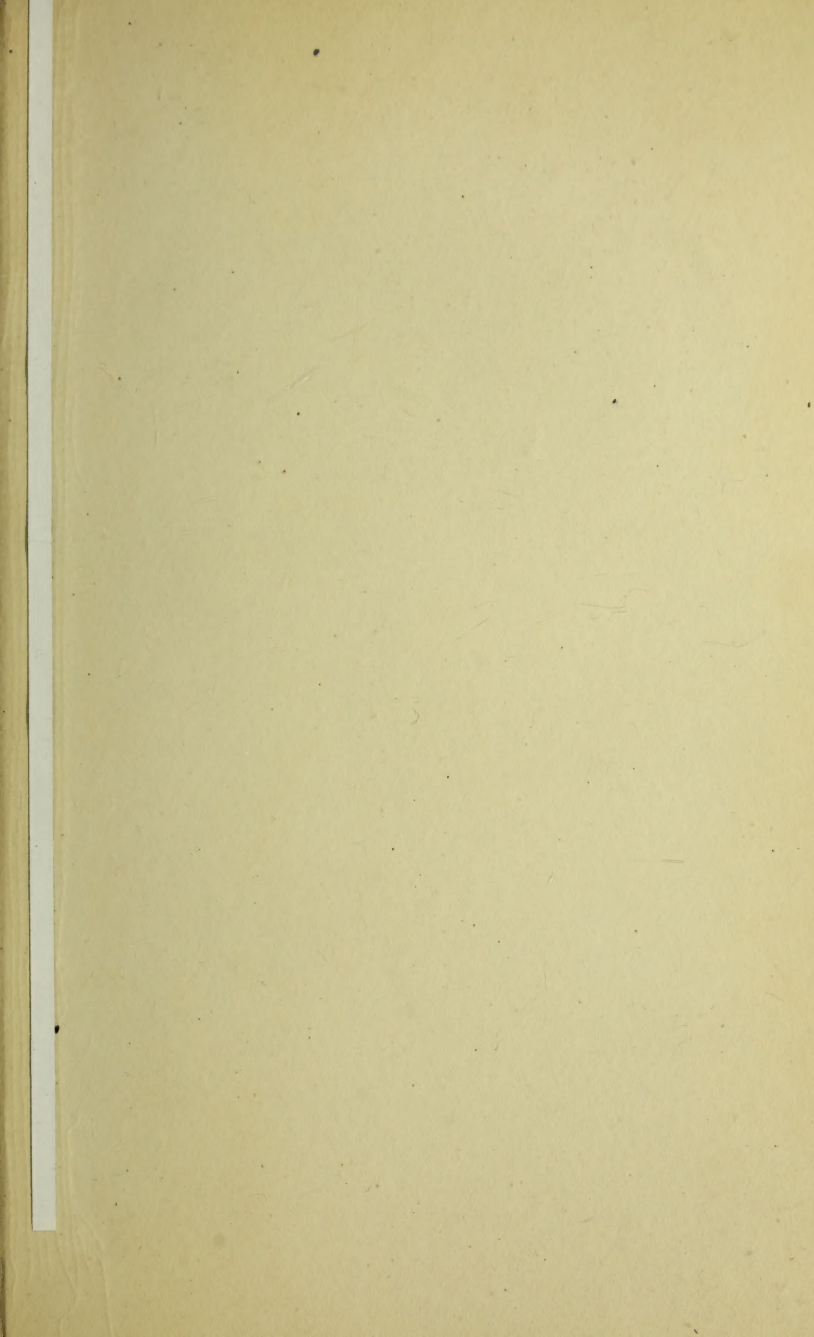
NOMINIBUS

SCRIBSIT

PAULUS HANSCHKE

130 S. 1914. Preis 5 Mark

Die Schrift beweist aus der Akzentterminologie, daß die Griechen etwa der Sophistenzeit, die den Grund zu jener gelegt haben, an der Betonung ihrer Sprache nur das musikalische Element wahrnahmen. Zu diesem Zwecke werden zunächst die Haupttermini *ῥῆθς*, *βαρὺς*, *τόνος*, *ἁρμονία*, *προσῳδία* bis zu ihrer grammatischen Fixierung bedeutungsgeschichtlich verfolgt, dann im 2. Teile die allgemeinen Akzentzeugnisse bis auf Dionysius Thrax behandelt und die Leistungen der Pythagoreer, Sophisten, Peripatetiker und Grammatiker auf diesem Gebiete gewürdigt. Es ergibt sich, daß es sich um eine bewußte Übertragung dieser Ausdrücke von der Musik auf das gesprochene Wort handelt, wobei die pythagoreischen Akustiker vorangingen. Im Laufe der Untersuchung werden auch die Anfänge der grammatischen Studien sowie einige rhetorische Theorien der ältesten Zeit beleuchtet.

UNIVERSITY OF ILLINOIS-URBANA

881C.X1921

C001

CALLIMACHI FRAGMENTA NUPER REPERTA. BONN

3 0112 023775155